

UNIVERSAL
LIBRARY

OU_208231

UNIVERSAL
LIBRARY

கழக வெளியீடு—௪௦௬.

உ

திருச்சிறுதம்பலம்
மெய்கண்டதேவா போற்றி

சிவஞான போதச் சொற்பொழிவு நூல்

ஆசிரியர்.

அம்பாசமுத்திரம் வழக்கறிஞராயிருந்து காலஞ்சென்ற
திருவாளர் V. P. காந்திமதிநாத பிள்ளை அவர்கள்

திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய
சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் லிமிடெட்
திருநெல்வேலி & சென்னை
பார்த்திப-கார்த்திகை

[2-ம் பத்திய]

[*Copy right*]

THE SOUTH INDIA SAIVA SIDDHANTA WORKS
PUBLISHING SOCIETY.

TINNEVELLY, LTD.

TIRUNELVELI

&

MADRAS

DECEMBER 1945

உ பதிப்புரை

இவ்வுலகில் நிலவும் சமயங்கள் பல. அவையெல்லாம் ஆறுவகைச் சமயத்தடங்கும் இச்சமய நெறிகளெல்லாம் பிணக்கின்றி முறையே ஒருங்கே காணப்பட்டு நின்றது சைவசமயம். சைவத்திறனை உரைப்பது சிவாகமங்களாகிய சித்தாந்தமாகும் சிவாகமங்கள் சித்தாந்தமாகும் எனப்பது சித்தியாரா சித்தாந்தச் செந்நெறியானது மலம் நீக்கிப் பிறப்பறுத்து முத்தி கொடுக்கும் சித்தாந்தம் என்பது உண்மையுரைப்போனாகிய சிவனது வாகு ஆதலின் சித்தாந்த சாத்திரங்கள் மெய்கண்ட சாத்திரங்கள் எனப்படும் சித்தாந்த சாத்திரங்கள் பதினுக்கு

சித்தாந்த சாத்திரங்கள் பதினான்கில் ஒன்றாகிய சிவஞான போதம் தலைசிறந்ததாதலின், 'மெய்கண்டான நூல் சென்னியிற கொண்டு சைவத் திறத்தினைத் தெரிக்கலுறும்' என்றருளிநா அருணநதிசிவம். பொய்ச் சமயங்களின் பொருள் இது இது என்று கழிப்பித்த மெய்கண்ட தேவா அருளிச்செய்த நூல் சிவஞானபோதம் சிவாகமங்களின் நிச்சயப் பொருள் இஃது என்றுணர்த்தலின் இந்நூல் இப்பெயர் பெற்றது இந்நூல் பன்னிரண்டு சூத்திரங்களான அமைந்தது. ஒவ்வொரு சூத்திரமும் பொருட் பிரிவு செய்யப்பெற்று ஒவ்வொரு கூறும் ஒவ்வொரு அதிகரணமாக வகுக்கப்பட்டிருக்கிறது ஒவ்வொரு அதிகரணமும் பொருள், ஐயப்பாடு, பிறா பககம், சித்தாந்தத் துணிவு, இயைபு என்ற ஐந்திற்கும் நிலைகள் மாம். மெய்கண்டதேவா ஒவ்வொரு சூத்திரத்திற்கும் சூத்திரக்கருத் துரைக்கிறார். ஒவ்வொரு அதிகரணத்திலும் மேற்கோளை எடுத்துக்கொண்டு, அம்மேற்கோளுக்கு

ஏதுக கூறி, அவவேதுவை உதாரணத்தால வலியுறுத்து கிரூா கருததுரையும் மேற்கோளும் ஏதுவும உரைச செய்யுளால உரைத்து, உதாரணத்தைப பாச செய்யுளால உரைக்கிரூா.

இவ்வா றமைந்த சிவஞானபோத நூலைக கற்றறகு எளிய முறைபை நாடி, ஒவ்வொரு சூத்திரத்தையும் பல பாடங்களாகப் பிரித்து, உரை நடையில் யாவரும் விளங்கிக கொள்ளுமாறு இந்நூல செய்தவா அமபாசமுத திரம திருவாளா V P. காந்திமதிநாத பிள்ளையவர்கள். அவர்கள் 'சிவஞான போத உபநீதியாச பாடம்', என றியற்றிய நூல, உயாதிரு. இலக்கண சுவாமிகள் என்ற முததுக குமார சுவாமிகளால பாரவையிடப்பட்டுச சில திருத்தங்க ளுடன் 'சிவஞான போதச் சேற பொழிவு நூல்' எனக கழகத தாரால வெளியிடப பட்டுள்ளது இஃது சிவஞானபோத நூல கறக விரும்புவார முதலில பயிலவதற கேற்றதாகும சித்தாந்த கல்லூரிகட்கும இன றியமையாத நூலாகும

சைவ சித்தாந்த அற்புதீப்புக் கழகத்தார்.

பொருளடக்கம்

முதற் குத்திரம்	-	-	-	-	-	1
இரண்டாம் குத்திரம்	-	-	-	-	-	25
மூன்றாம் குத்திரம்	-	-	-	-	-	42
நான்காம் குத்திரம்	-	-	-	-	-	56
ஐந்தாம் குத்திரம்	-	-	-	-	-	66
ஆறாம் குத்திரம்	-	-	-	-	-	73
ஏழாம் குத்திரம்	-	-	-	-	-	82
எட்டாம் குத்திரம்	-	-	-	-	-	90
ஒன்பதாம் குத்திரம்	-	-	-	-	-	98
பத்தாம் குத்திரம்	-	-	-	-	-	107
பதினொன்றாம் குத்திரம்	-	-	-	-	-	113
பன்னிரண்டாம் குத்திரம்	-	-	-	-	-	121

உ

சிவஞான போதம்

மங்கல வாழ்த்து

கலலால நிழலமலை விலலார அருளிய
பொலலார இணைமலா நலலார புனைவரே.

அவை யடக்கம்

தமமை உணராநது தமையுடைய தனஉணாவார
எமமை உடைமை எமைஇகழார - தமமை
உணரார உணரார உடங்கியைநது தமமில்
புணராமை கேளாம புறன,

சிவஞான போதம்

பொது அதிகாரம்

க பிரமாண இயல

பதியுணமை

அவன அவள அது எனும் அவை முவினைமையின,
தோற்றிய திதியே ஒடுங்கி மலத்து உளதாம்,
அநதம் ஆதி, எனமனா புலவா.

க

பாடினமை

அவையே தானே ஆய, இரு வினையின,
போக்கு வரவு புரிய, ஆணையின
நீக்க மினறி நிற்கும், அன்றே.

உ

படினமை

உளது இலது என்றலின, எனது உடல என்றலின,
ஐம்புலன, ஒடுக்கம் அறிதலின, கணபடிவ
உண்டிவினை யினமையின, உணாதத உணாதலின,
மாயா இயந்திர தனுவினுள, ஆனமா.

ந

உ இலக்கண இயல

படி இலக்கணம்

அநதக கரணம் அவற்றின ஒன றன்று. அவை
சந்தித்தது ஆன்மா-சகசமலத்து உணராதது,
அமைச்சுஅரசு ஏயப்பபின்று அஞ்சுவத தைத்தே.

பாடி இலக்கணம்

விளம்பிய உள்ளதது மெய்வாய கணமுககு
அளநது அறிநது அறியா, ஆங்கவை போலத
தாம் தம் உணாவின் தமிழ்அருள,
காந்தம் கண்ட பசாசத்த அவையே.

ரு

பதி இலக்கணம்

உணாஉரு அசதது எனின உணராத(து) இனமையி
இருதிறன அலலது சிவசத தாம் என
இரண்டு வகையின இசைக்குமன உலகே.

சு

உணமை அதிகாரம்

க. சாதன இயல்

யாவையும் சூனியம் சததெதிர ஆகலின்
சததே அறியாது, அசதது இலது அறியாது,
இருதிறன் அறிவுளது இரண்டலா ஆனமா.

௭

சாதன இயல்பு

ஐம்புல வேடரின அயாந்தனை வளாந்து எனத்,
தமமுதல் குருவுமாயத், தவத்தினில் உணாதத், விட்டு
அனனிய மினமையின அரனகழல் செலுமே.

அ

சாதன முறை

ஊனககண பாசம உணராப பதியை
ஞானக கணணினில் சிந்தை நாடி,
உராததுனைத் தோததுஎனப் பாசம ஒருவத்
தணணிழலாம பதி, விதி எண்ணும் அஞ்செழுத்தே.

க

உ. பயன இயல்

பெந்த நீக்கம்

அவனே தானே ஆகிய அநநெறி ஏகனாகி, இறைபணி நிறக
மலம் மாயை தன்னெனடு வலவினை இனறே.

முந்திய பயன

காணுங் கணணுகுக் காட்டும் உளம்போல
காண உள்ளத்தைக் கண்டு காட்டலின்,
அயரா அன்பின அரனகழல் செலுமே

க௦

சீவன்முத்தி நிலை

செமமலா நோனதாள சேரல ஓட்டா
அமமலம் கழீஇ, அன்பரொடு மரீஇ,
மால அற நேயம் மலிந்தவா வேடமும்
ஆலயந தானும் அரனஎனத் தொழுமே

க௨

மெய்கண்ட தேவா திருவடி. வாழ்க

உருச்சிறந்த மலம்
ஸ்ரீ மெய்க்கா தேசிகன் திருவடி வாழ்க

சிவஞான போதச் சொற்பொழிவு நூல்

முதற் சூத்திரம்¹

அவன் அவன் அதுவனும் அவை, ஸ்ரீ விவேகையின்
தோற்றிய தீதீயே , ஒடுங்கி மலத்துளதாம் ,
அநதம் ஆதீ , என்மனா புல்லா

முதற் பாடம்

வேதப் பொருள்களை அனுமானப் பீரமானதால்
நீரணயிக்கவேண்டும்

உலகப்பொருள்களை மூன்றுவிதமாக அறிகிறோம்.
நேரிற் காணக்கூடிய பொருளை நேரில் அறிகிறோம் அவ
வாறு நேரில் அறியமுடியாமல் மறைநது நிற்கும் பொருளை
அதனை விட்டு நீங்காது யாண்டும் அதனுள் நிற்கும் ஏது
வைக கொண்டு ஊகித்தறிகிறோம் இவ்வாறு நேரிலும்
ஏதுவைக்கொண்டும் அறியப்படாத பொருள்களை நூல
களைக் கொண்டு அறிகிறோம்

பொருள்களை நேரில் அறியும் போது, அவற்றின்
தன்மைகளை நாம் அளந்தறிதற்கு உபகாரமாய் நிற்பது

¹ சூத்திரம் நூற்பா

அவ்வொற்றின உருவகாட்சியே இவ்வொற்றியும் அறிவே
'காண்டல அளவை' எனப்படும்

கண முதலிய பொறிகளையும், தீ முதலிய பூதங்களை
யும், உருவம் முதலிய தன்மாதிறைகளையும், மனம் முதலி
முதலிய உட்கருவிகளையும் துணையாகக் கொண்டு அறிவும்
ஆனமாவினது ஞானசத்தி காட்சியளவை யெனப்படும்

ஏதுவையென்கொண்டு ஊகித்தானும் ஆனமாவினது
சத்தி 'கருநிலாவை' யெனப்படும் நூற்பொருள் கொண்டு
உணர்ச்சி செய்வதாகிய ஆனமாவின் ஞான சத்தி 'உரை
யளவை' யெனப்படும்

இப் பிரமாணத்தால் நாம் எல்லாப் பொருள்களையும்
அறியமுடியாது நமக்கு எல்லாப் பொருள்களும் பிரத்தி
யட்சமாவதில்லை பிரத்தியட்சமாகக் கூடிய பொருளையும்
வேறுவிதத்தால் அறிவதுண்டு மலையிலுள்ள தீயைப்
பிரத்தியட்சமாக அறிதல்கூடும் ஆனால் அதனை எப்போ
தும் பிரத்தியட்சமாகவே அறியவேண்டுமென்பதில்லை
அம்மலையினின்று கிளம்பிவரும் புகையைக் கண்டே அம்
மலையில் தீயுண்டென்று ஊகித்தறிகின்றோம் இரிக
கண்ணினால் நேரிற் காணமுடியாத பொருளையும் இவ்வாறு
ஊகித்தறியலாம் அஃதாவது அதன் தன்மையைக் காணப்
படும் வேறு பொருளினுதவியால் அளந்து அறியலாம்
இவ்வறிவே கருநிலாவை எனப்படும் இப் பிரமாணத்
தால் ஒரு பொருளை நேரில் அறியவில்லை யென்றாலும்
வேறொரு பொருளில் அறியக் கிடக்கும் ஏதுக்கள் வாயி
லாக அப்பொருளை நாம் ஊகித்தறிதற்கு இவ் வளவை
உதவும்

இவ்வாறு ஊகித்தறிதலுமின்றி இன்னொரு விதத்தாலும் அறிவதுண்டென்றோம் அதுவே நூல்களால் அறிதலென்று சொன்னோம் ஈண்டுப் பொருள்களை நமக்கு அளந்தறிவிப்பன நூல்களே இவற்றுள் கடவுளை யுணர்ததும் நூல் ஆகமம் எனனும் பெயரால் வழங்கப்படும் இவ்வாகமத்தைக் கொண்டறியும் அறிவே ஆகம அளவை எனப்படும்

ஆகவே அளவைகள் மூன்று வகையென முடியும் இவ்வளவைகளை உணர்ததும் நூலே அளவை நூல் எனப்படும் இவற்றுள் ஆகமப்பொருளை நாம் அறிதற்கு உதவியாய் நிற்பது எது எனபதை ஆராய்வாம்

ஆகமங்கள் கடவுளை யுணர்ததும் என்றோம் இக் கடவுளை நாம் கண்ணால் காண முடியாது. காதால் கேட்க முடியாது வேறெந்த இநதிரியத்தாலும் அறியமுடியாது. இது பிரத்தியட்சப் பொருளன்று எனறாலும் ஆகமங்கள் கடவுளின் இயல்புகளைக் கூறுமென்றோம் ஆனால் இவ்வாகமங்கள் கூறுவதால் மாத்நிரம் கடவுள் உண்டென்றேனும் அக்கடவுளின் தன்மை இன்னதென்றேனும் துணிய ஒருப்படோம் இவ்வொரு காரணத்தால் மாத்நிரம் நமக்குத் தெளிவு உண்டாவதில்லை அன்றியும் ஆகம அளவையால் மட்டும் கிடைக்கும் அறிவு கேவலம் நூல் அறிவு அதனால் நமக்கு அனுபவ அறிவு கிடைப்பதில்லை இவ்வனுபவ அறிவே நமக்குப் பயனதரும் அறிவு இவ்வறிவு சிந்தனை செயது ஆராயநது தெளிவதனாலேயே கிடைப்பது. ஆதலால் ஆகம அளவையால் நமக்குக் கிடைக்கும் அறிவு வேறு அளவையாலும் வலியுறுத்தப்படல வேண்டும். கடவுளைக் காட்சி அளவையால் அறிய முடியாதென

ரோம எனவே, ஆகம அளவையால நமகக்கு கிடைக்கும் அறிவை வலியுறுத்துவது கருதலளவை ஒன்றே. இக் கருதல அளவையாலேயே கடவுளைப்பற்றிய ஆராய்ச்சி அறிவு¹ மாததிரமன்றி, அக் கடவுளை யுணருமுகத்தால் உயிர முதலிய வேறு பொருள்களைப் பற்றிய அனுபவ அறிவும நமக்கு உண்டாகவேண்டியிருக்கிறது இவ்வா ராய்ச்சி அறிவைத் தரத்தக்கது இச் சிவஞானபோத நூல

இப்போதநூல கடவுள் உண்டென்று இன்ன ஆகமம் கூறு மென்றாவது, கடவுளின் தன்மை யினைத்தென்று இன்ன ஆகமம் கூறு மென்றாவது, நமக்கு ஆகமத்தினை கருததைமாததிரம் சொல்லவந்ததன்று உலகிற காணப் படும் இன்ன ஏதுக்களால் கடவுள் உண்டென்று உணரலா மென்றும் இன்ன ஏதுக்களால் கடவுளின் தன்மை இன்ன தென்று உணரலா மென்றும் நமக்குக் குறிப்பாயும் வெளிப் படையாயும் உணரத்தி, அக் கடவுளைப்பற்றிச் சுருதிகள் கூறும் கருத்துக்களைத் தெளிவுறுத்தும்

சனகாதி நாலவா இததகைய தெளிவு பிறவாது மயந கியதனாலேயே நம் கடவுள் தெனமுகக்கடவுளா யெழுந தருளி யிருந்து இநநாலின் கருத்துக்களை யுள்ளடக்கிய சின முததிரையால் உண்மை யுணரத்தியருளினாரென்று உண்மைப் புராணங்கள் கூறும் இதுவுமன்றி, இநநாலொன்றே எல்லாச் சுருதிப் பொருள்களையும் எவ்வகை மயக்க மும் அற இனிது விளக்குவதால், இது நந்தியெம்பெரு மான வழித்தாயச் சனற் குமாராதி சைவாசாரிய பரம பரையில் பண்டும் இன்றும் என்றும் உபதேசிக்கப்பட்டு வரும

¹ ஆராய்ச்சி அறிவு - அனுபவ அறிவு

இநநூல் இவ்வாறு ஆகமப் பொருளகளை அளவை நூலின்படி தெளிவுறுததுவதை உணராததவே, இதன முதற் சூத்திரம் 'எனமனா புலவா' என்று முடிவதாகும். ண்டுப் 'புலவா' என்றது அளவைநூல் உணராததாரையே இம் முதற் சூத்திரமன்றி ஏனே ஒவ்வொரு சூத்திரமும் இப்படிச் சுருதிப் பொருளகளை உணராததுவதால் இவ வாககியம் ஒவ்வொரு சூத்திரத்திறுதியிலும் இருப்பதாகக் கொள்ளல் வேண்டும். இக் கருத்தையே இநநூல் ஆறஞ் சூத்திரத்திறுதியிலுள்ள 'இசைக்கு மனனுலகே' என்பதும் உணராததும் ஆண்டுள்ள 'உலகு' எனலும் சொல்லும் அளவைநா லுணராதது மெய்யறிவில் நிலைபெற்ற பெரியாரையே குறிப்பதாகும். இநநூல் ஆறஞ் சூத்திர முதல் சிறப்பியல்பு கூறுகின்றதாகலின் இக் கருத்து மறநெரு முறையும் கூறப்பட்டது.

இவ்வாறு பொது வியல்பு சிறப்பியல்புகளாகிய இரு வகை இயல்புகளையும் உணராதற்கு அளவைநா லுணர்ச்சி வேண்டப்படும் என்பதை யுணராததவே, இநநூலின் வழி நூலாகிய சிவஞான சித்தியிலும் அளவையியல் முதற்கண் வைக்கப்பட்டுள்ளது. ஆகவே இநநூலின் ஒவ்வொரு சூத்திரமும் சுருதிப்பொருளகளை அளவை நூலின்படி வலியுறுத்தி யுணராததுவதென்பது பெறப்படும். அவற்றுள் இம் முதற் சூத்திரம் கடவுளுண்டென்றும் அக் கடவுள் அரனே என்றும் கூறும் ஆகமங்களை வதுக்கள் கொண்டு வலியுறுத்தும் அவ்வேதுக்களை ஒவ்வொன்றாய் ஆராய்ந்து மேற செல்வாம்.

இரண்டாம் பாடம்

இவவுலகம் பலவாயச சடமாயுளளது

கடவுள் உண்டென்று கருதலளவையால நிரண யிககலா மென்றோம்¹ அதனால் நிரணயித்தலாவது கடவுள் உண்டெனபதை யுணராததும் ஏதுக்களை நமக்குப் பிரத்தியட்சமாகும் வேறு பொருள்களிற காணுதலென றும் சொன்னோம்² கடவுளையன்றி வேறு பொருள்கள் உலகப் பொருள்களே உலகப் பொருள்களும் இரு திறத்தனவாயுள்ளன. அறிவுடைப பொருள்களும் உள அறிவில பொருள்களும் உள இவற்றுள் அறிவுடைப பொருள் தனித்துக் காணப்படுவதில்லை, அறிவில பொரு ளோடேயே சோநது காணப்படும் என்றாலும் இவ விரண்டும் வெவவேறு பொருள்களே இவை முறையே சிதது, சடம் எனப்படும், சேதனம் அசேதனம் என்றும் சொல்லப்படும் இவற்றுள் சிததுப் பொருள்களின் தொகுதியைச் சிதது உலக மென்றும், சடப்பொருள் களின் தொகுதியைச் சடவுலக மென்றும் சொல்லலாம் இவ்விருவகை யுலகங்களுள் சிததுலகம் நமக்குப் பிரத்தி யட்சமாவதினறு. அதில கடவுள் உண்டெனபதை யுணராத தும் ஏதுக்களை நாம் காணமுடியாது அவவேதுக்களை நாம் காணுதற்குரிய உலகம் இச் சடவுலகமே

இவவுலகின் இச் சடத் தன்மையொன்றே கடவுள் உண்டெனபதை உணராததமா? உணராததாது. சடப் பொருள்கட்கெல்லாம் காததா³ வேண்டும் எனபதில்லை. அவற்றினகண் யாதானும் ஒரு தொழில் நிகழ்வதானால்

¹,² கு 1. பா 1

³ காததா-முதலவன்

மட்டுமே அத் தொழிலினை இயற்றுக கருததா வேண்டுமென்று துணியலாம் யாதானும் ஒரு பொருள் சடமாயிருப்பினும் தனித்த ஒன்றாயிருக்குமேல அஃது என்றும் ஒரே நிலையில் நிற்கும் அதற்கு விளங்குதல் மறைதல் இரா அதாவது, தோற்ற ஒடுககங்கள இரா அதன்கண் யாதொரு தொழிலும் நிகழாது

ஆனால் அச் சடப்பொருள் பல பொருள்கள் சோந்த ஒன்றாயிருப்பின் அதற்குச் சோதல் பிரிதல் உள்வாம் அதாவது தோற்ற ஒடுககங்கள் உள்வாம் இத்தோற்ற ஒடுககங்களாகிய தொழில்களை இயற்றுதற்குக் காததாவாகிய கடவுள் வேண்டுமென்றும் துணியலாம் என்றால் இச் சடவுலகம் தனித்த ஒரு பொருளா? அல்லது பல பொருள்கள் சோந்த ஒன்று? இவ்வுலகம் தனித்த ஒரு பொருளன்று? இது மண் முதலிய ஐந்து பூதங்களின் தொகுதி என்பதையாரும் ஒப்புறா இதுவேயன்றி ஒவ்வொரு பூதமும் அதன்தன் காரியங்களும் பல பொருள்களின் தொகுதியே யாமென்பதும் சற்று ஆராயதலினால் தெரிந்தது கொள்ளப்படும் எனவே இவ்வுலகம் பலவாய்ச் சடமாயுள்ளதென்பதில் யாதொரு சந்தேகமும்மில்லை இக்கருத்தினை யுணராதவே இச்சூத்திரம் உலகினை 'அவை' எனனும் அஃறிணைப் பன்மைச் சொல்லால் ஓதியது

மூன்றாம் பாடம்

இவ்வுலகம் அவயவப் பகுப்புடையது

இவ்வுலகம் பலவாய்ச் சடமாயுள்ளதென்றோம்¹ அவ்வாற்றிருத்தலால் அதற்குத் தோற்றக் கேடுகளும் அவை

¹ கு 1, பா, 2

யுளவாதல பறறிக கருததாவும் உண்டென்றோம்¹ ஆனால் அவவேது ஒன்றே போதுமா² போதாது ஒரு பொருளிற பல பகுதிகள் காணப்படலாம், என்றாலும், அப் பகுதிகள் பிரிக்கப்படுந் தனமையனவாயிருந்தாலன்றி, அவைகள் ஒருகாலத்துக் கூடுவன ஒருகாலத்துப் பிரிவன என்பன பெறப்படா

அக் கூடுதல் பிரிதல்களாகிய தொழில்களைச் செயதற் குரிய காததா வேண்டுமென்பதும் பெறப்படாது ஆடையானது பல நூல்களாகப் பிரிக்கப்படுந் தனமைததாயிருத்தலினாலேயே அந் நூல்களை ஆடையாகத் தோற்றுவித்தான ஒருவன் உண்டென்றும், இனி அதை ஒடுககுதற்கும் வினைமுதல் வேண்டு மென்பது வீடு இயந்திரம் முதலிய பொருள்களை வைத்தும் கணடுகொள்க அதுபோல இச்சடவுலகமும் பிரிக்கப்படுந் தனமைததாயிருப்பினமாத் திரம் இதற்கு ஒரு காததா வேண்டுமென்று துணிய இடமுண்டு ஆராய்ந்து பாராக்கில் இச்சடவுலகம் பிரிக்கப்படும்தன்மையதே இவ்வுலகிலுள்ள மண முதலிய பூதங்கள், ரசாயன சாதத்ர³ விதிப்படி அவற்றின் குககும் காரண பூதங்களாகப் பிரிக்கப்படுதலை நாம் அனுபவித்ததமாக அறிவோம் இப் பிரிக்கப்படுந் தனமையே 'அவயவப் பகுப்பு,' என்பப்டும்⁴ இத்தனமையுள்ள பொருள்களால் ஆக்கப்பட்ட இவ்வுலகமும் அவயவப் பகுப்புடையது என்பது பெறப்படும் இக்கருத்தை யுணராததவே இச்

¹ கு 1, பா 2 ² இரசாயன சாஸ்திரம் - Chemistry ³ உறுப்புப் பிரிவினை ⁴ சுவாமிகள் கூறிய நிலம் மலை கடல் உதாரணம் பௌதிகநூல் ஆராய்ச்சியில்லாதாரும் எளிதில் உணரந்து கொள்ளுதற் பொருட்டாம்

சூததிரம் உலகினை 'அவை' எனனும் ஒரு சொல்லால் ஒதி
நிறுத்தாது உலகப் பொருள்களை மூன்று பிரிவுபடுத்தி
'அவன் அவள் அது எனும் அவை' எனப் பிரித்தும்
தொகுத்தும் ஒதியது

நான்காம் பாடம்

இவ்வுலகம் சுட்டி யறியப்படுவது

இவ்வுலகம் பலவாயச சடமாயுள்ளதென்றும் அவை
வப் பகுப்புடையதென்றொரு சொன்னோம்¹. இக் காரணங்
களால் மாததிரம் இவ்வுலகிற்குத் தோற்ற ஒடுக்கங்கள்
உள எனபது பெறப்படாது இவ்வுலகப் பொருள்களில்
யாதானும் ஒன்று வியாபகமாயிருக்குமேல் அதற்கு எல்லை
எனபதிராது எல்லையுள்ளபொருளே பிரத்தியட்சமாகற
பாலது அதுவே தோன்றுதற்கும் ஒடுங்குதற்கும் உரிய
பொருள் அதுவன்றி யாதோ எல்லையுமில்லாத வியா
பகப் பொருள் எவ்வாற்றானும் பிரத்தியட்சமாநல
இல்லை, அஃது ஒருகாலத்தித் தோன்றிற்று என்று
சொல்லவு முடியாது அது காரிய மெனப்படாது
வியாபகமல்லாத பொருட்கே காததா வேண்டப்படும்
அதற்கு இட வரம்பு உண்டு இவ் வரம்பு பெரிதாயு
மிருக்கலாம், சிறிதாயு மிருக்கலாம் என்றாலும் அது
வரம்பினையுடையதே உலகில் நாம் காணும் பொருள்கள்
யாவும் இவ் வரம்பினையுடையவனவே அவையாவும் சுட்டி
யறியப்படுவனவே அவற்றின் தொகுதியாகிய இவ்வுலக
மும் சுட்டியறியப்படுவதே இக்கருத்தினை யுணர்த்தவே

¹ கு 1, பா 1, 2

இசகுத்திரம் உலகைப் படுத்தது கூறுதற்கு வேறுவகைச் சொற்களால் ஒதாது 'அவன அவள அது' எனனும் கூட ஓச சொற்களால் ஒதியது

ஐந்தாம் பாடம்

இவவுலகம் ஒருசே முதனொழிபடும்

இவவுலகப் பொருள்கள் பல என்றும் அவை யாவும் அவயவப் பகுப்புடையன என்றும், சுட்டியறியப்படுவன என்றும், அதுபற்றி இவவுலகத் தொகுதியும் பலவாயச் சடமாய் அவயவப் பகுப்புடையதாயச் சுட்டியறியப்படுவதாயுள்ள பொருள் என்றுஞ் சொன்னோம்¹ இவவேதுக்களால் இவவுலகிற்கு ஒரு காததா வேண்டுமென்பது பெறப்படுமா? யாதானும் ஒரு பொருளில் மேற்கூறிய மூன்று ஏதுக்களுமிருப்பினும் அதுபற்றி அப்பொருள் தோற்ற ஒடுக்கங்களாகிய தொழிலகளைப் பொருந்தினும், அததொழிலகளைச் செயயக காததா வேண்டுமென்பது அவசியமின்று ஒரு பொருள் ஒடுங்க மறறொரு பொருள் உண்டாவதைப் பாராக்கிறோம், விறகு ஒடுங்கச் சாமபல உண்டாவதைப் பாராத்துளோம் விறகில திகழ்நத ஒடுக்கத் தொழிலே சாமபலைத் தோன்றச் செயதது அப்படியே இவ்விரு தொழில்களில் ஒன்று மறறொன்றைச் செயயலாம் அதாவது இவ்விரு தொழில்களில் யாதானு மொன்று இவவுலகப் பொருள்களிற சிலவற்றில் மாததிரம் நிகழுமாயின, அததொழில மறறொரு தொழிலைச் செயதல ஒருவாறு கூடும். இதுவன்றி எககாலத்தேனும் இவவுலகப் பொருள்கள் யாவற்றினும் இவ்விரு தொழில்களில்

¹ கு 1, பா 2, 4.

ஒரு தொழில் ஒருசேரத் திகழுமாயின, அக்காலத்தில் அத்தொழில் மறறொரு தொழிலைச் செயதல சிறிதும் கூடுவ தினரும். ஆதலால் அக்காலத்தில் அத்தொழிற்குக் காததா வேறு வேண்டும் என்றே பெறப்படும இவ்வுலகப் பொருள்கள் யாவும் அதாவது இவ்வுலகத் தொகுதி முற றும் எககாலத்தேனும் ஒருசேரத் தொழிற்படுதல் கூடுமா எனபதே ண்டு ஆராயவேண்டுவது அதனை ஆராயவாம்

இவ்வுலகில் ஒரு சாதிப் பொருள்களான நெல், ஈசல் முதலியன கால விசேடத்தால் ஒருங்கே தோன்றிநினை யுழைத் யறிவேம ஈண்டுப் பொருள்கள் ஒருங்கே தோன்றற்கும், நிறற்றற்கும், அழிதற்கும் காரணங்கள் அவற் றின சாதிப்பொதுத் தனமையும் கால விசேடமுமே இவ் வுலகப் பொருள்கள் யாவும் பலவாய்ச் சடமாய் அவயவப் பகுப்புடையனவாய்ச் சுட்டியறியப்படுவனவாயிருத்தலால் ஒரு சாதிப் பொருள்கள் எனபதில் தடையிலலை இவை கடகுச் சாதிப் பொதுத்தனமையுள்ளது கால விசேடமும் வரும்போது இவைகள் ஒருங்கே யழியவும், மீளவும் ஒருங்கே தோன்றவும் கூடும் எனவே இவ்வுலகம் ஒரு சேரத் தோற்ற ஒடுககங்களாகிய தொழில்களைப் பொருநது மென முடியும் இத தோற்ற ஒடுககங்கள் உள எனவே இடைநிலையாகிய திதி அல்லது நிலைத் தொழிலும் உண் டென்பதாகி இவ்வுலகம் ஒருசேர முத்தொழிற்படுமென முடியும் இக்கருத்தனை யுணராததவே 'அவன், அவள் அது' என்றபோதே பலவாய்ச் சடமாதலும் அவயவப் பகுப்புடைமையும் சுட்டியறியப்படுந் தனமையும் பெறப் படுமாயினும் இச் சூத்திரம் உலகினை அச் சொற்களால் மாததிரம் வீளக்கி நிறுத்தாது, உலகப் பொருள்களுக்க

குள்ள சாதிப் பொதுத்தனமையு முணாதத ஒரே சொல
லாகிய 'அவை' எனனும் சொல்லையும் சோதது 'அவன,
அவள, அது எனும் அலை. மூவினை டயின்' எனறேதியது.

ஆரூம பாடம்

இவவுலகம் உள பொருள

இவவுலகமும் அதன பல பகுதிகளும் தோற்றம் நிலை
ஒடுக்கமாகிய மூன்று தொழில்களையும் பொருநதி நிற்கு
மென்று கூறினோம் ¹ என்றாலும் இவவுலகிற்குக் காததா
வேண்டுமென்பது பெறப்படுமா? அன்று இவவுலகம் இல
பொருளாகில் இலபொருளுக்காக காததா வேண்டுவதின
ருதலால் இவவுலகிற்கும் காததா வேண்டுவதினருய முடி
யும் ஆனால் மேற்கூறிய முததொழில்களையுடைய உலகம்
இலபொருளா யிருக்கமுடியாது. இலபொருளாகிய முயற்
கோட்டிற்கு முக்காலத்தும் தோற்ற முதலியன கிடையா
அது கேவலம் வசன மாததிரமே நாம் ஆராய்ச்சிசெய்யும்
இவவுலகிற்கோ தோற்ற முதலியன உள என்று முற்
பாடத்தில் விளக்கியுள்ளோம் ஆதலால் அது, இலபொரு
ளாகமாட்டாது உளபொருளே யாதல வேண்டும என்க
காலத்தும் உளபொருளாதலும் வேண்டும். ஒருகாலத்து
உள்ள பொருள் மற்றொருகாலத்து இலபொருளாவதில்லை
இலபொருள் உளபொருளாவதுமில்லை இதுவே 'சதகாரிய'
உண்மை இவவுண்மையை உணர்த்தி வலியுறுத்தவே
இச குத்திரம் 'அவை திதியே' என்று இயைபுற ஓதி
யது (திதி=உளபொருள்)

¹ கு 1, பா 5

² உள்ளது காரியப்படும் உண்மை

ஏழாம பாடம்

இவ்வுலகம் காத்தாவை உடையது

இவ்வுலகம் உளபொருளுள்ளோம¹ அது தோற்றம் நிலை இறுதியாகிய மூன்று தொழில்களையுமுடையதென்றும் கூறினோம்² எனரூலும் தானே தோன்றி தானே நின்று ஓடுங்காதா? அதன் தோற்றம் நிலை ஓடுககங்களுக்கு ஒரு காததா ஏன் வேண்டும்? எப்பலாத ஆராயவாம் உலகம் உள்ள பொருள், ஓடுங்கியபோதும் உள்ள பொருள், தோன்றியபோதும் உள்ள பொருள், நிற்கும் போதும் உள்ள பொருள் அதாவது ஒரே உலகம் மூவேறுவிதங்களாய் வடிவம் மாறும் ஓடுங்கியபோது காரண வடிவமாயிருக்கும், தோன்றியபோது காரிய வடிவமாய் வரும், நிற்கும்போது அககாரிய வடிவில் வளரும் இவ்வாறு வடிவம் மாறும் உலகம் சித்ததன்று; சடம் ஆதலால் இது தானே தன் வடிவத்தை மாற்றிக் கொள்ளமாட்டாது மன தானே தன் வடிவத்தைக் குடமாக மாற்றிக்கொள்ளமாட்டாது அதனை அவ்வாறு மாற்றக் குயவன் ஒருவன் வேண்டும் அவ்வாறே உலகின் காரண வடிவத்தைக் காரிய வடிவமாக மாற்றுதற்கும், அவ்வடிவில் அதனை வளர்ப்பதற்கும், மீள் அதனைக் காரண வடிவமாக ஓடுக்குதற்கும், சேதனனாகிய காததா ஒருவன் வேண்டும் இக் கருத்தினை யுணராததவே இச் சூத்திரம் 'அவை ...தோன்றிய' எனனாது 'அவை தோற்றிய' எனப் பிறவினையிலே ஓதியது.

எட்டாம் பாடம்

இவ்வுலகம் மாறி மாறி முதுகொழிந்தபடி

இவ்வுலகம் தோற்றம் நிலை ஒடுக்கமாகிய மூன்று தொழிலகளைப் பொருநதி நிறகு மென்றோம்¹ இம் மூன்று தொழிலகளையும் ஒரே முறைதான் பொருநதி நிறகுமா? அன்றி மாறி மாறிப் பொருநதி நிறகுமா? என்பதை ஆராய்வாம் இவ்வுலகம் என்றும் உள்ள பொருள் என்றோம் இதன் தோற்ற நிலை யொடுக்கங்கள் வடிவமாறு தலே என்றோம்² இவ் வடிவ மாறுதல் காததாவாலன்றித் தானே நடைபெறுமேல் அதற்கு யாதும் பயன் வேண்டப்படுவதில்லை இவ்வடிவ மாறுதல் சேதனனாகிய காத தாவாலேயே யுளதாக, அஃது யாதானும் பயன் கருதியே அக காததாவால் செய்யப்படல வேண்டும் இவ்வுலகினைத் தோற்றுவிக்கு முன்னா அது ஒடுங்கியன்றோ கிடந்தது. ஒருபயன் கருதியின்றோ அவ்வாறு ஒடுங்கிக் கிடந்த உலகம் தோற்றப்படுவதாயிற்று அதுபோல இனி ஒடுக்கப்படும் இவ்வுலகமும் மீளவும் அப் பயன் வேண்டப்படும் வரை தோற்றப்பட வேண்டுமன்றோ?

எனவே, இம் முத தொழிலாற் கருதப்படும் பயன் வேண்டப்படும் வரை ஒடுங்கின உலகம் ஒடுங்கியவாறே நிலலாது மீளவும் மாறி மாறித் தோன்றி நின்றொடுங்கிக் கொண்டு நிறகு மென் முடியும். இக் கருத்தினை உணராததவே இச்சூத்திரம் உலகினை உளதாய் ஒடுக்கும் என்றோ தாது, ஒடுக்கத்தின் பின்னரும் ஒடுங்கிய அழித்தற் கடவுளி

¹ சூ 1 பா 5², ³ சூ 1, பா 6

லின றும் உளதாம் என னும் பொருளையும் அடக்கி 'ஒடுங்கி உளதாம்' என்றேதியது.¹

ஒன்பதாம் பாடம்

இவவுலகிற்குக் காததா அகன சங்கார காரணனே

இவவுலகம் மாறி மாறி முததொழிற்படு மென்றோம்² அவ்வாறு தொழிற்படுததுவது ஒரு சேதன காததா என றும் சொன்னோம்,³ இவவுலகில் சேதனப் பொருள்களும் அசேதனப் பொருள்களும் உள வென்றுஞ் சொன்னோம்⁴ என்றால் இச சேதனப் பொருள்களில் யாதானும் ஒன்றே உலகின் காததாவாதல் கூடுமா? என்பதை ஆராய்வாம். இவவுலகம் ஒரு காலத்து ஒரு சேர ஒடுங்குமென்றோம்⁵ இவ்வொடுக்கமே 'சாவ சங்காரம்'⁶ எனப்படும். இச்சாவ சங்கார காலத்தில் இச சடவுலகப் பொருள்கள் யாவும் ஒடுங்குமெனப்பது முன்னரே விளக்கப்பட்டது⁷ இக் காலத்துச் சித்துலகப் பொருள்களாகிய சேதனங்கள் எவ வாறாவா என்பதை முதற்கண் ஆராய்வோம்

இவவுலகிற காணப்படும் சேதனப் பொருள்கள் யாவும் அசேதனப் பொருள்களோடு சோநதே காணப்படுமென றோம்⁸ என்றால் இவவுலகிலுள்ள அசேதனப் பொருள்கள் யாவும் ஒடுங்கிய காலத்து அவற்றோடு கூடி நின்ற சேதனப் பொருள்கள் யாவும் காணப்படாது மறையுமெனப்பதாய் முடியும். அதாவது இச சேதனப் பொருள்களும் ஒடுங்கு

¹ சிவஞான போதம் 2ம் சூத்திரத்ததுப் 'போககு வரவு' என னும் வாக்கியத்திற்குச் சுவாமிகள் எழுதிய விசேட வுரையைப் பார்க்க

² சூ 1, பா 8 ³ சூ 1, பா 7 ⁴ சூ 1, பா 2 ⁵ சூ 1, பா 5

⁷ சாவசங்காரம்—எல்லா உலகும் அழியும் ஊழி, பேருழி

⁸ சூ 1 பா 2

மெனப்பதாய முடியும் இவற்றின் ஒடுக்கமாவது யாது என பது பின்னா விளக்கப்படும்¹ இவ்வொடுக்கம் எவ்வாறாயி னும் சாவி சங்கார காலத்தில் சேதனப் பொருள்களும் விளக்கமின்றி மறைவதால் ஒடுங்கிய இச சடவுலகம் அவை களால் தொழிற்படுமாறில்லை இச சாவி சங்கார காலத் தும தான ஒடுங்காது இச சடவுலகத்தை ஒடுக்கியவனே நீள அதனைத் தோற்றுவித்தற்குரியன இவ்வே 'சங்கார காரணம்' எனப்படுவன

இவ்வே தனு கரண புவன போகங்களாகிய எல்லா அசேதனப் பொருள்களையும் தோற்றுவித்துச் சேதனப் பொருள்களோடு கூட்டுவித்து, அசசேதனப் பொருள்களை விளக்கமுற்றுமபடி செய்வன தோற்றுதற் கருத்தாலையு ம ஒடுக்கத்தினின்று மாற்றித் தோற்றத் தொழிலில் நிறுத்துபவன் இவ்வே திதி காததாலையும் ஒடுக்கத்தி னின்று மாற்றித் திதித் தொழிலில் நிறுத்துபவனும் இவ்வே எனவே உலகின் தோற்றம் நிலை ஒடுக்கங்களாகிய மூன்று தொழில்களையும் செய்யும் காததா இவ்வே என முடியும் இதுவன்றி இவனுக்குத் தோற்றக் கேடுகளில்லை யென்பதும் இவன் அனாதிப் பொருளென்பதும் பெறப் படும் இக்கருத்தினையே இச குத்திரம் 'ஒடுங்கி உளதாம்' என உணர்த்தும் இவ்வொக்கியத்தின் பொருள் ஒடுங்கி யாகிய சங்கார காரணனினின்று உளதாம் என்பது

சேற்றினின் றுண்டாகாது அதனை ஆதாரமாகக் கொண்ட கிழங்கினின் றுண்டாகிய தாமரை 'பங்கஜம்' எனப்படுவது போலச் சங்கார காரணனினின்று உண்டா காது அவ்வை ஆதாரமாகக் கொண்ட மறநென்றினின்று

¹ கு 1, பா 12

உண்டாகிய உலகமும் சங்கார காரணனினின்று உண்டாவதாய்ச் சுருதிகள் கூறும் என்றால், சங்கார காரணன இவவுலகின் காரணன அல்லனோ வெனின? கூறுதும்.

காரணம் மூன்று வகைப்படும் அனை முதல், துணை, நிமித்த மென்பன குடத்திறகு மண முதற்காரணம். தண்டசக்கரங்கள் துணைக் காரணம், குயவன நிமித்த காரணம் இவவுலகிற்கும் இவ்வாறே முதல், துணை, நிமித்த காரணங்கள் உள் அவற்றுள் சங்கார காரணன இவவுலகின் நிமித்த காரணனாவன இதன் முதற் காரணம் வரும் பாடத்திலும் துணைக்காரணங்கள் வருகு குத்திரத்திலும் விளக்கப்படும்

பத்தாம் பாடம்

இவவுலகின் முதற்காரணம் மாயை

சங்கார காரணன இவவுலகின் நிமித்த காரணனென்றும் அதன் முதற்காரணம் வேறென்று என்றுஞ் சொன்னோம்¹ அம் முதற் காரணந்தான் யாது என்பதை ஆராய்வாம் உலகம் எக்காலத்தும் உள்ள பொருள் எனேரோம்². தோன்றிய காலத்தும் ஓடுங்கிய காலத்தும் உள்ள பொருளெனேரோம் தோன்றியகாலத்து நம்மாற காணப்படும் இவவுலகமாய் விரிந்துள்ளதை அறிவோம் ஓடுங்கிய காலத்து எவ்வாறுள்ளது என்பதே நாம் ஆராயவேண்டுவது. உலகம் ஓடுங்கியபோது அதன் காரண வடிவமாக மாறும் எனேரோம்³. இக் காரணப்பொருளே 'மாயை' எனப்படும் இச்சொல்லிலுள்ள 'மா' தோற்றத்தையும்

1. கு 1 பா 9

2. கு 1 பா 6

3. கு 1 பா 7

‘யா’ ஓடுககததையும் உணாததும் அதாவது இச்சொல்லின் பொருள் ஓடுங்கித தோன்றுதற்கு இடனாய் நிற்பது.

இம்மாயை வியாபகமாயுள்ள ஒரு சூகசும் சடப பொருள். இது வியாபகமாயிருத்தலினாலே இதற்குத் தோற்றக கேடுகளிலலை இது அநாதிப பொருள்களில் ஒன்று இதின்னுண்டாகிய உலகமே தோற்றக கேடுகளை யுடையது இது அததோற்றக கேடுகட கிடனாய் மாததிரம் நிற்பது உலகப் பொருள்கள் யாவும் ஓடுங்குமபோது இதனுள்ளேயே அவற்றின் சூகசுமரூபமாய் மாறி யொடுங்கும மீளத் தோன்றும்போது இதனினின்றே மேறகூறிய சூகசுமப் பொருள்கள் யாவும் தூலரூபமாய் வெளிவரும். யாது யாண்டு ஓடுங்கும், அது அதனினின்றே தோன்றும் இவவுணமை ஒரு தூலப்பொருட்கும் அதன் சூகசும் காரணப்பொருட்குமேயன்றி ஒரு தூலப் பொருட்கும் அதன் தூல காரணப் பொருட்கு மன்று வித்தினின்றுண்டாகிய மரம் அவவிததில் ஓடுங்குவதில்லை வித்து, மரம் இவவிரண்டும் தூலமாதலால் இவவுணமை அவற்றிற்குப் பொருந்தாது ஆனால் மரம் அதன் சூகசும் காரணத்தில ஓடுங்குவதில் தடையிலலை. அப்படியே இவவுலகமும் அதன் சூகசும் காரணமாகிய மாயையில ஓடுங்குவதில் தடையிலலை.

ஆனால் சங்கார காரணனும் சூகசுமப் பொருளாதலால் அவனுள்ளே உலகம் ஓடுங்காதோ எனின் ஓடுங்காது. இச்சங்கார காரணன் சித்துப்பொருள். உலகப் பொருள்கள் யாவும் சடம் சடம் சடத்தில் ஓடுங்கு மென்பதும் மீள அச்சடத்தினின்றே வருமென்பதுமே பொருத்

தம் இதுவன்றி சடப்பொருள் சித்தினின்று வருதலும் அதனுள் ஒடுங்குதலும் பொருத்த மன்று, இயற்கை¹ விரோதம் ஆதலாற் சங்கார காரணன இவவுலகிற்கு முதற் காரணனாமாறிலலை, நிமித்த காரணன மாததிரமே. மாயையே இவவுலகின் முதற்காரணம்.

ஆனால் கடவுள்பால் இவவுலகம் தோன்றியதாய்ச் சுருதிகள் சொல்லுவது என்னை எனின் கூறுவோம் இவவுலகம் சங்கார காரணனை ஆதாரமாகக் கொண்ட வேறு காரணத்தினின்று உண்டாகும் என்றோம்². அவவேறு காரணமே 'மாயை' என்றுஞ் சொன்னோம் எனின், மாயை சங்கார காரணனாகிய கடவுளை ஆதாரமாக வுடையது என்பது பெறப்படும் வித்தினின்று தோன்றிய முனையை அவவித்துக்கு ஆதாரமாகவுள்ள மண்ணினின்று தோன்றியதாய்ச் சொல்லுவதுபோல, மாயையினின்று தோன்றிய உலகத்தை அதற்கு ஆதாரமாகிய கடவுள்பால் தோன்றியதாய்ச் சுருதிகள் கூறும். எனின், கடவுளின் ஆதரவின்றி உலகம் தோன்றாது எனின், தோன்றாது மண்ணின் ஆதரவிலலாத வழி வித்தினின்று முனை தோன்றாதது போலக், கடவுளின் ஆதரவிலலாத வழி மாயையினின்று உலகம் தோன்றுவதுமில்லை இவவுண்மைகள் யாவும் உணராததவே இசுக்குத்திரம் 'மலத்து ஒடுங்கி உளநாம்' என இயைபுற ஒதும் மலம் எனனும் இச்சொல் ஆணவம், கனமம், மாயை எனனும் மூவகை மலங்களையும் உணராததும் பொதுச்சொல். கனமமலம் வருஞ் குத்திரத்தில விளக்கப்படுவதால், இசுக்குத்திரத்திலுள்ள இச்சொல்

¹ சற்காரிய வாதம், (The law of Nature) ² கு 1 பா 2

ஏனையிரண்டு மலங்களையும் உணர்த்தும். அவற்றுள் இப்பாடத் துணாததப்பட்டது மாயாமலம்.¹

பதினேராம் பாடம்

இவவுலகம் ஆனவமல நீக்கத்தின்பொருட்டு முத்தொழிற்படும

உலகினைக் காததா தொழிற்படுததுவரென்றோம்¹ அதுவும ஒரு பயன கருதியே என்றோம்² இப்பயன அக காததாவால் யார பொருட்டுக் கருதப்படுவது? தன பொருட்டா? பிறாபொருட்டா? தன பொருட்டேல, அககாததா தனக் கென்றோ குறையுடையராய முடிவா. ஆதலால் இப்பயன அககருததாவின பொருட்டன்று என்றால் அககருததாவை யன்றிப் பயனை வேண்டி நிறகும் பொருள்களுமிருததல வேண்டும் அவைகள் அறிவுடையனவாயு மிருததலவேண்டும் அறிவுடைப பொருள்களே பயனகொளளுதற்குரியன அவையே உயிரகள எனப்படும். இவவுயிரகள உள என்பதும் இவற்றின தனமை இன்னதென்பதும் வருஞ்சூத்திரங்களில் விளக கப்படும். இவவுயிரகள பயனடைதற பொருட்டே உலகம் தொழிற்படுததப்படடுவரும் இப்பயன நூதனமாயத தோனறுவதென்று முன்னிலலாதது என்றுந தோனறுது. இப்பயன என்றும் இருநதாலும் அதனை உயிரகள துயக காதபடி அவவுயிரகளின்பால் ஓா தடையுள்ளது இத தடையே அறிவுப பொருளகளாகிய உயிரகளை அறிய

¹ 1-ம் குத்திரத்தது 'இலயித்த' என்று துவக்கிய வெண்பா வினையும், அதற்குச் சிவஞானசுவாமிகளியற்றிய உரையையும் பார்க்க.

² 1 கு 1 பா 7

கு 1 பா 8

வொட்டாதபடி தடுப்பது எனபது பின்னா விளக்கப்படும். இத்தடை நீங்கினன்றி உயிர எவ்வகைப்பொருளையும் அறியமுடியாது எவ்வகைப் பயனையும் துயக்கமுடியாது. இததடையே ஆணவமென்று சொல்லப்படும். வியாபகமாயுள்ள உயிரை அணுததனமை யடையச்செய்வதால் ஆணவம் எனப்படும் என்றாலும் இது வியாபகமாயுள்ள ஓரகுகும சடப்பொருள் இதற்குத் தோற்றக் கேடுகளிலலை. இஃது அநாதிப்பொருள்களில் ஒன்று இது பொருளால் ஒன்றேயாயினும் அனேக ஆனமாகக் களறிவினையும் மறைப்பது. ஆனமாக்களின் அறிவு பல வேறுவிதமாயுள்ளதாதலால் அதனை மறைக்கும் இவ்வாணவத்தின் சகதியும் பல வேறுவிதமாயுள்ளது இருள் பொருளால் ஒன்றேயாயினும் பலா கண்களை மறைப்பதுபோல, இமமலமும் பலா அறிவினை மறைக்கும் இருள் கண்ணொளியைத் தடைசெய்து நிற்பதால் அதனை ஒளியினமை எனனாது, பொருளே எனபோம் அப்படியே இவ்வாணவமும் உயிரின் அறிவைத் தடைசெய்து நிற்பதால் பொருளேயாம். இததடையை யுடைய உயிராகளே பெத்த உயிராக் எனப்படும் இப்பெத்த உயிராக் இததடையை எவ்வாறு கடப்பன எனபதே ஈண்டு ஆராயவேண்டுவது.

ஒரே இருள் பலா கண்களை மறைத்தாலும் ஒவ்வொருவரும் தனித்தனி விளக்கொளியினுதலியால், அவ்விருளின் சகதியை ஒரு சிறிது கடப்பதை அறிவோம் அப்படியே ஒரே ஆணவம் பலா அறிவினை மறைத்தாலும் ஒவ்வொருவரும் கடவுளால் தத்தமக்குத் தோற்றுவிக்கப்பட்ட உடல்கருவிகளால் அவ்வாணவத்தின் தடையையும் ஒரு சிறிது கடப்பா. இவ்வாறு கடத்தற்கென்றே உயிரக்கு உடல

கருவிகள் தோற்றுவிக்கப்படுவன எனபது பெறப்படும். ஆனால் இவவுடல்கருவிகளின் ஒடுக்கமும் இவ்வாணவ நிவிரத்தியின் பொருட்டா? ஆம். வருத்தமான தொழிலைச் செய்யும் ஒருவன் அததொழிலை இடைவிடாது செய்யின் அதனைச் செய்துமுடிக்க ஏலாதுபோவதை யறிவோம் இவ்வாறன்றி இடையில் இளைப்பாறிச் செய்வனேல், ஒரு காலத்திற் செய்துமுடிப்பன எனபதையும் அறிவோம் உயிரா, உடல கருவிகளின் உதவியைக்கொண்டு ஆணவ நிவிரத்திபெறுவதும் இவ்வாறே இவவுயிரா, உடல்கருவிக ளோடு இடைவிடாது தொழில் செய்யின் சலிப்பெய்தி ஆணவநிவிரத்தி பெறுது நின்றாவிடும் இஃதன்றி இடை யில் ஒடுங்கி இளைப்பாறுமேல், என்றேனும் ஆணவ நிவிரத்தி பெறுவதிற் சந்தேகமில்லை ஆதலால் இவவுலகின் ஒடுக்கமும் அதன் தோற்றம்போல ஆணவ நிவிரத்தியின் பொருட்டே யெனபது பெறப்படும் இவ்விரண்டிற்கும் இடையேயுள்ள நிலைத்தொழிலும் அதன் பொருட்டே யாம். ஆகவே உலகின் முத்தொழில்களும் உயிராக்கின் ஆணவமல நிவிரத்தியின் பொருட்டே என முடியும். இம் முடிபையே இசஞ்சுத்திரம் 'ஒடுங்கி மலத்து ஊதாம்' என றுணராததும். மலதது ஒடுங்கி மலதது ஊதாம் எனவிரிந்தது உலகின் தோற்றம், நிலை, ஒடுக்கங்களாகிய மூன்று தொழில களும் ஆணவமல நிவிரத்தியின் பொருட்டே எனபதை யுணராததும். இவ்வாக்கியத்திலுள்ள 'மலம்' ஈண்டு ஆணவ மலததை யுணராததியது.

பன்னிரண்டாம் பாடம்

இவவுலகின் முதற்கடவுள் அரனே

இவவுலகின் காததா சங்காரகாரணனே என்றோம்
 இவனே இவவுலகினை ஒருசேர ஒடுக்குபவனென்றோம்¹.
 இவனால் இவவுலகம் ஒடுங்குமபோது, ஏனைச் சேதனா
 களும் ஒடுங்குவரென்றும் கூறினோம்¹ எனவே இவன்
 ஒருவனே சேதன அசேதன உலகங்கள் எல்லாவற்றையும்
 ஒடுக்குபவன் என்பதாயிற்று இதுபற்றியே இவன்
 'அரன்' எனப்படுவான் அரனென்பதன் பொருள் சங்கரிப
 பவன் என்பது இவ்வரனே சாரசங்கார காரணன் சங்
 காரத தொழிலே யன்றி ஏனையிரண்டு தொழிலகளைச் செய்
 பவனும இவனே என்றோம்¹ இம்மூன்று தொழிலகட்கும்
 வேறு காததாககளிருப்பினும் அவா யாவரும் இவனால்
 ஒடுக்கப்படுவரென்றும், மீள இவனாலேயே தத்தம் தொழி
 லில் நிறுத்தப்படுவரென்றுஞ்சொன்னோம்¹. இக்காததா
 கட்குந் திறமற்ற உயிரகட்கும் இவ்வரனே மாயையி
 னின்று உடல கருவிகளைத் தோற்றுவித்து, அவற்றை உயிர்
 களாடு கூட்டுவித்து, அவைகளைப் பந்தித்துள்ள மலத்தை
 நீக்குவனென்றுஞ் சொன்னோம்¹ இவவுடல கருவிகள்
 உயிரகட்குத் தோற்றுவிக்கப்படுங் காலத்து அவற்றின்
 அறிவு விளங்கியும் அவைகள் ஒடுக்கப்படுங்காலத்து அவற்
 றின் அறிவு மழுங்கியும் நிற்கும். உயிர்களின் அறிவு விளங்கி
 நிறறலை அவற்றின் தோற்றம் என்னலாம் அவைகளி
 னறிவு மழுங்கிநிறறலை அவற்றின் ஒடுக்கம் என்னலாம்.
 இத்தோற்ற ஒடுக்கங்களன்றி உயிரகட்குத் தோற்ற ஒடுக்
 கங்களிலலை அவைகள் சித்து, சடப்பொருள்களே
 தோன்றி ஒடுங்குவன, என்றோம்¹ எது எவ்வாறாயினும்

¹ கு 1 பா 9¹ கு 1 பா 11¹ கு 1 பா 2

உயிர்களின் அறிவு இவ்வரனால விளங்கியும் மழுங்கியும் வருவதால் அவைகட்குச் சுதந்திரமென்பதின்றும் சுதந்திர முடையான அரன் ஒருவனே இவ்வனமாட்டு மறறெல்லாப் பொருள்களும் பரதந்திரமாய நிற்கும் சடவுலகமுற்றும் இவனாலேயே தொழிற்பட்டுப் பரதந்திரமாய நிற்கும். சேதன உலகமும் அவவாறே

இனி இவனும் முத்தொழிலியற்றுவதாற் பரதந்திரனாகானோ? எனின், ஆகான இவன் நமமனோபோலக் கரணத்தாற்றொழில் செய்யான, சங்கற்பமாததிரையானே தொழில் செய்வான் அதாவது இவனது சநிதி மாததிரையானே உலகம் தொழிற்படும் இத்தொழிற்பாட்டால் இவனுக்குப் பரதந்திரமெய்துதல் இல்லை காலம் எல்லாத் தொழில்களையும் செய்தும் தான் விகாராநின்றி நிற்கும் அதுபோல இவ்வ்ரனும் தான் இயற்றாநதொழிலில் தொடக்ககுண்ணாது சுதந்திரனாயே நிற்பன் இவனது சுதந்திரத்திற்கு எவ்வாற்றானும் இழக்கில்லை இவன்பால் எல்லாச் சித்துப்பொருள்களும் சடப்பொருள்களும் பரதந்திரமே. இதுபற்றியே இவன் 'ஆதி' அல்லது முதலவன் எனப்படுவன் இக்கருத்தையே இசகுத்திரம் 'அந்நம் ஆதி' என்றுணராததும். ஈண்டு 'அந்ந' மென்றது அநதமாகிய ஒடுக்கத்தைச் செய்யும் அரனையும் 'ஆதி' யென்றது அவனே முதன்மையுடையான் என்பதையும் உணராததும் இனி, இந்நூலின் அடுத்த ஐந்தது குத்திரங்களிலும் கடவுளை 'முதல்வன்' எனனும் பெயரால் வழங்குவோம்

குறிப்பு — இசகுத்திரத்தது முதற்பாடத்திற் குறிக்கப்பட்ட சிறப்பியல்பு பொதுவியல்பு என்பன முடிவுரையிலுள்ளன

முதற் குத்திரம் முற்றிற்று

இரண்டாஞ் துத்திரம்

அவையே தானேயாய், இருவினையிற்
போக்கு வரவு புரிய, ஆணையின
நீக்க மினறி நிறகு மனறே

முதற் பாடம்

பெதத உயிரகன இறததல பிறததலகளைப் புரியும்

முதலவன பெதத உயிரகளின் பொருட்டு முததொழில செய்வானென்றோம்¹ முததொழில என்பது முதற காரணமாகிய மாயையினின்று உலகினைத் தோற்றி நிறுத்தி ஒடுக்குதலென்றும் சொன்னோம்². உலகின் தொழிறபாடாவது அதுவுள்ள எல்லா சடப பொருள்களின் தொழிறபாடாம் இச்சடப் பொருள்கள யாவும் உடல, கருவி, உலக, இன்பமென்னும் நான்கு பிரிவில் அடங்கும் இவற்றுள் உடல என்பது ஓர் உயிரைப் பொருந்தியுள்ள எவ்விதத் தேகமுமாம் இத்தேகமும் என்றும் நிலைத்திருப்பதில்லை ஏனை யொவ்வொரு பொருளும் ஒடுங்குவதுபோல இத்தேகமும் ஒடுங்கும். யாதானும் ஒரு பொருள் ஒடுங்கும்போது அது சூகசூகமவடிவாய் மாறி அதற்குக் காரணமான சூகசூகம் பொருளிலேயே ஒடுங்குமென்றோம்³ காரியப் பொருள் ஒடுங்கும் போதெல்லாம் அதன் காரணமான சூகசூகம் பொருளும் உடன் ஒடுங்குவதில்லை யென்றும், மீளவும் ஒரு காரியத்தைத் தோற்றுவிக்குமென்றும் சொன்னோம்⁴ அப்படியே இததூலதேகம் ஒடுங்

¹ கு 1 பா 11 ² கு 1 பா 10 ³ கு 1 பா 10 ⁴ கு 1 பா 13

கும்போது இதற்குக் காரணமான நுண்ணுடலும் உடன்
 ஓடுங்குவதில்லை. இசகுக்கும் தேகத்தினுள்ளேயே அத
 தூலதேகப் பொருள்கள் யாவும் சூகசுமமாய் மாறியொடுங்
 கும மீள இதனினின்றே வேறொரு தூலதேகம் உண்டா
 தற்கும் இடனாயும் நிற்கும் இதுவேயுமன்றி வேறுவித
 தேகங்களைத் தோற்றுவித்தற்கும் இடனாயும் நிற்கும்
 ஆகவே இத்தூல தேகத்தோடு கூடியிருந்த உயிரா அததூல
 தேகம் கெட்டொழிந்தபோது தனக்கு யாதொரு தேகமு
 மின்றி நிற்குமென்பதன்று அததூலதேகம் கெட்டபோ
 தும் கெடாதுநிற்கும் சூகசும தேகத்தைப் பொருந்தி
 நிற்கும். மீள அசகுக்கும் தேகத்தினின்றும் வேறு தூல
 தேகம் உண்டாகுமபோது அதனோடு கூடியும் வரும்
 எனவே உயிரா ஒரு தேகத்தைவிட்டு மற்றொரு தேகத்தைப்
 பற்றுதலன்றி வேறில்லை அது கூடியிருந்த தூலதேகம்
 ஓடுங்க உயிரா அதனைவிட்டு நீங்குதலே அதன் இறத்தல்
 எனப்படும். அவ்வாறு நீங்குதல் அததூல தேகப் பொருள
 களயாவும் சூகசுமப் பொருள்களாய் மாறியபின் தான்
 எனபதன்று அப்பொருள்கள் காலாதரத்தில மாறுவன
 சிறிது சிறிதாய் மாறுவன அவைமாறி ஓடுங்கத் தொடங்கி
 ய அககணமுதலே, அவற்றாலாகிய தூல உடம்பில் உயிரா
 தங்கி நிற்குமாறில்லை தாமே மாறிகொண்டிருக்கும்
 பொருள்கள் உயிரா தங்குதற்கு இடனாய் அமைந்து நிற்பது
 எப்படி? அவ்வாறு அமைந்து நிற்கும் வன்மையை இழந்து
 விடுமன்றோ? ஆதலால் உயிரா அததூல தேகத்தினின்றும்
 நீங்கி அதற்குக் காரணமான சூகசும தேகத்தில மாததிரம்
 தங்குவதாகும். ஆனால் இசகுக்கும் தேகத்தினின்றும் வேறு
 மொரு தூலதேக முண்டாகலாமென்று மேலே சொன

னோம். இவ்வாறுணடாகும் பரு உடலில் உயிர மீள வருதலே அதன் பிறத்த லெனப்படும் இவையன்றி உயிரே இறக்கும் பிறக்குமென்பதன்று உயிர்கள் என்றுமுள்ளன. அவைகள் அறிவாகாரமாயுள்ளவைகள் அவைகள் சுட்டுப் பொருள்களல்ல அவைகளுக்குத் தோற்றக் கேடுகள் கிடையா பிறப்பு இறப்பு இல்லை அவைகட்குள்ள இறப்புப் பிறப்புகள் அவை தனித்தனி கூடியுள்ள பரு உடல் ஒடுங்க அதனைவிட்டு நீங்குதலும், மீள வேறொரு தூலதேகமுண்டாக அதனோடு வருதலும் இவ்விற்றத்தல் பிறத்தல்களையே இசுகுத்திரம் 'போக்குவரவு புரிய' என்றுணரத்தியது ஈண்டுஉயிர்கள் என்பது தோன்று எழுவாய்.

இரண்டாம் பாடம்

பெரு உயிர்கள் மாறிமாறி இறத்தல் பிறத்தல் புரியும்

உயிரோடு கூடியிருந்த பருஉடல் மாறியொடுங்க, உயிர அதனைவிட்டு நீங்கலே அதன் இறத்தல் என்றோம்¹. இவ்வாறு இறந்த உயிர மீளவும் பிறக்குமா? அன்றி இறந்து ஒழிந்தே போகுமா? என்பதையும் ஆராயவேண்டும். ஒடுங்கிய ஒவ்வொரு பொருளும் ஒடுங்கியவாறே கிடவாது மீள வுந் தோன்று மென்றோம்² இவ்வுலகனைத்தும் ஒடுங்கிய பின்னரும் மீளத் தோன்றுமென்றோம்³. இவ்விருதிறத் தோற்ற ஒடுக்கங்களின் பயன் ஆணவமல் நீக்கமென்றுஞ் சொன்னோம்⁴ அதாவது சகல உயிர்களும் ஆணவத்தலையினின்றும் நீங்கும் வரை மேற்கூறிய இருதிறத்தத் தோற்ற ஒடுக்கங்களும் மாறிமாறி நிகழும். அதுபோல எந்த உயிரும் தன்னறிவைத் தடைசெய்துள்ள ஆணவத்தினின்றும்

நீங்குமவரை மாறிமாறி இறத்தல பிறத்தலகளைப் பொருந்தும் ஆகவே, ஓர் உயிர் இறந்ததும் இறந்தொழிந்தே போமென்பதனறு அதன் அறிவைத் தடுத்துள்ள ஆணவம் நீங்கும் வரை பிறந்திறந்து கொண்டே வரும். இவ்வுண்மை விளக்குதற்கே இச்சூத்திரம் வரவுபோக்குபுரிய எனனாது, இறந்த உயிர் மீளவும் பிறக்குமென்பதை உணராததப் 'போக்கு' என்பதை முன்வைத்துப் 'போக்கு வரவுபுரிய' என்றோதியது

மூன்றாம் பாடம்

பெத்த உயிர்கள் தத்தம் இருவினைக்கேற்ப இறத்தல பிறத்தலகளைப் புரியும்

ஓர் உயிர் இறந்ததும் அது கூடியுள்ள தூலதேகம் சூக்குமப் பொருள்களாய் மாறி அதற்குக் காரணமாயுள்ள சூக்கும தேகத்தில ஓடுங்குமென்றோம்¹ அச்சூக்கும தேகத்தினின்று மீளவும் ஒரு தூலதேகம் தோன்றுமென்றும சொன்னோம்² மீளத்தோன்றும் தூலதேகம் முன்னிருந்த தேகமன்று சூக்கும தேகம் ஒன்றையாயிருந்தாலும், அதனினின்று தோன்றும் தூலதேகம் பிறவி தோறும் வெவ்வேறே அன்றியும் ஓர் உயிர் பொருந்தியுள்ள தேகமும் மறறோருயிர் பொருந்தியுள்ள தேகமும் வெவ்வேறாகவே³ காணப்படும். ஓர் உயிர் மனித தேகத்தையும் மறறோருயிர் மிருக முதலிய தேகத்தையும், ஓர் உயிர் உறுதியான தேகத்தையும் மறறோருயிர் உறுதியற்ற தேகத்தையும், ஓர் உயிர் சுகதேகத்தையும் மறறோருயிர் துக்கதேகத்தையும் இவ்வாறு பலவிதமாய்ப் பேதப்பட்ட சரீரங்கள் உயிரகட்கிருக்கவும் காண்கிறோம்.

¹ சூ 11 பா 1

² சூ 11 பா 2

இதுவுமன்றி ஒரு தேகம் பல ஆண்டுகள் அழியாதிருக்கவும் மறநென்று சிலநாட்களிலும் சில கணங்களிலும் அழியவும் காண்கிறோம். இதேதேகங்களை இவ்வாறு பேதப்படாத தோற்றுவிப்பவன் ஏனையுலகப் பொருள்களைத் தோற்றுவிக்கும் முதலவனே இம்முதலவன் இதேதேகங்களை யாதும் நியதியின்றி இவ்வாறு பேதப்படாத தோற்றுவிப்பானா? அன்றி யாதானும் நியதிப்படி தோற்றுவிப்பானா? அந்நியத்தான யாது? என்பதை ஆராய்வாம். முதலவன் நியதி இன்றி உயிராகக் குப் பேதப்பட்ட சரீரங்களைத் தோற்றுவிப்பானென்பது பொருநதாது எல்லாவுயிராகையும் ஒன்றுபோல நடத்தும் முதலவன் அவவுயிர்கள்பால யாதுங் காரணமின்றிப் பேதம்செய்யான ஆகவே இதேதேகங்களை நியதிப்படுத்துதற்கு ஏதுவான காரணமொன்றிருத்தலவேண்டும். இந்நியதி காரணமே வினையெனப்படும

வினை என்பதற்குச் செயல் என்பது பொருள் ஓவ்வோருயிரும் தூலதேகத்தோடு கூடியுள்ளபோது பலவித செயல்களைச் செய்யும் இச்செயல்களை விருப்பு வெறுப்போடும் செய்யும், விருப்பு வெறுப்பின்றியும் செய்யும். விருப்பு வெறுப்பின்றிச் செய்யப்படும் செயல்கள் தூலதேகத்தை மாததிரம் தாக்குவனவாதலால், சித்துப்பொருளாகிய உயிரினைத் தாக்கா விருப்பு வெறுப்போடு செய்யப்படும் செயல்களோ அறிவினையும் தாக்குவனவாதலால், உயிராகையும் பந்தித்து அவவுயிர்கள் இறக்கங்காலத்து அவற்றின் குக்கும் தேகங்களில் தங்கிநின்று அவவுயிர்கட்குச் சுகதுக்கங்களாகிய பலன்களை நியதியிட்டுக் கொடுக்கும். இவ்வாறு பலன்களைத் தந்தவை போக

எஞ்சியவினையே, அசகுகுகும் தேகங்களிநின் று, தனித்தனி தோன றும தூல தேகங்கனையும், அததூல தேகங்கனோடு கூடிய காலத்து அனுபவிகுகும் இனபத்துனபங்கனையும் நியதிப்படுத்தும் இவவினை இருதிறப்படும. அவை நல வினை தீவினை யெனபன. இவவிருவினைகளும் பிறவி தோனும் உயிரகளால ஈட்டப்படடுவரும் இவவினைகள பொருளலலவாயினும், உயிரகள இவவினைகளை யியற்றும் படி செய்வதான காரணம் ஒன்றுண்டு இககாரணநதான மூலகனம்ம என்று சொல்லப்படும இம்மூலகனம்மும் வியாபகமாயுள்ள சுகுகும் சடப்பொருள். இதுவும் அநா தியேயுள்ளது இது தன்னுள் இருவேறு கூறாயிருப்பதால இதனால் இயற்றப்படும வினைகளும் இருவகைப்படும. இவவினைகடகு ஏறப்பவே ஒவ்வோருயிரும் தேகத்தினை யெடுப்பதும் விடுப்பதும் அதாவது உயிரகளின் பிறப புககளை நியதிப்படுத்துவது அவையிரின் வினையே அவற்றின் இறப்புககளை நியதிப்படுத்துவதும் அதுவே. இவவி றத்தல பிறத்தலகளுககு நடுவே உயிரகடகுவரும் சுகதுக கங்கடகு நியதிகாரணமும் அதுவேயாம் இககருத்துககளை யெல்லாம் உணாததவே இசகுத்திரம் 'போககுவரவுபுரிய' என றுமடடும ஓதாது 'இருவினையிற போககுவரவுபுரிய' என்றேறியது.

நான்காம் பாடம்

உயிரகடகு இறத்தல பிறத்தல முதலியவற்றை நியதி செய்பவன முதலவனே

இருவினை உயிரகடகு இறத்தல பிறத்தல முதலிய வற்றை நியதிபண்ணுமென்றோம்¹. என்றால் அவவினை தானே நியதிபண்ணுமா? வேறொருவன ஏவல் வழி நின்று

நியதிபண்ணுமா? எனபதை ஆராய்வாம். வினை உயிராகட கு இறத்தல பிறத்தலகளைச் செயதற பொருட்டு அவவுயி ரினைப் பந்தித்து நிறகுமென்றோம்¹ அது சடமானதால தானே உயிரினைப் பந்தியாது உயிர சித்தென்றாலும் தானாய அறியுந தன்மையுடைய தனறு. முதலவன அறி விககவே அறியுந தனமைத்து எனபது வருஞ்சுத்திரத்தில விளக்கப்படும்² ஆகவே அவவினை முதலவனாலேயே உயிர கட்குக் கூட்டப்படல வேண்டும். இன்றேல வினை உயி ரினைப் பந்திக்குமாறிலலை உயிர இறத்தல பிறத்தலகளையும் சுகதுக்கங்களையும் பொருநதுமாறுமில்லை ஆதலால முதல வனே இவவினையைக் கருவியாகக்கொண்டு உயிராககு அப்பலன்களைக் கொடுக்கின்றன ஓர் அரசன தன் பாடி காவலனைக்கொண்டு தன நகரியைப் பாதுகாக்குங்கால அப்பாடிக்காவலன அவவரசன ஏவலவழி நின்று பாதுகாப பதுபோல வினையும் முதலவன ஆணைவழி நின்று உயிர கட்கு அப்பலனைக் கொடுக்கும். என்றால் உயிராகடகு இறத்தல பிறத்தல முதலிய பலன்களைக் கொடுப்பது அவற்றின் வினையா? அன்றி முதலவனா? எனில், வினை யன்று முதலவனே உழவாசெய்யுந தொழிறகுத்தக்க பலனை உழவுத தொழிலே கொடுக்குமென்று சொல்லோம். வினைநிலமே கொடுக்குமென்று சொல்லோம். உழவுத தொழில கொடுக்குமெனபது அப்பயனை நியதியிடுவதன்றி வேறிலலை. உயிராகட் செய்யும் வினையும் அதுபோலவதே. இவவினை உயிராகடகுப் பலன்களை நியதியிட்டு மாத்திரம் கொடுக்கும் முதலவனே அநநியதிப்படி பலன்களைக் கொடுப்பவன அதனால் முதலவன் வினையிற பரதந்திர

¹ கு 11 பா 3 ² கு 111 பா 7

னுகான ஓர் எசமானன தன வேலையாளாககு அவரவா வேலைக்குத் தக்க கூலி கொடுப்பதால் அவவேலையாளா பால அவவெசமானன பரதந்திரனாதலிலலை முதலவனும அவவாறே இக்கருததுக்களையெல்லாம உணாததவே இச குத்திரம் 'இருவினையிற போக்குவரவு புரிய' என நிறுத தாத 'ஆணையின இருவினையின்' என இயைநது பொருள தரும்படி 'இருவினையிற போக்குவரவு புரிய' எனபதை 'ஆணையின்' எனபதனோடு அடுத்தது வைத்தோதியது

ஐந்தாம் பாடம்

முதலவன உயிரகளோடு ஓருய நிற்பன

பெத்த உயிரகன இறத்தல பிறத்தல புரியுமென்றோம்¹ ஓருயிர் தான தங்கிய பரு உடலைவிட்டு நீங்குதலே அதன இறத்தலென்றும்² மீள வேறோர் பரு உடலில தங்க வரு தலே அதன் பிறத்தலென்றுஞ் சொன்னோம்³ ஓருயிர் யாதானும் ஒரு பரு உடலில தங்கி நிற்குமபோது அதனாற செய்யப்படும் செயல்களே சூககும் வினையாய மாறி, அத னால் அப்பா லெடுக்கபடும் தூலதேகத்தினையும் அதனோடு கூடி யனுபவிககும் சுகதுக்கங்களையும் நியதிப்படுத்தது மென்றுஞ் சொன்னோம். அவவாறு 'நியதிப்படுத்துவதும் முதலவன ஏவல வழியே யென்றும் சொன்னோம்.⁴ என றால் உயிரகளை வினை யியற்றுமபடி செயபவனும அவ வினைப பயனகளாகிய இறத்தல பிறத்தலகளைப் புரிநது சுகதுக்கங்களை யனுபவிககும்படி செயபவனும இமமுதல வனையென முடியும். இமமுதலவன அவவுயிரகளோடு எவவாறு நிற்கினருனென்பதை ஆராயவாம்.

¹ சூ. 2 பா. 1 ² சூ. 2. பா 1 ³ சூ. 2 பா 2 ⁴ சூ. 2 பா. 3
சூ. 2 பா 4.

முதலவன உயிரா எனனுமிரண்டுஞ் சடமல்ல சித்துப் பொருள்களே. இரண்டுமே அறிவாகாரமாயுள்ள பொருள்கள இரண்டும் வியாபகப்பொருள்கள். ஆனால் முதலவனது வியாபகம் எககாலத்தும் ஒரே தனமைத்தாயுள்ளது. அதற்கு எககாலத்தும் எவவிதத் தடையு மிருந்திருப்பதில்லை உயிரினது வியாபகம் அவ்வாறன்று அது அநாதியே ஆணவமலத்தால் தடையுண்டு அணுவாயககிடந்தது. இததடை நீக்குதற்பொருட்டே உயிராகு உடல முதலாயின அமைக்கப்பட்டுவருமென்று சொன்னோம்¹ இவ்வுடலும் இததடையை முற்றும் நீக்கியவாறில்லை தன்னளவிலேயே நீக்குவது. அதாவது இவ்வுடலோடு கூடியுள்ளபோதும் உயிர அவ்வுடலுக்கு வெளியே வியாபித்தலில்லை அப்படியே எந்த உடலோடு கூடிய போதும் அந்த உடலுக்கு வெளியே உயிர வியாபித்து நிற்குமாறில்லை எனவே இறத்தல பிறத்தல புரியும் எந்த உயிரும் முதலவனைப்போல நிறற்றலின்றி, ஏகதேசப்பட்டு நின்றே யறியும் என முடியும்.

இவ்வாறு ஏகதேசப்பட்டு நிற்கும் உயிர்கள், இவ்வுலகப் பொருள்களை யறிந்து வினையினை யீட்டுதற்கு முதலவனும் ஏகதேசமாய் நின்று உபகரித்தலவேண்டுமா? அன்றி வியாபகமாய் நின்று உபகரித்தலே போதுமா? எனபதே ஈண்டு ஆராயவேண்டுவது. உயிர உடலினை யறியச்செய்தற்கு அவ்வுடலினைப்போல தானும் ஏகதேசமாய் அவ்வுடலினோடு உடலாய் நின்றாலமாததிரம் முடியும். கண்ணோடு கண்ணாய் நின்றாலமாததிரம் கண் காணும் அப்படியே எந்த உடலோடும் உயிர அந்த உடலேயாய்

¹ கு 1 பா 11

நினரூலமாத்நிரம அநத உடலிலுள்ள எநத இந்திரியமும் அறியும் முதலவன் உடலொடு கூடியிருக்கும் உயிரினை அறியச்செய்வதும் இவ்வாறே. அநத உயிர்போல முதலவனும் அவவுயிரோடு உயிராய நினரூலமாத்நிரம அவ்வுயிர உலகப்பொருள்களை யறிநது வினைகளை யீட்டி இறத்தல பிறத்தலகளைப் புரியும் இவ்வாறன்றி முதலவன் வியாபகமாய மாத்நிரம் நிறக இப்பெத்த உயிரகள அறியாலோ எனின்? அறியா. அறியுமேல எல்லாவுயிர களும் ஒன்றுபோ லறிதலவேண்டும். அவ்வாறன்றி உயிர கள பலவேறுபட அறிவதால முதலவன் ஒவ்வொரு பெத்த வுயிரோடும் அவவவவுயிரேயாய நிறறல அவசியம் வேண்டப்படும் இதுவே இறத்தல பிறத்தல புரியும் உயிரோடு ஒன்றாய நிறகுநதனமை இததனமையை இறத்தல பிறத்தல புரியும் எல்லா உயிரகளோடுங்கொண்டு முதலவன் உபகரித்தது வருகின்றன. இக்கருததையே இசகுத்திரம் போககு வரவு புரியு முயிரகளோடு (முதலவன்) 'அவையே யாய நிறகும்' என்று இயைபுற உணர்த்தும்.

ஆறாம் பாடம்

முதலவன் அவவுயிரகளின் வேறாயும் நிற்பன

உயிரகள இறத்தல பிறத்தல புரியுங்கால முதலவன் அவைகளோடு ஒன்றாய நிற்பானென்று சொன்னோம்¹ முதலவன் இவ்வாறு இவவுயிரகளோடு ஒன்றாய நின்ற உபகரித்தல மாத்நிரம் போதுமா? வேறு நின்று உபகரித்தலும் வேண்டுமா? என்பதை ஆராய்வாம். கண ஒரு பொருளைக் காணுதற்கு உயிர கண்ணோடு கண்ணாய

¹ கு II. பா 5

நின்றால மாததிரம் போதாது போதுமேல அருக்கனொளி யிலலாத காலததும் கண காணல வேண்டும். அஃதின ருதலால, கணனெடு ஒன்றாய நின்று உபகரித்தலாகிய உயிர உபகாரம் ஒன்றே அககண்ணினைக் காணசெய தற்குப் போதாதென முடியும். அககண்ணுகு வேறு நின்று உபகரிப்பதாகிய அருககன் உபகாரமும் வேண்டு மெனவும் முடியும். இறத்தல பிறத்தல புரியும் உயிர களுக்கு வேண்டப்படும் உபகாரங்களும் இவ்வாறே. அவ வுயிரினோடு உயிராய நின்று உபகரிப்பதாகிய உபகாரம் மாததிரம் போதாது. அவவுயிராகு வேறு நின்று உபகரிப் பதாகிய உபகாரமும் வேண்டும். இவ்வாறு வேறு நின்று உபகரிப்பதற்கு முதலவனையன்றி வேறு பொருளில்லை. முதலவன் எக்காலததும் வியாபகனாதலால் இறத்தல பிறத்தல புரியும் உயிரோடு அவவுயிராய நிறகும்போதும் அவனது வியாபகத்திற்குக் குறைவில்லை ஆகலால் இறத் தல பிறத்தல புரியும் உயிரோடு அவவுயிராய நின்று உபகரிப்பதோடு அவவுயிராகு வேறுநின்று உபகரித்தலும் முதலவனாகும் எனவே முதலவன் அவவுயிராகினி னவேறுமாய நிறகினரூன் என முடியும். இத்தனமைய யும் முதலவன் எல்லா வுயிராகளோடுங் கொண்டுள்ளான். இக்கருந்தையும் உணாததவே இசகுத்திரம் '(உயிரகள்) இருவினையிற போக்குவரவு புரிய (முதலவன்) தானேயாய நிறகும்' என்று இயைபுற ஓதியது

ஏழாம பாடம்

முதலவன் அவவுயிரகளோடு உடனாய நிற்பன

இறத்தல பிறத்தல புரியும் அவவுயிரகளோடு முதல வன் ஒன்றாய நிறறல மாததிரமன்றி வேறாயும் நின்று உப

கரிககின்றனென்று சொன்னோம் ¹ உயிராக இறத்தல பிறத்தல புரிதற்கு மேற்கூறிய இரண்டுவித உபகாரங்கள் மாததிரம போதுமா? வேறுவித உபகாரமும் வேண்டுமா? எனபதை ஆராய்வாம் கண ஒரு பொருளைக் காணுதற்கு அககண்ணொடு ஒன்றாய நின்று உபகரித்தலாகிய உயிரின உபகாரமும், அககண்ணாகு வேறு நின்று உபகரித்தலாகிய அருககன உபகாரமும் ஆக இரண்டு உபகாரங்கள் மாததிரம போதா. இவ்விருவித உபகாரங்களிருப்பினும் கண்ணாகும் பொருளுக்கும் இடையே, யாதானும் தடையிருப்பின், அககண்ணில உயிருணாவோடு அப்பொருளொளியும் உடன கலக்குமாறில்லை, அககண அப்பொருளைக்காணுமாறுமில்லை அதாவது கண ஒரு பொருளைக் காணுதற்கு உயிர அககண்ணொடு கண்ணாய நிறைவாகிய உபகாரம், அருககனது உபகாரம், அப்பொருளொளியும் உயிருணாவும் அககண்ணில உடன கலத்தலாகிய உபகாரம் ஆகிய மூவித உபகாரங்களும் வேண்டப்படும் உயிராக இறத்தல பிறத்தல புரிதற்பொருட்டும் முதலவனான இம்மூவித உபகாரங்களும் செய்யப்படல வேண்டும். அதாவது அவையிரோடு ஒன்றாய நிறைவாக, வேறாய நிறைவாகிய உபகாரங்களோடு, உடனாய நிறைவாகிய உபகாரமும் செய்யப்படல வேண்டும் இவ்வுபகாரத்தையும் முதலவன் இறத்தல பிறத்தல புரியும் எல்லா உயிராக்கும் செய்து வருகின்றான். இக்கருத்தையே இசகுத்திரம் '(உயிராக) போககு வரவுபுரிய (முதலவன்) அவையே தானேயாய நிற்கும்' என இயைபுற உணர்த்தியது.

எட்டாம் பாடம்

முதலவன அவவுயிரகனோடு அத்துவிதமாய் நிற்பன

முதலவன் இறத்தல பிறத்தல புரியும் உயிராகனோடு ஒன்றாயும் வேறாயும் உடனாயும் நிற்பனென்றோம்.¹ முதலவனாகிய ஒரு பொருளிடத்து இம்மூவேறு தனமைகளும் ஒருங்குகூடி யிருத்தலெப்படி? என்பதை யாராயவாம் அரக்கை உருக்கி அதனோடு கறப்பொடி சோத்துச் சாணை செய்யப்படும இச்சாணையில் கல அரக்கோடு உடன் விரவிக்கிடக்கின்றது, இவ்விரண்டும் தன தன தனமையிற் குறைவுப்படவில்லை சோத்துப்பிடிக்குந் தனமையாகிய அரக்கின தனமையும், கத்தியினைக் கூடாமைப்படுத்தாத தனமையாகிய கலவின தனமையுமாகிய இரண்டு தனமைகளும் சாணையிற் காணப்படுகின்றன. இச்சாணையிற் கல தன சுயவடிவத்திற் காணப்படாது அரக்கோடு அரக்காய்க் காணப்படுகின்றது எனவே சாணையெனலும் ஒரு பொருளில் மூவேறு தனமைகள் ஒருங்கு கூடியிருக்கக் காண்கிறோம் அதுபோலவே முதலவனபாலும் இறத்தல பிறத்தல புரியும் உயிராகனோடு ஒன்றாதனமையே ஒருநதனமை உடனாதனமையாகிய மூன்று தனமைகளும் ஒருங்கிருத்தல கூடும் இம்மூவேறு தனமைகளின் சோகையே 'அத்துவிதத் தனமை' எனப்படும. இத்தனமையோடு கூடிநின்றே முதலவன அவவுயிரகள் இறத்தல பிறத்தல புரிதறப்பொருட்டு உபகரிகின்றன.

இவ்வுபகாரததைப் பெத்த உயிரகட்கு மாத்திரமன்றி முதத் உயிரகட்குஞ் செயதுவருகின்றன ஆணவ

¹ கு II. பா, 5 முதல் 7

மலத்தனமை நீங்கப்பெற்ற உயிராகளே முதத உயிராக
 ளெனப்படும் இம்முதத உயிராக உலகப் பொருளகளை
 யறிந்து வினையினையீட்டுதல இலலை இறத்தல பிறத்தல
 களைப் புரிவதுமில்லை என்றாலும் இம்முதத உயிராகட்கும்
 முதலவனது அத்துவித உபகாரம் வேண்டப்படுவதில்லை
 யெனப்பதின்று ஆனால் பெத்த உயிராகட்கு முதலவனா
 செய்யப்படும் அத்துவித உபகாரமும் வேறு வேறும்.
 பெத்த உயிராகட்கு இவவுலகப் பொருளகளை அறிந்தனு
 பவித்தறகண முதலவன அத்துவிதமாய நின்று உபகரிக
 கின்றான். முத்த உயிராகட்குப் பரம்பொருளாகிய தன்னை
 அறிதறகண அவ்வாறு நின்று உபகரிககின்றான் முதத
 உயிராகட்குச் செய்யப்படும் அத்துவித உபகாரம் பின்
 னா விளக்கப்படும் இச்சூத்திரத்தது விளக்கப்படுவது,
 பெத்த உயிராகட்கு உபகரித்தற பொருட்டு முதலவன
 அவவுயிராகளோடு கொண்டுள்ள அத்துவிதக் கலப்பின
 றனமையே. இதத்தன்மையை உணராததவே இச்சூத்திரம்
 முதலவன் அவையேயாய, தானேயாய, அவையே தானே
 யாய நிற்கும் என இயைபுற உணராததும்

இனி, அத்துவிதம் எனனும் சொல்லின் பொருளை
 ஆராய்வாம். இவ்வத்துவிதச் சொல் ந, துவிதம் எனனும்
 இரண்டு சொற்கள் சோந்த ஒரு சொல். இவற்றுள் 'ந'
 எனனும் சொற்கு இனமை, அனமை, மறுதலை எனனும்
 மூன்று பொருள்கள இலக்கண நூலிற படிக்கப்படும்
 இச்சொல் 'ரூபம்' எனனுஞ் சொல்லோடுகூடி 'அரூபம்'
 எனருகி ரூபமின்மையை உணராததும். 'தாமம்' எனபத
 னோடுகூடி 'அதாமம்' எனருகித் தாமத்தின் மறுதலையை
 உணராததும், இவ்வாறன்றி யாதானும் எண்ணுச சொல்

லோடு கூடில், மேற சொல்லிய இன்மை மறுதலைப் பொருளகளை உணராததுதல் வழக்கினகண இன்று அக காலத்து அன்மைப் பொருளை உணராததுதலே வழக்கினகண உண்டு இவ்வழக்கினை 'அநேகம்' எனனுஞ் சொல்லால் அறியலாம் இவ்வழக்கின்படி 'அததுவிதம்' எனனுஞ் சொற்கு இரண்டன்மை பொருள், இரண்டின்மையாகிய ஒன்று என்பது பொருளன்று ஒன்று என்னும் பொருளை 'ஏகம்' என்னும் சொல்லே உணராததும. 'ஏகம்' 'அததுவிதம்' என்னும் சொற்களிரண்டும் ஒன்று என்பதையே உணராததுமென்றல் பொருத்தமன்று. உணராததுமேல் 'ஏகமேவ அததுவிதம் பிரம்ம, என்று சுருதியிற சோநதுவரக காரணமில்லை ஒரே பொருளாகிய பிரம்ம ஏனைப் பொருளகளில் இரண்டறக கலநதுநிற்கும் என்பதே இச்சுருதிகுப் பொருள்

ஒன்பதாம் பாடம்

உயிர்கள் இறத்தல் பிறத்தல் புரிதற்பொருட்டு

முதலவன தன் சத்தியோடு நீக்கமின்றி நிற்பன

முதலவன் யாண்டும் வியாபிதது நிறகின்றான் என்றோம்¹ இறத்தல் பிறத்தல் புரியும் ஒவ்வொரு உயிரோடும் அவவுயிரேயாய் நிறகின்றான் என்றும் சொன்னோம்² யாண்டும் வியாபிததுநிற்குந் தன்மை வியாபகத் தன்மை. ஒவ்வொரு உயிரோடும் அவவுயிரேயாய் நிற்குந் தன்மை ஏகதேசத்தன்மை இவ்விரண்டு தன்மைகளும் ஒன்றற கொன்று மாறுபட்ட தன்மைகள். இவ்வாறு மாறுபட்ட தன்மைகளோடுகூடிய முதலவன் ஒரே பொருளா? இரு

வேறு பொருளா? இரண்டு மாறுபட்ட தன்மைகள் ஒரே பொருளின்கண் இருத்தல் முடியாது. (ஆதலால் முதலவன் ஒரே பொருளாகமாட்டான் இனி முதலவன் இருவேறு பொருளாகுமா? எனப்படையும் ஆராய்வாம் மேலே கூறிய இரண்டு வேறு தன்மைகளும் என்றாயினும் பிரிந்து விளங்குந் தன்மைகளல்ல அவ்விரு தன்மைகளும் என்றும் ஒருங்கியைந்தே காணப்படுகின்றன. முதலவன் உயிராக னோடு உயிர்களாய் நிற்கும்போதே யாங்கனும் வியாபகமாயும் நிற்கின்றன இவ்வாறு என்றும் ஒருங்கியைந்து விளங்கும் இரண்டு தன்மைகளையுடைய முதலவனை இரு வேறு பொருள் என்னவுமிடமில்லை அன்றியும் முதலவன் தன்னுள் இருவேறு பேதப்பட நிற்பின், அவன் ஒவ்வொரு உயிரோடும் அவ்வுயிரேயாயிருத்தல் முடியாது. ஆதலால் முதலவன் இருபொருளாமா நிலையென முடியும் முதலவன் ஒரே பொருளாகானென்றும் சொல்கோம். எனவே முதலவன் ஒரே பொருளாவதுமின்றி இருவேறு பொருளாவதுமின்றி நிற்பவனென்றே சொல்லவேண்டும் அதாவது முதலவனபால் விளங்கும் இரண்டுவேறு தன்மைகளையுடைய பொருள்கள் ஒன்றென்பதுமின்றி இரண்டென்பதுமின்றி ஒருங்கியைந்து நிற்பவனென்றே சொல்லவேண்டும். இவ்விரு தன்மைகளுள் வியாபகத்தன்மை அறிவாகாரமாக தன்மையாதலால் 'சிவம்' எனப்படும் சிவம் எனபதற்கு அறிவு எனபதும் பொருள் மற்றொரு தன்மையாகிய உயிரோடு உயிராய் நிற்குந் தன்மை உயிர்களபால் முதலவன் வைத்துள்ள அருட்டன்மையாதலால் அருள் அல்லது 'சத்தி' எனப்படும், 'ஆணை' என்றுஞ் சொல்லப்படும். முதலவன் இவ்வாணையோடு ஒன்றே

யெனபதுமினறி வேறெனபதுமினறி ஒருங்கியைநது
 நிறகினருனெனபது முடியும் இவ்வாறு நிறறலினாலேயே
 முதலவன பெத்த உயிராகளோடு அத்துவிதமாய் நின்று
 அவவுயிராகளை இறத்தல பிறத்தல புரியும்படி செய்கினருன்.
 இதனால் முதலவன தன ஆணையோடு நீக்கமினறி நிறற
 லின பயன உயிராகளின் இறத்தல பிறத்தலகள மட்டுமே
 என்பதன்று அவவிறத்தல பிறத்தலகளும் அநநிலையின்
 பயனென்பதே கருதது. இக்கருதத்தையே இசகுத்திரம்
 ‘(உயிராகள) போக்குவரவு புரிய (முதலவன) ஆணையின
 நீக்கமின்றி நிறகும்’ என இயைபுற உணர்த்தியது.

இரண்டாம் சூத்திரம் முற்றிற்று

— ||||| —

மூன்றாம் சூத்திரம்

உளது இல தெனறலின, எனதுட லெனறலின,
ஐம்புலன, ஒடுக்கம் அறிதலின, கண்படில
உண்டிவின யினமையின, உணாத்த உணாதலின,
மாயா இயந்திர தனுவினுள ஆனமா

முதற் பாடம்

உயிர் உனடு

உயிர்கள மாறி மாறி இறத்தல பிறத்தல புரியுமென
றோம்¹ இறத்தல பிறத்தல புரியும் அவவுயிராகளோடு முதல
வன அததுவிதமாய நிறபனெனறுரு சொன்னோம்²
ஆனால் உயிரெனபதோர் பொருள உண்டென்பதற்கும்
அவவுயிர் யாது எனபதற்கும் எவவித ஏதுவுங் கூறவில்லை.
அவவுயிருணமையை உணாததும் ஏதுக்களை இசுசூத
திரத்தது ஆராய்வாம் உயிர் அறிவுப்பொருளாதலால்
அதனை நாம் கண்ணால் அறியமுடியாது நம்மால் கண்
னால் அறியவரும் பொருள்கள் சடப்பொருள்களே இசு
சடப்பொருள்களின்பால் உயிர் உண்டென்பதை யுணாத
தும் ஏதுக்கள் உளவா? எனபதே நாம் ஆராயவேண்டு
வது. இவவுலகில நாம் காணும் சடப்பொருள்கள் இரு
திறப்பபடும் இவற்றுள் ஒருதிறத்துச் சடப்பொருள்களில்
எககாலத்தும் எவவித அறிவும் விளங்குவதில்லை. இவை
யாவும் தனித்த சடம் இதுவன்றி மறறொரு திறத்துச்
சடப்பொருள்களில் யாதானும் ஓர் விதத்திலறிவு விளங்கி

¹ சூ II பா 2-

² சூ II பா 8

நிறபதை நாம் அறிவோம் இதத் தததுப பொருள்களையே
உயிருடைய பொருள்களென்கிறோம் இவற்றினகண்
உயிருளதா என்பதை ஆராய்வாம்

யாதானும் ஓர் அறிவு விளங்கும் பொருளைக் கூறுபடுத
திச சோதிககில அதன் ஓர் கூற்றிலாவது அறிவின விளக
கததை நாம் காணுவதிலலை அதன் ஒவ்வொரு கூற்றையும்
இது உயிரன்று இது உயிரன்று எனறே கழிப்போம். இப
படியே எந்த அறிவுவிளங்கும் பொருளையும் கூறுபடுத்திச
சோதிககில, அததன் ஒவ்வொரு கூற்றையும் இது உயிரன்று
இது உயிரன்று எனறே கழிப்போம் இதனால் உலகில
உயிரிலையெனறே சொல்லலாமா? ஒவ்வொரு கூற்றையும்
மேற்சொல்லியவாறு கூறுபடுத்தி இது உயிரன்று இது
உயிரன்று என்று கழிக்கிற பொருள் அறிவுப்பொருள்
தானே அதுவுமில்லையெனின், அவ்வாறு கூறுபடுத்தலும்
கழித்தலுமில் என்றனறே முடியும் ஆதலால் இவ்வாறு
கூறுபடுத்திக கழிக்கும் பொருள் ஒன்று உண்டே, அது
தான் அறிவுடைப்பொருள் அதுதான் உயிர் இவவுயிர்
அறிவு விளக்கமுள்ள பொருள்தோறும் உண்டு அதாவது
உலகப் பொருள்களில சேதனம் அல்லது சித்தது என்னும்
வகுப்பிற சேரும் ஒவ்வொரு பொருளிலும் உயிர் உண்டு
அறிவு பெருகியபொருளிலும் உண்டு அறிவு சிறுகிய
பொருளிலுமுண்டு அறிவு விளங்கிய பொருளிலும் உண்டு
அறிவு மழுங்கிய பொருளிலுமுண்டு மனிதாக்கட்குமுண்டு
மிருகங்கட்குமுண்டு. தாவரங்கட்கு முண்டு சங்கமங்
கட்குமுண்டு. எந்தப் பொருளிலேனும் யாதானும் ஒரு
காலத்து எவ்விதத்தானும் அறிவு விளங்கில, அதை உயிரு
டைப் பொருள் என்னலாம் ஆகவே உயிர்கள் எண்ணில

என்பது பெறப்படும். இக்கருத்தினையே இசகுத்திரம் 'இலது என்றலின் ஆனமா உளது' என இயை புற உணர்த்தும்

இரண்டாம் பாடம்

உயிர் தங்குவது உடலினுள்

உயிரென்பதோர் பொருள் உண்டென்றும், அதனைச் சடப்பொருளோடு கூடி விளங்கிநிற்கக் காணலாமென்றுஞ் சொன்னோம்¹ அவ்வாறு சடப்பொருளோடுகூடி விளங்கும் உயிர் எங்கேயுள்ளது? அச்சடத்தினுள்ளேயா? வெளியேயுமா? என்பதையுமாராயவாம் இவ்வுலகிலுள்ள சடப் பொருள்களெல்லாம் மாயா காரியங்களென்று சொன்னோம்² இவற்றுள் எதெதில உயிரின் விளக்க முண்டோ அது அது உடல அல்லது 'தனு' என்பபடுமென்றுஞ் சொன்னோம்³, இவ்வுடலினும் உயிரின் விளக்கம் எப்போதுமில்லை ஏனைச் சடப்பொருள்களபோல இவ்வுடலும் ஒருகாலத்துக் கெட்டொழிவதே. அவ்வாறு கெட்டொழியும்போது இவ்வுடலின்கண் உயிரின் விளக்கம் சிறிதுமில்லாது நின்றுவிடும். அதுகாறும் இவ்வுடலின்கண் நிகழ்நத எவ்வித இயக்கமும் அப்பால் நின்றுவிடும். எனவே இவ்வுடல் கெட்டொழியும்வரை அதன்கண் நிகழ்நத இயக்கங்கள் யாவும் உயிரின் செயல்களேயாய் முடியும். எப்படி ஓர் இயந்திரம் ஒருவனால் இயக்கப்படுமோ அப்படியே இவ்வுடல் உயிராலியக்கப்படும் இது பற்றியே இவ்வுடலை இசகுத்திரம் 'இயந்திரதனு' என ரோதியது

¹ கு. 3 பா 1 ² கு 1. பா 10 ³ கு. 2. பா 1

இவ்வாறு உடலை இயந்திரமபோல இயக்கும் உயிர் எங்கே தங்கியுள்ளது? எனபதே ஈண்டு ஆராயவேண்டு வது உயிர் உடலுக்கு வெளியேயும் தங்கி நிற்பதானால், அவ்வாறு எப்போதும் தங்கி நிற்பதால், அவவுடலின் இயக்கம் நின்றுவிட அது பிணமாய்க் கெட்டொழியக் காரணமில்லை அன்றியும் ஒவ்வோர் உயிரும் ஒவ்வோர் உடலையே இயக்கவேண்டுமென்பதும் இல்லையே ஆனால் ஓர் உடல் கெட்டொழிய மறநேருடல் நிற்பதை நாம் நேரே அறிவோம். எனவே ஒவ்வோருயிரும் ஒவ்வோரு டலையே இயக்குமென்பதில் யாதொரு சந்தேகமுமில்லை. ஆதலால் உடலுக்கு வெளியே உயிர்க்கு வியாபகமில்லை யென்றே பெறப்படும். என்றால், ஒருவன் தன் கண்ணால் ஒரு பொருளைக் காணுமபோது அவனது கண்ணொளியோடு அவனது உயிருணாவும் அப்பொருளின்பாற் சென்று பற்றுவதால் உயிர், உடலுக்கு வெளியேயும் வியாபிததல பெறப்படாதோ எனின், அன்று. ஒருவன் ஒரு பொருளைக் காணுமபோது அப்பொருளின்பால் அவனது கண்ணொளியும் சென்று பற்றுவதில்லை. அப்பொருளின் ஒளியே அவனது கண்ணினதிரியத்திற சோகின்றது அத னோடு அவ்விததிரியத்தில உயிருணாவும் கூடுவதன்றி வேறில்லை எனவே உடலுக்கு வெளியே உயிர் வியாபிதத லில்லையென்பதே பெறப்படும் ஆனால் உடலின்கண்ணே வந்து கூடும் பொருள்களை மாததிரம் உயிர் அறியுங் கார ணத்தால், அவவுயிர்க்கு அதன் உடலுக்கு வெளியே விளக்கமில்லையென்பது பெறப்படுமேயன்றி, வியாபக மில்லை யென்பதும் பெறப்படுமோவெனின்? பெறப்படும். உயிர் அறிவாகாரமாய் மாததிரம் நிற்கும் பொருளாதலால்,

அதற்கு விளக்கம் வேறு வியாபகம் வேறு என்பதில்லை. எக்காலத்து எங்கே விளங்கி நிறகுமோ, அக்காலத்து அங்கே வியாபிததலன்றி வேறில்லை அன்றியும் அறிவா காரமான பொருளைக் கூறுபடுகதி அதன ஒரு கூறு விளங்கியும் மறறொரு கூறு விளங்காதும் நிறகும் என்றலும் பொருத்தமன்று. | இவவேதுக்களாலும் பிற ஏதுக்களாலும் உடலுக்கு வெளியே உயிரைக்கு வியாபகமில்லை யென பதே பொருத்தமாய முடியும். இது நிறக,

ஓர் உயிர் அதன உடம்பினுள்ளேயும் எவ்வாறு நிற்கும் என்பதையும் ஆராய்வாம் எந்த உடலின்கண்ணும் எக்காலத்தும் ஒன்றுபோல அறிவு நிகழவில்லை. ஒவ்வொரு காலத்து ஒவ்வொரு இந்திரியத்திலேயே அறிவு நிகழுகின்றது காண்டலறிவு நிகழும்போது கேட்டலறிவு நிகழவில்லை. மறற இந்திரியங்களில் நிகழும் அறிவும் இத்தன மையதே. ஆதலால் உடல முழுதும் உயிர் நிறைந்து நிறகுமென்பதற்கு இடமில்லை அப்படியே உடலின் ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்திலேயே எப்போதும் நிறகுமென்னவும் இடமில்லை நிறகுமேல அவவுடலின்கண் எப்போதும் ஒன்றுபோல அறிவு நிகழவேண்டும் அதுவுமின்றாதலால், உயிர் உடலினுள் ஏகதேசப்பட்டு நிறறலுமில்லையென முடியும் என்றால் உயிர் உடலினுள் எவ்வாறுதான் நிறகுமென்னில், கூறுவோம். உயிர் உடலினுள் ஒருகாலத்து ஓர் இந்திரியத்தோடுமாத்திரம் கூடிநிற்கும் கண்ணிந்திரியத்தோடு கூடி நிற்கும்போது காதிரந்திரியத்தோடு கூடிநிற்பதில்லை; மெய்யிந்திரியத்தோடு கூடிநிற்பதுமில்லை. ஆனால் உயிர் எந்த இந்திரியத்தோடு கூடிநிற்கும்போதும் அதன்கண் ஏகதேசமாய நிற்பதில்லை. மெய்யிந்திரியத்தோடு கூடி

நிறகும்போது அதன ஒரு கூற்றிலமாததிரம நிறபதிலலை. அவவிநதிரியம் முழுமையினுமே வியாபிதது நிறகும். அப படியே எந்த இநதிரியத்திலும் வியாபிதது நிறகும். இது தான 'வசித்திடவரும் வியா'பகம் எனபபடும. இத்தகைய வியாபகமே உயிரககு உண்டு இவவியாபகமும் உடலுககு வெளியேயிலலை தூல உடலினுள்ளே கூடியுள்ளபோது, அதனுள்ளே இத்தகைய வியாபகம் உயிருககுண்டு குககும் உடம்போடு கூடியுள்ளபோது அதனுள்ளே இவவியாபகம் உயிரககுண்டு மற்ற உடம்புகளோடு கூடியுள்ளபோதும அபபடியே ஆனூல உடம்பிலலாதபோது உயிரின் வியா பகம் எப்படி யெனில் கூறுதும். உயிரககு ஆணவத்தடை அநாதியே உண்டெனருலும் அதத்தை நீ க கு தற பொருடடே மாயையினின்று உடல முதலியன அமைககப பட்டுவருமென்றுஞ் சொன்னோம்¹. யாதானும் உடல உயிரககு அமைககப்படுமுன அவவுயிரககுச சிறிதும் வியா பகமில்லை. அவவுயிர ஆணவத்தடையினின்று முற்றும் நீங்கியபின், அவவுயிரககு எவவிதமாயாவுடலும் வேண்டப் படுவதில்லை அககாலத்து அவவுயிரோடு கூடியுள்ள உடல மாயாவுடலன்று இம்மாயாவுடலே சுட்டுப பொருள். இத்தனுள்ளே வியாபிதது நிறகும் உயிரின் வியாபகமும் ஏகதேச வியாபகமாய முடியும் இதுவனறி இவவுடலோடு கூடாது யாண்டும் வியாபிதது நிறகும் முதலவனையே தன்னுடலாகக்கொண்டு நிறகும் முததி நிலையில உயிர அம முதலவனைப்போல் எங்கும் வியாபிதது நிறபதேயாகும். என்றூல ஒருகாலத்துச சிறிதும் வியாபகமின்றிக கிடந்த உயிர மாயா உடலோடு கூடியபோது அதனுள்ளே மாத

திரம வியாபிதது அப்பால முததி நிலையில யாணடும் வியாபிதது நிறகுமேல, சித்துப்பொருளாகிய உயிராகும் குறுகுதல பெருகுதல உள எனப்படுமேயெனின, கூறுவோம். சித்துப்பொருள்களெல்லாம் ஒரே தன்மையுடையன எனபதல்ல முதலவன எப்போதும் எவ்வாறறாநுமசித்தே. உயிர அவ்வாறன்று பெத்தம் நீங்குமவரை அசித்தோடு கூடிநிறகும் சிதது அசித்தருச சித்தன்று அதாவது பெத்தம் நீங்குமவரை எவ்வாறறாநு சித்தே யெனபதன்று. அசித்தருச சிதது. அப்பெநதம் நீங்கிய முததிநிலையிலே தான் உயிர சித்தேயென நிறகும், அநநிலையிலேதான் உயிர எங்கும் வியாபகமாய நிறகும் அதுகாறும் உயிர மாயா உடலோடுகூடி அதனுள்ளேயே 'வசித்திட வரும் வியாபி' யாய நிறகும் இக்கருததுக்களையே இசகுத்திரம் 'மாயா இயந்திர தனுவினுள ஆனமா' என்றோதியது

மூன்றாம் பாடம்

உயிர உடலின் வேறு

உயிர உடலினுள் தங்கிநிறகுமென்றோம்¹ அவவுடலின் ஒவ்வொரு பாகத்திலும் உயிரின் விளக்கத்தைக்காணுகிறோம் அன்றியும் பருத்தேன, சிறுத்தேன, கரியன் என உடலினை உயிராக வழங்குவதுமுண்டு. இக்காரணங்களால் உடலையே உயிரென்னலாமா? எனபதை ஆராய்வாம். உடலெங்கும் உயிர விளங்குவதாகிலும் அதனகண் எப்போதும் விளங்குவதில்லையென்றோம்². உடல் பிணமான போது அதன் ஒரு பாகத்தும் உயிர விளங்குவதில்லை. ஆதலால் உடலே உயிரென்றல் பொருநதாது. இனி உடலினை

¹ கு 3 பா 2

² கு 3 பா 2

உயிராக வழங்குதலைப்பற்றி ஆராய்வாம் யான பருத்தேன யான சிறுத்தேன என வழங்குதல் உபசாரமே. யான கால யான் கை என்று வழங்குவதிலலை என்கால என்கை என உடம்பு என்றே வழங்குகின்றோம் என மனைவி யென்ற போது நான வேறு மனைவி வேறுதலபோல என்னுடம்பு என்றபோதும் உடம்பு வேறு நான வேறு என்பதே பெறப்படும ஆனால் இராகுவுக்குத் தலையன்றி வேறில்லாதிருநதாலும் இராகுவின் தலையென்று வழங்குதலபோல என்னுடம்பு என்றபோதும் நானும் உடம்பும் வேறல்ல ஒன்றே யென்று சொல்லலாகாதோ எனின, ஆகாது இராகுவின் தலையென்றல் சிறுபானமை வழக்கு. என்கால என்கை என்னுடம்பு என்றல் அது போலன்று இனி, என் மனைவி யென்றபோது நான் வேறு மனைவி வேறு எனத் தெரிநது கொண்டு வழங்குதலபோல, என்னுடம்பு என்றபோது அவ்வாறல்லவே எனின, அன்று. நானவேறு மனைவி வேறு என்பதையும் சிறிது ஆராய்ச்சி செய்தே தெரிகிறோம். தான் வேறு உடம்பு வேறெனத் தெரிவதும் அவ்வாறே இவ்வழக்கினாலும் உடம்பினின்றும் உயிர் வேறென்பதே பெறப்படும இக்கருத்தையே இசுகுத்திரம் 'எனதுடலென்றலின் ஆன்மா (வேறு) உளது' என இயைபுற உணர்த்தும்

நான்காம் பாடம்

உயிர் ஐம்பொற்களின் வேறு.

உடல் அறியமாட்டாதென்றும், உடல் வேறு உயிர் வேறென்றே வழங்குவோமென்றும் ஆதலால் உடல்வேறு உயிர்வேறு என்றும் சொன்னோம்¹. ஆனால் உடலின்

¹ கு 3 பா 3

கண்ணுள்ள ஐம்பொறிகளாகிய மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி அவ்வாறல்ல இவைகள் ஞானேந்திரியங்கள் எனப்படும். இவைகள் அறியும்: கண் காணும் காது கேட்கும் மறறவைகளும் அப்படியே இவைகளை 'என் பொறி' என வழங்குதலுமில்லை இவைகள் உயிர் என்றால் என்னை? எனபதை ஆராய்வாம் என் பொறி எனப் பொதுவாய் வழங்காவிடினும் என் கண் என செவி எனப் பிரித்து வழங்குதலுமுண்டு. ஆதலால் வழக்கினமைபற்றி இப்பொறிகள் உயிராகும் எனபதில்லை இப்பொறிகள் அறியுமா? எனபதே கவனிக்கவேண்டியது. ஒவ்வொரு பொறியும் ஒவ்வொரு விஷயத்தையே அறியும்: கண் அறிவதைக் காதறிவதில்லை மறறப் பொறிகளும் அப்படியே ஆதலால் இவ்வமைப்பொறிகளையும் ஒரே உயிரென்ன மாகக்கமில்லை இவ்வமைப்பொறிகளும் ஐந்து வேறு உயிர்களாய் உடலில் தங்கி நின்றறியுமென்றலும் பொருந்தாது அவ்வாறறியில், காண்டலறிவு கேட்டலறிவு முதலியன கண் காது முதலியவற்றில் தனித்தனி நிகழ்வதை நமமனுபவத்தில் அறிவதுபோல, யான கண்டேன் யான கேட்டேனென்னும் அறிவும் அக்கண் காது முதலியவற்றில் தனித்தனி நிகழ்வதை நமமனுபவத்தில் அறிதல் வேண்டும் அவ்வாறன்றி யான கண்டேன் முதலிய அறிவு, இவற்றின் வேறுகிய ஒன்றனபாலே நிகழ்வதை நம் அனுபவத்தில் அறிவோம் ஆதலால் இக்கருவிகளைக் கொண்டறிவது இவற்றின் வேறான ஒன்றே என முடியும். இதுவே உயிர். இக்கருத்தினையே இசகுத்திரம் 'ஐம்புலன் அறிதலின் ஆனமா (வேறு) உளது' என்று இயைபுற உணர்த்தும். ஈண்டு ஐம்புலனென்பது ஐம்பொறிகளால் அறியப்படும் பொருள்களை உணர்த்தியது,

ஐந்தாம் பாடம்

உயிரூகமும் உடம்பின் வேறு

ஐம்பொறிகள் உயிரல்ல என்றும் அவைகளைக் கொண்டு
 டறிவதாகிய வேறென்றே உயிரா என்றும் சொன்னோம்¹
 இனி இவ்வைம்பொறிகளும் தொழிறப்படாத இடத்து
 அறிவு நிகழுமா? எனபதைக் கவனிப்போம். நனவில
 மாததிரம் இவ்வைம்பொறிகள் தொழிறபடுமென்பதை
 அறிவோம். ஆனால் எப்போதும் நாம் நனவிலிருப்பதில்லை.
 சிலகாலம் கனவிலுமிருப்போம். அக்கனவில இப்பொறி
 கள் தொழிறப்படவில்லை. என்றாலும் சில உருவங்களைப்
 பார்ப்பதுபோலவும் சில சத்தங்களைக் கேட்பதுபோலவும்
 சில விஷயங்களை நுகாவதுபோலவும் கனவு காண்பதுண்டு
 எது எவ்வாறாயினும் கனவில ஒருவித அறிவு நிகழ்ச்சி
 யுண்டு எனபதில் சந்தேகமில்லை. இவ்வறிவு நிகழ்வது
 எதன்கண்? அதன்கண் அறிவது யாது? எனபனவே ஈண்டு
 ஆராயவேண்டுவன கனவிற கன்மேந்திரிய ஞானேந்
 திரியங்கள் ஒடுங்கினும், அவற்றின் காரணமாகிய அகங்
 காரமும் உடன் ஒடுங்கவில்லை. அப்படியே இததேகத்தி
 லுள்ள பஞ்சபூதங்கள் தொழிறப்படவிலையென்றாலும்
 அவற்றின் காரண பூதங்களாகிய தன மாத்திரைகளும்
 தொழிறபடா எனபதினறு. இத்தனமாததிரைகள் 5,
 அகங்காரம் 1, அதனோடு சம்பந்தமுள்ள மனம், புத்தி²
 ஆக 3 கருவிகளும் கனவிலும் ஒடுங்காது நின்று தொழிற
 படுகின்றன. இவ்வெட்டுக்கருவிகளாலாகிய உடம்பே
 நுணு உடம்பெனப்படும். இந்நுணு உடம்பின் கண்ணேயே

¹ சூ. 3 பா 4

கனவில அறிவு நிகழுகின்றது இனி அவவுடம்பினகண்
நின்றறிவது எது? என்பதை ஆராய்வாம்

கனவில அறிவு நிகழ்வதன்றி அககனவில நிகழ்ந்த
வறறை நனவிலும் அறிகிறோம் ஆனால் கனவிற கண்ட
படி நனவில அறியவில்லை கனவினின்றெழுந்த ஒருவன்
அககனவிற கண்டவைகளைப் பாதி அறிந்தும் பாதி அறியா
தும் நிற்பதுண்டு ஒரோ வேளை சிறிதும் அறியாது மயங்
கிப்பின தெளிவதும் உண்டு கனவில அறிந்தது எதுவோ
அதுவே நனவில இவ்வாறு மயங்கி அறிகின்றது என
றால் இக்கனவு நனவுகளில் இவ்வாறறிவது அககனவின்
கண் உள்ள நுண் உடம்பேயா? அன்றி வேறு? அந்நுண்
உடம்பே எனில், அது கனவு நனவுகளில் ஒரே தன்மைததா
யுள்ளது இவ்விரண்டு நிலைகளிலும் ஒரேவித கருவிக
ளோடு கூடியுள்ளது ஒரேவிதப்பொருள்களே அதற்கு
எதிர்ப்பட்டுள்ளன. அதாவது அதற்குக் கனவிறபோலவே
நனவிலும் அகத்துச் சேறலும் புறத்துச் சேறலும் உள்
ஆதலால் அது கனவிற கண்டவறறை நனவில மயங்கி
அறிய வேறோ ஏதுவுமில்லை. இதுவன்றி அந்நுண் உடம்
புக்கு உயிர வேறெனில், அவையிர கனவில நுண்ணிய இந்
திரியங்களாகிய மேலே சொல்லிய எட்டுக் கருவிகளோடும்
கூடி நுட்பமான பொருள்களைப்பற்றும் நனவில கனமேந்
திரிய ஞானேந்திரியங்களாகிய தூல இந்திரியங்களோடு
கூடித் தூல விஷயங்களைப்பற்றும். இவ்விதமாக உயிரக்
குக் கனவு நனவு நிலைகளில் அகத்துச் சேறல் புறத்துச்
சேறல் வெவ்வேறாய் முடியும் எனவே இவையிர கனவிற
கண்டவறறை நனவில மயங்கியறிய ஏதுக்கள் உள். ஆத
லால் உயிர குக்கும் உடம்பின் வேறென்றே முடியும்.

இமமுடிபையே இசகுத்திரம் 'ஒடுக்கம் அறிதலின ஆனமா (வேறு) உளது' என உணராததும் ஈண்டு ஒடுக்கம் என்பதற்கு ஒடுக்கத்தில் நிகழ்ந்ததை என்பது பொருள். மயங்கி என்பதை வருவித்துப் பொருள் கொள்ளல வேண்டும்.

ஆறாம் பாடம்

உயி பிராண வாயுவின வேறு

இதுகாறும் விழிப்பு நிலையில் தொழிற்படும தூல வுடம்பு ஐம்பொறிகள் உயிரலல என்றும், சொப்பன நிலையில் தொழிற்படும நுண உடம்பும் உயிரன்று என்றும் சொன்னோம் 'இவ்விரு நிலைகளிலுமன்றி நித்திரையிலும் பிராணவாயு தொழிற்படுகின்றது நித்திரையிலும் நாம சுவாசிக்கிறோம். இச்சுவாசம் பிராணவாயுவின இயக்கமே. இப்பிராண வாயு உயிராமா? என்பதை ஆராய்வாம். இப்பிராண வாயு நனவு கனவு முதலிய எல்லா நிலைகளிலும் இயங்குவது மாததிரமன்றிச் சமமாயுமியங்கும். இவ்வாறியங்கும் பிராண வாயுவே உயிரெனில், நனவிறபோலவே நித்திரையிலும் இன்பத்தனப் நுகாச்சியும்' உடம்பு அசைதலுமிருத்தலவேண்டும். நித்திரையில் அவ்விரண்டுமில்லையென்பது நம்முடைய அனுபவம். ஆனால் நித்திரையினின்று எழுந்த ஒருவன் சுகமாகத் துயின்றேனென்பதால் நித்திரையிலும் சுகமுண்டென்பது பெறப்படாதோ எனின், பெறப்படாது. ஒருவன் தன் நித்திரையைச் சுக நித்திரையென்றல நித்திரையின் பின்னா அனுபவிக்கும் சுகத்தைக் கொண்டு அனுமானிப்பதன்றி வேறில்லை. எனவே நித்தி

ரையில் இனபததுன்ப நுகாச்சியிலலையென்பது நிச்சயம் ஆதலால் பிராண வாயுவே உயிரெனல பொருநதாது.

ஆனால் இப்பிராணவாயுவே நித்திரையில் மறறெல்லாக கருவிகளையும் ஒடுக்கி, இனபததுன்ப நுகாச்சியையும் உடம்பு சேடடித்தலையும் இலவாககுதலோடு, நனவில அக கருவிகளை ஒடுக்காது, அவவிரண்டையும் உளவாககு மெனில, அன்று. பிராணவாயு நனவிலும் நித்திரையிலும் ஒப்ப இயங்குமென்றேம். இப்பிராணவாயுவுக்கு இவவியக கமன்றி வேறு தொழிற்பாடுமில்லை. எனவே நனவிற போலவே நித்திரையிலும் ஒப்ப இயங்கும் இப்பிராண வாயு நித்திரையில் மாததிரம் கருவிகளை ஒடுக்குமென்று சொல்ல இடமில்லை, இதுவன்றி வேறென்றே நித்திரையில் மறறெல்லாக கருவிகளையும் ஒடுக்கியும் இப்பிராண வாயு ஒன்றை ஒடுக்காதுமிருக்கும். இவ்வாறு ஒடுக்கிய விடத்து இன்பததுன்ப நுகாச்சியும் உடம்பு சேடடித்தலு மில்லை. ஆதலால் உயிர் பிராணவாயுவுக்கு வேறென்றே முடியும் இக்கருத்தையே இசகுத்திரம் 'கணபடில உண்டி வினையினமையின ஆனமா (வேறு) உளது' என இயைபுற உணர்த்தும். ஈண்டு 'உண்டி' இனபததுன்ப நுகாச்சியையும் 'வினை' உடம்பு அசைத்தலையும் உணர்த்தும்.

ஏழாம் பாடம்

உயிர் முதலவனின் வேறு

உயிர் உடலில் தங்கி நிறகுமென்றேம். பரு உடலிலும் தங்கி நிறகுமென்றேம். நுண உடலிலும் தங்கி நிறகுமென்றேம்¹. என்றாலும் இவ்விருவகையுடல்களும்

உயிராகா என்றோம் இனி எங்கும் வியாபகமாய் நிற்கும் அறிவுப்பொருளாகிய முதலவன் உடலின்கண்ணும் கங்கி நிற்பனாதலால் இம்முதலவனையே உயிரென்னலாமா? என பதை ஆராய்வாம் உயிர முதலவன் இவ்விரண்டும் அறிவுப்பொருள்களாயினும், இவ்விரண்டறிவுகளும் ஒரே தன்மையுடையனவல்ல. உயிரின் அறிவு கருவி கரணதிகளோடு கூடியவழி விளங்கியும் கூடாதவழி மழுங்கியும் நிற்குமென்றோம் முதலவனறிவோ அவ்வாறன்று. அது எக்காலத்தும் ஒன்றுபோல விளங்கும் அறிவு. இதுவுமன்றி உயிர அறியும் பொருட்டு முதலவன் அவவுயிராகக் கருவி கரணதிகளைக் கூட்டுவிப்பனென்றும் அவவுயிரோடு அத்துவிதமாய் நிற்பனென்றும் சொன்னோம் அதாவது உயிராகக் உணராததுபவன் முதலவனே என முடியும் இம்முதலவன் உணராததினன்றி உயிர உணருமாறின்று. முதலவனறிவுக்கோ உணராததுவாரிலலை அவனது அறிவு உணராததாது உணரும் அறிவு உயிரின்றிவு உணர்த்தினால் மாததிரம் உணரும் அறிவு இவ்விருதிற அறிவுகட்கு வேறு பேதங்களும் உள அவை வருளு குத்திரங்களில் விளக்கப்படும். இவ்வறிவுகள் இவ்வாறு பேதப்பட்டனவாக, முதலவனே உயிரெனல பொருந்தாது உயிர முதலவனுக்கு வேறுதலவேண்டும். இக்கருததையே இசகுத்திரம் ' உணர்த்த உணர்தலின் ஆன்மா (வேறு) உளது ' என இயைபுற உணராததும்.

முனரும் சூத்திரம் முற்றிற்று

நான்காம் சூத்திரம்

அந்தக்கரணம் அவற்றினொன்று, அவை
சந்தித்ததானமா, சகச மலத்துனராது
அமைச்சர சேய்ப்ப நினறு, அஞ்சவததைததே.

முதற் பாடம்

உயிர் அந்தக்கரணங்களின வேறு

பரு உடம்பு உயிராகாதென்றோம்,¹ அதன்க...
நிகழ்ச்சிகளுக்கு காரணமாகிய ஐம்பொறிகளுமே உயிராகா
வென்றோம்² இப்பரு உடம்புகளுக்கு காரணமாகிய நுண
உடம்பு உயிராகாதென்றே³ உடம்பின்கண் அறிவு
நிகழ்ச்சிகளுக்கு கருவியாய் நின்று, புத்தி, அகங்காரம்
எனபன. இவை ஐமடெ... கவரப்படட புறத
துப பொருள்களை யாதாஹம் ஐம்வதததில அறிகின்றன
அகங்காரம் இவற்றை இன்னதெனத தெளிவேன யான்
எனத தெளிவு பிறவாது ஒருபபட்டெழுநது அறிகின்றது.
மனம் சங்கறபம் விகறபம் செயதறிகின்றது புத்தி
அவற்றை இன்னதென நிச்சயித்தறிகின்றது இவையன்றி
அவற்றைச் சிந்தித்தறிவதாகிய சித்தம் ஒன்றுண்டு என
பாருமுளா. இந்நான்கு கருவிகளும் அந்தக்கரணங்களெ
னப்படும் புறத்துப் பொருள்களை அறிதற குதவுங் கருவி
கள புறக்கரணங்களென்று வழங்கப்படுதலபோல, அப
பொருள்களை அகத்தில வைத்து அறிதறகுதவும கரணங்க
ளாகிய இந்நான்கும் அந்தக் கரணங்களெனப்பட்டன. இவ

¹ சூ. 3 பா. 3.

² சூ. 3 பா. 4

³ சூ. 3 பா. 5

வந்தக கரணங்களோடு மாததிரங்குடி நிறகும கனவிலும், இவைகள் அறிந்து உதவுகின்றன அக்கனவில புதிதாகப் புறத்துப் பொருள்களையறியவிலலை யென்றாலும் முன கவரப்பட்ட புறத்துப்பொருள்களை மீளவும் அறிவதிற றடையிலலை' எது எவ்வாறாயினும், இவ்வந்தககரணங்களினால் ஒவ்வொருவித அறிவு உண்டாவதை யறிகிறோம். இது பற்றி, இவற்றையே உயிர என்னலாமா என்பதை ஆராய்வாம் ஐம்பொறிகளபோல இவை வெவ்வேறு விதமாயறிதலால் ஒரே உயிர ஆகமாட்டா. தனித்தனி வெவ்வேறு உயிரும ஆகா. இவற்றின் கீழ்ப்பட்ட கருவிகளை நோக்க இவையே யறியுமென்று சொல்ல இடமிருப்பினும் தமமை நோக்கவும் இவையேயறியுமென இடமில்லை. ஐம்பொறிகளிலெதுவும், தான் இததொழிற்பாடடையுடையேன என்றறியாதாதலால்உயிர ஆகாதென்றோம்¹ அதுபோலவே இப்புற அந்தக்கரணங்களுள்ளும், சித்தம் சிந்தித்தறிவதாயினும் யான சிந்தித்தேன என்றறியமட்டாது மனம், யான் சங்கற்பம் விகற்பஞ்செய்தேன என்றறியாது அகங்காரம் யான ஒருப்பட்டெழுந்தேன என்றறியாது. புத்தி யான் நிச்சயித்தேன் என்றறியாது. யான சிந்தித்தேன, யான சங்கற்பவிகற்பஞ்செய்தேன, யான ஒருப்பட்டெழுந்தறிந்தேன, யான நிச்சயித்தேன என்னுமறிவு இவ்வந்தக்கரணங்களினன்றி வேறொன்றன பாலேயே நிகழ்கின்றது ஆதலால், ஐம்பொறிகளபோலவே இவற்றிலெதுவும் உயிராகமாட்டாது. உயிர இவற்றின் வேறாய நின்றே இவற்றைக்கொண்டறியும் இக்கருத்தையே யிசகுத்திரம் 'அந்தக்கரணம் அவற்றினுன

மற்று ' எனறுணாததும். அநதககரணங்களாகிய மனம முதலியவற்றில் ஆனமா ஒன்றன் னு எனபது கருதது.

இரண்டாம் பாடம்

உயிரின அறிவை மறைபபது ஆணவமலம.

உயிர அநதககரணங்களைக் கொண்டறியுமென்றோம்¹. உயிரே அறியும்பொருளென்றும் சொன்னோம்¹. எனில் உயிரக்கு அநதககரணங்களின உதவி ஏன வேண்டும்? எனபதை யாராயவாம் ஒருவனுக்குக் கண்ணிருந்தும் அக் கண்ணை நோய மறைபபதனால், அவனாற காண இயலாது நோயிலலாதபோது அதிதூரத்திலுள்ள பொருளையுங் காணும் சக்தியினை யுடைய அக்கண்ணானது நோயினால் அதி சமீபத்திலுள்ள பொருளையுங் காண ஏலாதுபோவ தையும் அறிவோம் அப்படியே நோயிலலாதபோது அதிநுணுககமான பொருளையும் காணும் சக்தியினை யுடைய அக்கண்ணானது, நோயினால் மிகப் பருமபொருளை யும் காண இயலாது போவதையும்றிவோம் உயிர அறி வின் மறைபபும் இததனமைத்தே. அதனறிவு, விரிந்தும் நுணுகியும் அறியுமியலபினை யுடையது வியாபகமும் சூக் குமமுமானது. எனறாலும் அவவறிவிகை, அதனை மறைதது நிற்பதோர தடையிருப்பதால், அவ்வறிவு யாதொரு பொருளையும் அறியாது கிடந்தது. மிகத்தூலப் பொருளையும் அறிவதில்லை. தனனை யடுத்தது நிற்பதொரு பொருளையு மறிவதில்லை. இததடை இவ்வாறு வியாபக அறிவைக் குறுக்கி அதனையணுததனமை யடையச்செயவ தால் ஆணவமெனப்படுமென்றோம்² இவ்வாணவமல நீக

¹ கு. 4 பா. 1

² கு. 3. பா. 1

கத்தினைபொருட்டே உலகம் முதலவனால் தொழிற்படுத்தப்படுமென்றும் சொன்னோம்¹ இது உயிரினை யிடையிற சோவதன்று இடையிற சேர யாதுங் காரணமில்லை. இடையிற சேருமலம், சேருமுன்னாத தடுக்கப்படுமன்றிச் சோந்தபின்னா நீக்கப்படுவது பொருத்தமன்று எனவே இவ்வாணவம் உயிரினை அநாதியே மறைத்திருத்தல வேண்டும இதுபற்றியே இம்மலம் 'சகசமலம்' எனப்படும் இதுவே உயிரின் அறியாமைகளுக்க காரணம் இக்கருத்தையே இச்சூத்திரம் 'சகசமலத்துணராது' என்று ணாததும்.

மூன்றாம் பாடம்

உயிர் அநதக்கரணங்களோடு கூடியறியும்

உயிரின வியாபக அறிவு ஆணவமலத்தால மறைப்புண்டு ஒரு சிறிதும் அறியாதுகிடக்குமென்றோம்.² இவ்வுயிர் எவ்வாறு அறியும் எனபதை யாராய்வாம். கண்ணிலுள்ள நோய தீருமவரை அவ்வுயிர் கண்ணாடியினுதவியை வேண்டி நிற்பதை யறிவோம் அவ்வுதவி பெற்றறபோதும், நோய நீங்கிய கண்ணோடொப்பக காண்டற சகதியைப் பெறுதலில்லை என்றாலும், அக்கண்ணாடியினுதவியாற சமீபத்திலுள்ள பருப்பொருளை அக்கணகாணும் மலத்தால மறைப்புண்ட உயிரும் இததன்மைத்தே. இம்மலநோய தீரும வரை, உயிர் அநதக்கரணங்களின உதவியை வேண்டிநிற்கும். இவ்வுதவி யிருப்பினும் மலம் நீங்கிய உயிரையொப்ப வியாபித்தறிய முடியாது. என்றாலும் இவ்வுதவியால, மலமறைப்புள்ள உயிர் தனனை

¹ சூ. 1. பா. 11

² சூ பா 2

யடுததுளளதும் தூலமுமான பொருளையறியும். ஆகவே மலமறைப்பால தன் வியாபக அறிவு முழுதும் மறையப் பெற்ற வுயிர், இவ்வநதக்கரணங்களோடுகூடிய வழி, அம் மறைப்பு நீங்குமவரை வியாபகமா யறியவில்லையென்றாலும் ஒருசிறிது அறியுநதன்மை பெறும் எனமுடியும் இம் முடிபையே இசூததிரம் 'சகசமலததுணராது ஆனமா, அவை சந்தித்தது' என இயைபுற உணராததும், ஈண்டு அவை' என்றது அநதக்கரணங்களை

நான்காம் பாடம்

உயிரககு அடுததுநிறுதவுவன அநதக்கரணங்களே

அநதக்கரணங்கள் உயிரககு உதவுமென்றோம்.¹ ஐம் பொறிகளுமுதவுமென்றோம்² இவற்றுள் எவைகள் எவ வாறுதவுமென்பதை யாராய்வாம் இவ்விருதிறத்தாக கருவிகளும் உயிரககு அவசியம் வேண்டறபாலன கண்கெட்டவழி, அநதக்கரணங்களிருப்பினும் உயிர் உருவத்தையறியுமாறில்லை காது கெட்டவழி சத்தத்தையறிவதுமில்லை. அப்படியே எந்தப் பொறிகள் கெடினும், அநதநதப் பொறியாலறியப்படும் பொருளை உயிர் அறிவதில்லை. இனி அநதக்கரணங்களின்றி உயிர் அறியுமா? எனப்பதையும் கவனிப்பாம். அநதக்கரணங்கள், முன அனுபவித்த தொன்றைப்பற்றி நிற்கும்போது, உயிர், கண்ணுக்கு எதிரப்படும் பொருளைக் காணாதிருத்தலும், காதுக்கு எதிரப்படும் பொருளைக் கேளாதிருத்தலும், மறற்பொறிகளுக்கு எதிரப்படும் பொருளை யறியாதிருத்தலும் நம் முடைய அனுபவம். ஆகவே, இவ்விருதிறத்தாக கருவி

களும் உயிராககு அவசியமவேண்டுமென்று தெரிகிறோம். இவைகள் தனித்தனி எவ்வாறுதவும் எனபதை யாராய வாம். ஐம்பொறிகள் உயிராககு நேரில உதவவில்லை. கண்கண்ட உருவத்தைச் சித்தம் சிந்தித்தும், மனம் சங்கற்ப விகற்பம் செய்தும், அகங்காரம் இனைதெனத் தெளிவேன என ஒருபாட்டெழுந்தும், புத்தி நிச்சயித்தும் உயிராககு தவ உயிர அவவுருவத்தை யறியும் அப்படியே ஏனைப் பொறிகளாலறியப்படும் பொருள்களையும், அநதக்கரணங் கள மேற்கூறியபடி அறிந்ததவவே உயிர அறியும் இவை போல உயிராககுதவ வேறென்றில்லை இவைகளே உயிராககு அடுத்துநின்றுதவுவன இதுபற்றியே இவைகள் உட்கருவிகளென்றும், ஐம்பொறிகள் புறக்கருவிகள் என்றும் சொல்லப்படும் ஐம்பொறிகள் அறியும் பொருள்களை உயிர நேரிலறியாது, அநதக்கரணங்கள் மூலமாயறியு மென்று தெரிகிறோம் இக்காரணத்தால ஐம்பொறிகளை ஓர் அரசனுடைய பரிசனங்கட்கும் அநதக்கரணங்களை அவனுடைய அமைச்சாக்கும் உயிரை அரசனுக்கும் ஒப் பிடலாம் தேசத்துப் பொருள்களைப் பரிசனங்கள் அரச னுக்கு அவனுடைய அமைச்சர் மூலமாய்த தெரிவிப்பது போல ஐம்பொறிகளும் அநதக்கரணங்கள் மூலமாய உயிராககு அறிவிக்கும். இக்கருத்தையே யிசகுத்திரம் 'அவை அமைச்சரசேயப்ப நின்று' என்றுணர்த்தும்.

ஐந்தாம் பாடம்

உயிர ஐந்துவிதமாயறியும்

உயிர, அநதக்கரணமுதலிய கருவிகளோடு கூடியறியு மென்றோம்.' இவ்வாறு அறிவது ஒரேவிதமா? அன்றிப்

பலவிதமா? என்பதை யாராய்வாம். கருவிகள் உயிரககுக் கண்ணாடிபோலுதவுமென்றோம்¹ கண்ணாடியின தனமைக்கேற்பக் காணுநதனமை வேறுபடுவதுபோல, உயிரோடு கூடி நிற்கும் கருவிகூட்டங்களின தனமைக்கேற்ப, அதனறிதலும் வேறுபடும் இக்கருவிக் கூட்டங்கள் எககாலத்தும் ஒன்றுபோற ரெழிற்படுதலிலலை கூடியுங்குறைநதுமே தொழிற்படும் இக்கருவிகளைத் தத்துவம், தாத்துவிகம் என இருவகைப்படுத்தலாம் இவற்றுள தத்துவங்கள், இவவுலகப் பொருள்களின காரண பூதங்களாம் இதத்தத்துவங்களின காரியங்களே தாத்துவிகங்களாம். தத்துவங்கள் 36. தாத்துவிகங்கள் 60 ஆகக் கருவிகள் 96 ஆம்¹ இததொண்ணூற்றாறு கருவிகளிற சிவவே உயிரின அறிவு வேறுபாட்டிறகுக் காரணமாய் நிற்கும் அவற்றுள் ஈண்டு நாம் ஆராயவது சிறப்பறிவின வேறுபாட்டிறகுக் காரணமாகிய கருவிகளையே கலையாதி வித்தியா தத்துவங்கள் ஆறும் உயிரககுப் பொது அறிவையுண்டாகக்குவன. பொது அறிவாவது இது சுகம் இது துகம் எனனும் அறிவு. அக்கலையாதிகட்கு மேலாயுள்ள சிவ தத்துவங்கள் ஐந்தும் உயிரை அப்பொது அறிவினகண்தூண்டுவனஅன்றி வேறிலலை அதனால் இப்பதினொரு தத்துவங்களின தொழிற்பாட்டை ஈண்டு ஆராய்ச்சிககு எடுத்ததுக்கொள்ளவிலலை. எஞ்சிய தத்துவங்களின தொழிற்பாட்டை ஆராய்வாம். அதத்தத்துவங்கள் இருபத்தைந்தில பூதங்கள் ஐந்தும் தொழிற்படும்போது தாத்துவிகங்களாய் விரியும் தனமாததிரைகள் ஐந்தும், அப்பூதங்களோடு உடனாய் அவற்றிறகு வலியாய் மாததிரம்

¹ கு 4 பா. 3

நிறகும் எனவே, உயிரறிவின வேறுபாட்டிற்குக் காரண மாயுள்ள தத்துவங்கள் பதினைந்தேயாம். அவைகள் கன மேந்திரியங்கள் ஐந்து, ஞானேந்திரியங்கள் ஐந்து, அந்தக் கரணங்கள் நான்கு, புருஷத்தத்துவம் ஒன்று ஆகப் பதினைந்தாம். கலை முதலிய தத்துவங்களும் பஞ்சக்கிலேசமுங் கூடிய பொதுமையின் பிரகிருதி போகநுகரும் வினை முதலாகிய ஆனமாவே புருட தத்துவமெனப்படும இனித் தாததுவிகங்கள் அறுபதில் அறிவு வேறுபாட்டிற்குக் காரணமாவன, மேற்கூறிய இந்திரியங்கள் பத்திற்கு விஷயமாகும் சததாதி வசனாதி பததம் பிராணாதி வாயுக்கள் பததுமே இவ்வாயுக்கள் மேற்கூறிய சததாதி வசனாதிகளை உயிராகுப் பொருளாகும்படி செய்வன. உயிராகுச் சிறப்பறிவை விளக்கி அதனை வேறுபடுத்துதற்கான கருவிகள் மேற்கூறிய பதினைந்து தத்துவங்களும், இருபது தாததுவிகங்களும் ஆகிய முப்பத்தைந்துமே

இம்முப்பத்தைந்து கருவிகளும் நாம விழித்திருக்கும் போது தொழிற்படும் உயிரின் இவ்விழிப்பு நிலையே சாக்கிராவததை யெனப்படும் நிலையென்னும் அவததையென்னும் ஒன்றே. ஆனால் நாம எப்போதும் விழித்திருக்க விலலை சலிப்புண்டாகிச் சிலகாலம் நித்திரை செய்வோம். அந்நித்திரையிற் சிலகாலம் சொப்பனமும் காண்போம். இச்சொப்பனத்தோடு கூடிய அவததையே சொப்பனவததையெனப்படும். இவ்வவததையில் நம்முடைய புறவந்திரியங்களிலெதுவும் தொழிற்படாது. கண்காணாது, காது கேளாது, மறற்பொறிகளும் தொழிற்படா, நம்முடைய கால கை முதலிய கனமேந்திரியங்களும் தொழிற்படா. என்றாலும், இவ்வந்திரியங்கட்குப் பொருளாகும்

சததாதி வசனாதிக்கள பததுந தொழிற்படாவென்று சொல்ல இடமில்லை நம்முடைய சொப்பனத்தில் இவ்விநதிரியங்கள் தொழிற்படாவிடினும் அவற்றின் காரணத்ததுவமாகிய அகங்காரம் குக்கும் தேகமாகிய சொப்பன உடம்பினின்று தொழிற்படும் அவ்வுடம்பில் இவ்விருத்திரதது இநதிரியங்களுமே குக்கும்மாயிருக்கும் இவை தூல இநதிரியங்களைப்போலத் தூலப்பொருள்களை விஷயியாவென்றாலும் அததூல இநதிரியங்கட்கு மேற்கூறிய சாககிராவததையில் எதிர்ப்படும் விஷயங்களபோல, கனவுடலின் எதிர்ப்படும் விஷயங்களாகிய சததாதி வசனாதி தாததுவிகங்களையும் விஷயியாவென்பதில்லை அதனாலேயே நம்முடைய சொப்பனத்தில் எதோ சிலவற்றைப் பாராக்கிறோம், சிலவற்றைக் கேட்கிறோம், அப்படியே ஒவ்வொரு இநதிரியத்தாலறியப்படுவதையும் வேறோ வித்ததாலறிகிறோம் அப்படி யறிவதைப் பொய் யெனவும் இடமில்லை இவ்வறிதலின் பலனை ஒரோவேளை நகைத்தல அமுதல முதலிய குறிகளால் உடம்பில் நிகழவும் காணுகிறோம் ஆதலால் சொப்பனாவததையி லறிவதைப் பொய் யென இடமில்லை. எனவே இவ்வாற்றறிதற்கு வேண்டிய அநதக்கரணங்கள் நான்கு, புருஷத்ததுவம் ஒன்று, சததாதி வசனாதிக்கள பதது, பிராணாதி வாயுக்கள பதது ஆக இருபத்தைநதும் சொப்பனாவததையிற் றொழிற்படுகருவிகளாம்

இனிச் சொப்பனத்தோடு கூடாத நித்திரையைக் கவனிப்பாம். இநநித்திரையில் எந்த விஷயத்தையும் நாம் அறியவில்லை சததாதி வசனாதிக்களில் எதுவும் நம்மறிவிற்கு விஷயமாகவில்லை புத்தி நிச்சயிக்கவில்லை அகங்

காரம் இவ்வாறு தெளிவேன என்று ஒருபபட்டு எழவு மிலலை மனம் சங்கறப் விகறபஞ் செயயவுமிலலை. பிராணாதி பதது வாயுக்களில் பிராணவாயு ஒன்று சலிததுக கொணடிருக்கின்றது இப்பிராணவாயுவோடும் புருஷ தத்துவத்தோடும் சித்தம் ஒன்றே தொழிற்படும் நாம் ஒரு காரியத்தைச் சிந்தித்துக்கொணடிருக்கும்போது பல காலம் நித்திரை போவதும், அநித்திரையினின்று எழுந்த தும், அச்சிந்தனை முற்றியதாய உணாவதும் ஒரோவேளை நமக்கு அனுபவம் இந்நித்திரையைச் சாதாரண நித்திரை யெனனலாம் இதில் சித்தம், புருஷன், பிராணவாயு ஆகிய மூன்று தத்துவங்கள் மட்டுமே தொழிற்படுகின்றன இது சுமுத்தியவதையெனப்படும் இந்நித்திரையிலும் சில பேதங்கள் தெரிகிறோம் ஒரு நித்திரையை அயாத நித்திரை யென்போம், மறறெனறைக் கடுநித்திரை யென போம். இவற்றை முறையே தூரிய அவததை தூரியாதீத அவததை யென்பார இவற்றுள் தூரிய அவததையில் சித்தமும் சிந்தியாது, ஆனால் பிராணவாயு சலிததுக்கொணடிருக்கும். இவ்வவததையில் தொழிற்படுங் கருவிகள் புருஷன், பிராணவாயு இரண்டுமே தூரியாதீத அவததையிலோ, பிராணவாயு சலிததலும் நின்றவிடும். புருஷத்ததுவ மொன்றுமே தொழிற்பட்டு அவிததையை விடயித்துக்கொண்டு நிற்கும். இவ்வாறாக இவ்வைந் தவததையிலும் கருவிகள் கூடுதல் குறைதலினால் உயிரின் கண்ணுள்ள அறிவின விளக்கமும் கூடியுங்குறைந்தும் ஐந்து விதப்படடு நிற்கும். இக்கருததையே இசகுத்திரம் 'ஆனமா அநதக் கரணம் சந்தித்தது அஞ்சவததைத்தே' என்று இயைபுற உணாததும்.

நானகம் சூத்திரம் முற்றற்ற

ஐந்தாம் சூத்திரம்

விளம்பிய உள்ளதது மெய் வாய் கண் மூக்கு
அளத்தறிந்து அறியா, ஆங்கவைபோலத
தாந்தம உணர்வினறியருள்,
காந்தங்கண்ட பசாசுதவையே

முதற் பாடம்

உயிரால் இயக்கப்பட்ட கருவினே பொருள்களை அளந்து அறியும்.

கருவிகள் சடம், அவைகட்கு அறியும் சக்தி இலலை யெனேரோம்.¹ அமைச்சா அரசாக்குத தேசத்துச் செய்தி களைத் தெரிந்து உதவுவதுபோல, இக்கருவிகள் உயிராக்குப புறத்துப் பொருள்களை அறிந்துதவுமென்றுஞ் சொன னோம்² அறியும் சக்தியிலலாத கருவிகள் உயிராககறியுமபடி உதவுதலெப்படி? எனபதை ஆராய்வாம் கருவிகள் உயி ரால் இயக்கப்படாதபேரது அறிவதிலலை எனபது நம முடைய அனுபவம். நாம் இறந்தபோது நமமுடைய ளந்தக கருவியுமறியாது அககாலத்து உயிர எதனையும் பற்றி நிற்பதிலலை அதற்குமுன ஓவ்வொரு கருவியையும் பற்றி நிற்கும் அதாவது, ஒவ்வொரு கருவியோடும் அக கருவியேயாய நின்று அதனையறியுமபடி செய்யும் கண் ணெடு கண்ணாக நின்று அதனைக் காணுமபடி செய்யும். செவியோடு செவியாய நின்று அதனைக் கேட்குமபடி செய யும். மற்றக கருவிகளையும் அவ்வாறே பற்றி நிற்கும்.

அரசனது ஆளுஞ் சுவனது ஏவலாளரால் நின்ற தொழிற்படுவதை இதற்கு உபமானமாகக் கூறலாம். அரசனது ஆளுஞ் சுவனது ஏவலாளரைத் தொழிற்படுத்தும் வரையே அவ்வேவலாளர் அரசனது கருமத்தைச் செய்வார் அரசனுகுதவியும் புரிவார் அவ்வாளுஞ் சீங்கியதும், அவ்வேவலாளர் அரசன கருமத்தை முடிக்க இயலாது போவார் அவ்வேவலாளரால் அரசருக்கு உண்டாகும் உதவியும் நின்றவிடும் உயிர் கருவிகளை இயக்கலு மிவவாரே, அதன் இயக்கம் கருவிகளபாலிருக்கும்வரையே அக்கருவிகள் அறியும் இவ்வியக்கம் சீங்கியதுகூறும் கருவியுமறியாது அதனால் உயிராகு யாதொரு உதவியுமின்றிய விடும். அன்றியும் உயிர் கருவிகளை இயக்கும்போதும், அக்கருவிகளால் எங்கும் வியாபித்தறிதல் முடியாது. ஆணவமலத்தால் லணுத்தன்மை அடைந்து யாதொரு விளக்கமுமின்றிக் கிடந்து உயிர், கருவிகளோடு கூட்டப்பட்ட காலத்து அக்கருவிகளின் அளவில் அறியுஞ் சக்தியைப் பெற்றதேயன்றி எங்கும் வியாபகமாய் நின்றறியும் சக்தியைப் பெறவில்லை, இத்தகைய சக்தியினையுடைய உயிரால் அதிஷ்டிக்கப்பட்ட கருவிகளும், தத்தமளவிலே அறியும். இக்கருத்துகளையெல்லாம் உணராததே இசகுத்திரம் 'விளம்பிய உள்ளத்து மெய் வாய் கண் மூக்கு அளந்து அறிந்தும்' என்றோதியது. ஈண்டு 'மெய் வாய் கண் மூக்கு' என்றது ஐம்பொறி முதலிய எல்லாக் கருவிகளையும், உள்ளம் என்றது உயிரை. இவ்வுயிரால் இயக்கப்பட்டால் மாததிரம் கருவிகளறியுமென்பதை உணராததே 'உள்ளத்து மெய் வாய் கண் மூக்கு அறிந்து' என்றது. இக்கருவிகள் வியாபித்தன்றி அளவினுட்பட்டே

அறியுமென்பதை உணராததவே இசகுத்திரம் 'அறிநது' என்று மாததிரம் கூருது 'அளநதறிநது' என்றும் கூறியது.

இரண்டாம் பாடம்

உயிரால இயக்கப்பட்ட கருவிகளும் அவவுயிரினையறியா

உயிரால இயக்கப்பட்டாலும், கருவிகள் சுட்டுப் பொருள்களையே யறியுமென்றோம்.¹ உயிரோ அறிவுப் பொருள் அது சுட்டுப்பொருளன்று அதனை எந்தச் சுட்டுப்பொருள்களாலும் அறியமுடியாது உயிரால இயக்கப்பட்ட கருவிகளும் சுட்டுப்பொருளே, அக்கருவிகளாலும் அவவுயிரை யறியமுடியாது எதுபோலெனில் கூறுதும், மேல எடுத்துக்கொண்ட அரசன் ஏவலாளர் உவமையே ஈண்டும ஒருவாறு பொருந்தும் அரசன் தன் ஏவலாளர் ஒவ்வொருவருக்கும் அதிகாரமும் தந்து அதற்கோர் வரம்பும் விதிப்பன் அவவேவலாளரும், அவரவர் வரம்பினுள்ளேயே, அரசன் கருமத்தைச் செயது அவவரசாக்குதவியும் புரிவா இவவுதவி அரசனதிகாரம் தம்பாலிருக்கும் வரையே செய்தல் முடியுமென்றோம்² அரசனதிகார மிருப்பினும், அவனிட்ட வரம்பிற்கு வெளியே இவவேவலாளர் அரசாக்குதவுதல் முடியாது இவவரம்பு அவவரசனாலும் விதிக்கப்படலாம் அன்னுக்கு மேலாயுள்ள அரசனாலும் விதிக்கப்படலாம் எனராலும் ஏவலாளர் அவவரம்புக்கு வெளியே அரசன் கருமத்தைச் செய்யமுடியாது. உயிரால இயக்கப்பட்ட கருவிகளும், இதனைமையனவே இக்கருவிகட்கு அறியும் வரம்பு ஏற்பட்டுள்ளது. இவ

வரம்பினுள்ளே உயிர கருவிகளை இயக்கும் உயிர வியாபக மாயினும் அவவியாபகம் ஆணவமலத்தாற் றடைபட்டுக் கிடத்தலின் அவவுயிர கருவிகளை இயக்கும் வரம்பு ஏகதேச மாயக குறுகியது. இவ்வியக்க வரம்புகளுள்ளேயே கருவிகள உயிராகுதவுதல் முடியும்¹, உயிரறிவின் வியாபகமனைததையும் அறிந்துதவுதல் முடியாது இக்கருததை உணராதவே இசுகுத்திரம் 'அளந்தறிந்து' எனப்பதோடு நிலலாது 'அறியா' என்றும் உடனோதியது

மூன்றாம் பாடம்

முதலவன இயக்கப்பட்ட உயிரேயறியும்.

கருவிகள் சடம் அவைகளறிதற்கு அறிவுப்பொருளாகிய உயிரின் இயக்கம் வேண்டும். உயிர அறிவுப் பொருளாக, அதற்கும் வேறோ அறிவுப்பொருளின் இயக்கு வேண்டுமா? என்பதை ஆராய்வாம். உயிர அறிவுப் பொருளாயினும் தானாயறியு மறிவன்று. கண்ணிறகுக காணும் சகதியிருப்பினும், ஆதித்தன் ஒளியோடு கலந்தால் மாததிரம் காணும் அவ்வொளி கலவாத இருட்டில் அக்கண காணுதலில்லை உயிரும் அதுபோலவதே. பிறிதோர் அறிவுப்பொருளால் அறிவிககப்பட்டால் மாததிரமறியும். அவ்வாறறிதற்கு மறிவுவேண்டும் இததனமையுள்ள அறிவே உயிராகுண்டு. இவவுயிராகு அறிவிககும் அறிவுப்பொருளே முதலவன் இம்முதலவன், உயிராகடகு அறிவித்தறபொருட்டு, பெத்த உயிரகளோடு அததுவிதமாய நிறகின்றனென்றும்; தனது ஆணையாகிய அருட்சகதியின்

¹ கு II பா. 8, 9

நீக்கமின்றி நிறகினருனென்றும் சொன்னோம் இவ்வருட சக்தி உயிரை இயக்கினால் மாத்திரம் உயிரறியும். இவ்வாறறிவதும் முதலவனைப்போல வியாபிததறியாது உயிராககு முதலவனைப்போல வியாபகமில்லை பெத்த உயிராகளோ ஏகதேசமாய நின்றறிவனவென்றோம்¹ முதத உயிராகள சமவியாபகமாயினும் முதலவன்கண வியாபபியமாய அடங்கி நிறபனவெனபது பின்னா விளக்கப்படும் எது எவ்வாறாயினும் பெத்த உயிராகளின்றிவு சுட்டறிலே, இவ வறிவு முதலவனால் இயக்கப்பட்ட. காலத்தும் வியாபக மாய மாறுதலில்லை. இவ்வறிவினைத் தடைப்படுத்தி நிறகு மாணவம் அற நீங்குமவரை, அது முதலவனால் இயக்கப பட்டாலும் வியாபகமாய நின்றறிதலில்லை அளவினுட பட்டே யறியும். இக்கருத்தககளை யெல்லா முணாததலே இசகுத்திரம் 'ஆங்கு அவைபோலத தாம் தமமுணாவின தமியருள (அளந்தறிநது)' என்றோதியது ஈண்டு அவை போலவெனபது கருவிகளைப்போலவென்பதை உணாத தும் 'தாம்' எனபது உயிரையும், 'தமமுணாவின தம எனறது தம்முணாவிற்ருணாவாய நிறகு முதலவனையும், 'அருள' எனறது அவனது சக்தியையுமுணாததும். 'தாம்' எனபதோடு 'அளந்தறிநது' எனபதைக் கூட்டிப் பொருள்கொள்ளலவேண்டும் தமமுணாவின தமியருளால் இயக்கப்பட்ட தாம், அவைபோல அளந்தறியும் எனபது வசனமுறை.

¹ கு II. பா. 5 கு III பா. 2

நான்காம் பாடம்

முதலவன இயக்கப்பட்ட உயிரும் அமுதலவனை அறியாது

முதலவன இயக்கப்பட்டாலும் உயிர மலமறைப புள்ளவரை அளவினுட்பட்டே அறியும என்றோம்.¹ இவ்வாறறியும் இவவுயிர இமமுதலவனை அறியுமா? எனபதை ஆராயவாம் இமமுதலவனே எல்லா உயிரகளபாலும் வியாபிதது நிறபவன் மலமறைப்பினால் ஏகதேசமாய நின்றறியும் பெத்த உயிரகளபால் மாததிரமன்றி, மலமறைப்பு நீங்கி வியாபகமாய நின்றறியும் முதத உயிரகள்பாலும் வியாபிதது நிறபவன் என்றால் இமமுதலவனது வியாபகத்திற்கு அளவிலலையென முடியும் இவனை எந்த அளவினுட்பட்ட அறிவாலும் அறியமுடியாது பெத்த உயிரகளின அறிவு அளவினுட்பட்ட அறிவென்றோம்.² எனவே இவவுயிரகளை முதலவன் இயக்கினாலும் இவவுயிரகளால் அமமுதலவனை அறிய முடியாதாகும் இக்கருததையும் உணாததவே இசகுத்திரம் 'ஆங்கவைபோலத் தாந்தம் உணாவின தமிழருள் (அறியா)' என்றோதிதது தமமுணாவின தமிழால் இயக்கப்பட்ட தாமும், அத்தமியை அறியா எனபது வசன முறை.

ஐந்தாம் பாடம்

முதலவன் உயிரகட குணாததும் விகாரியாகான்

முதலவன் உயிரகளை இயக்கி நின்றால் தான் உயிரகளறியுமென்றோம்.³ உயிரகளோ பல வேறு வகைப்பட மாறிமாறியும் அறியும். என்றாலும் முதலவனும் உயிரககுப

¹ கு. V பா. 3

² கு. V பா. 2.

³ கு. I. பா. 3.

பலவேறு வகைப்படவு மாறிமாறியும் உணாததுவானா? எனபதை ஆராய்வாம். முதலவன என்றும் ஒரே தன்மையோடிருப்பவன, விகாரியல்லன இமமுதலவன தான விகாரியாகாது விகாரப்பட்டறியும் உயிராககு உணாததுவ தெப்படி? என்பதே ஈண்டாராயவேணடுவது காதத்ததைக கண்டமாததிரமே இருமபு அசைவுற்றுத தொழிறபடும் காதம் அசையவுமில்லை தொழிறபடவுமில்லை யாதொந விகாரத்தையடையவுமில்லை அஃது அசையாமலே இருமபு தொழிறபடும். முதலவனும் அப்படியே அவனது சந நிதி சிறப்பினாலேயே எல்லா உயிராகளும் அறியும். ஈண்டு சநநிதி எனபது எதிராமுகமேயெனபதன்று. முதல வனது எதிராமுகம் எல்லா உயிராகள்பாலும் எககாலத்திலும் ஒன்றுபோலுள்ளது. அவனது சத்தியே பலவேறு உயிர களினபொருட்டுப் பலவேறு காலங்களில் பலவேறு வித மாயச சங்கறபிக்கும் இச்சங்கறப பேதமே உயிராகள பலவேறு வகைப்பட உணாதற்குக் காரணமாப இக கருதத்தையே இசகுத்திரம் 'காதம் கண்ட பசாசத்த வையே' என உணாததும். ஈண்டு 'அவையே' என்றது உயிராகளையும் 'கண்ட' எனபது சநநிதிப்படுதலையும் 'பசாசம்' என்றது இரும்பினையுமுணாததும்

ஐந்தாம் குத்திரம் முற்றிற்று

ஆரும் சூத்திரம்

உணரு அசத்தெனின, உணரா தினமையின
இருதிற னல்லது சிவசத் தாமென
இரண்டு வகையின இசைக்கும் மனனுலகே

முதற்பாடம்

கூட்டறிவால் அறியப்படும் பொருள் அசத்தாம்

சுடப்பொருள்கள் இரண்டு வகைப்படு மென்றோம்.¹ அவை சுட்டுப்பொருள் வியாபகப்பொருளென்றோம்.² சுட்டுப்பொருள் இடவரம்பினையுடையதென்றோம்.³ வியாபகப்பொருள் இடவரம்பின்றி எங்கும் வியாபிதது நிறகும் பொருளென்றோம்.⁴ அதனால் சுட்டுப்பொருட்குத் தோற்றக்கேடுகள் உண்டென்றோம்.⁵ வியாபகப்பொருட்கு அவையிலையென்றோம்.⁶ இச்சுடப்பொருட்கனறி அறிவுப்பொருட்கோ இடவரம்பிருத்தல் முடியாது. அவ்வறிவுப்பொருள்களுள்ளும் கூட்டறிவு வியாபக அறிவு என இருவேறு அறிவுகளிருத்தல் முடியுமா? அவ்வவ்வறிவினால் அறியப்படும் பொருள் எத்தன்மைதது? என்பனவற்றையாராய்வாம். சில அறிவுப்பொருள்கள் ஒருகாலத்து அறியும் மறறொரு காலத்து அறியா. ஓரிடத்து அறியும்: மறறோரிடத்தறியா. கருவிகளோடு கூடியபோது அறியும் கூடாதபோது அறியா ஒரு காலத்து அறிவு மறைக்கப்படும் மறறொரு காலத்து மறைக்கப்படாமலுமிருக்கும்.

இததன்மைத்தான காலவரம்பு இடவரம்பு முதலியவற வறறோடு கூடிய அறிவே சுட்டறிவு எனப்படும் இதுவன்றி எககாலததும் எவவிடததும் ஒன்றுபோலறியும் அறிவு வியாபக அறிவெனப்படும் இவவியாபக அறிவு எககாலததும் விளங்கி நிறகும் அறிவு எவவிடததும் விளங்கி நிறகும் அறிவு என்றும் ஒரே தனமைததாய விளங்கும் அறிவு சுட்டறிவு இதுபோலன்று ஒருகாலதது விளங்கிப் பிரகாசமாய நிறகும். மறறொரு காலதது விளங்காதது அபபிரகாசமாய நிறகும் இவவறிவு யாண்டும் வியாபிதது நிலலாதது இதனால் வியாபகப்பொருள் அறியப்படமாட்டாது இதனால் அறியப்படுவன இடவரம்பிளையுடைய சுட்டுப் பொருள்களே. இச்சுட்டுப் பொருள்கள யாவும் தோற்றககேடுகளையுடையன என்றோம்¹ எனவே இச்சுட்டறிவினால் அறியப்படும் பொருள்களும் தோற்றககேடுகளையுடையனவாய முடியும் விளங்கித் தோன்றுதலே தோற்றமென்றோம்,² விளங்காதது மறைதலே கேடென்றோம்³ அதாவது பிரகாசமாய நின்று அபபிரகாசமாகும் பொருளே தோற்றககேடுகளையுடையபொருள இப்பொருள ஒரு காலத்திருநது மறறொரு காலத்திலலாமற போவதன்று இது என்று மிருக்கும பொருள. ஆனால் என்றும் ஒரு தன்மைததாயிராது என்றும் ஒரு தன்மைததாயிருக்கும பொருள சததெனப்படும் இது வனறிச சுட்டறிவினால் அறியப்படும் பொருள் ஒரு காலத்துப் பிரகாசமாயிருக்கும. மறறொரு காலதது அபபிரகாசமாயிருக்கும இப்பொருளே அசத்தெனப்படும். இக்கருத்துக்களையே இசகுத்திரம் 'உணா உரு அசத்தெனின்'

¹ கு I பா 4 ² கு I. பா 8.

என்றுணாததிறறு இவவாககியததை உணருரு என்னி
அசதது என மாற்றிப் பொருள கொள்ளலவேண்டும,
ஈண்டு உணர உரு எனப்பட்டது சுட்டுணாவால் உணரப
படும பொருள

இரண்டாம் பாடம்

ஒருவாறருளும் அறியப்படாத பொருள் இலகை

சுட்டறிவினால அறியப்படும் பொருள் அசததென
ரோம¹ வியாபக அறிவினால அறியப்படும் பொருளோ
சதது எனரோம² இவவிரண்டினாலு மறியமுடியாத
பொருள் உண்டா? என்பதை ஆராயவாம் பொருள்கள்
வரம்பினுட்பட்டிருக்கவேண்டும அன்றி வரம்பினுட்படா
மலிருக்கவேண்டும அதாவது பொருள்கள் சுட்டாயிருக்
கவேண்டும் அல்லது வியாபகமாயிருக்கவேண்டும். இவற்
றுள் சுட்டுப் பொருள்களை இருவகையறிவுமே அறியும்
ஒன்று சுட்டியறியும் மற்றொன்று வியாபிததறியும் வியா
பகப் பொருளை வியாபக அறிவே யறியும் எனவே இவ்
விருவகையறிவினுள் ஒன்றானும் அறியப்படாத பொரு
ளிருததல் முடியாது அதனால் யாதொருபயனுமாவதில்லை
ஆகாயத தாமரை யுணமையில் இலகை அது வசனமாத்
திரமே. அதனால் யாதொரு பயனுமில்லை எனவே யறியப்
படாத பொருளில்லை யென்பதாய முடியும். இக்கருத
தையே இசகுத்திரம் 'உணராதினமையின்' என்றோதி
யது. இவவாககியததை உணராதெனின் இன்மையின்
என வைத்துப் பொருள்கொள்ளல வேண்டும

மூன்றாம் பாடம்

முதலவன சுட்டறிவினால அறியப்படுபவனல்லன

சுட்டறிவால அறியப்படும் பொருள அசத்தென்றோம்¹ அதாவது தோற்றக கேடுகளுடைய தென்றோம்² முதலவனோ தோற்றக கேடுகளிலலாதவன. எககாலத்தும் ஒரே தன்மையுள்ளவன அவன் சததுப் பொருள சுட்டறிவால அறியப்படான் என்றால் உயிரின் அறிவு சுட்டா? வியாபகமா? இவ்வறிவால முதலவன் அறியப்படுவனா? எனபனவே நாம ஆராயவேண்டுவன அவற்றை ஈண்டு ஆராய்வாம் உயிரின் அறிவு அநாதியே மலத்தாலமறைப்பண்டு கிடந்ததென்றும். அவவுயிரறிதற்பொருட்டு முதலவனால கருவி கரணதிகள் அமைத்துக் கொடுக்கப்பட்டன என்றும் சொன்னோம்³ இக்கருவி கரணதிகளின் உதவியைக்கொண்டும் உயிர் வியாபித்தறிய முடியாது அதன் அறிவு எககாலத்தும் தான் பொருந்தியுள்ள உடலுக்கு வெளியே யிலலையென்றும், ஒரு காலத்து ஒரு கருவியின் கண்ணே விளங்கி நிறகுமென்றும் சொன்னோம். இக்கருவி கரணதிகள் யாவும் பாசப்பொருள்களாதலால் இவைகளைக் கொண்டறியும் அறிவு பாசஞானம் எனப்படும். இப்பாசஞானத்தின் வியாபகம் அதற்குத்தவியாய நிற்கும் கருவி கரணதிகளின் அளவிலேயாதலால் இந்த ஞானம் சுட்டறிவாம். இச்சுட்டறிவினால் முதலவன் அறியப்படான். இதுநிற்க மலமறைப்புள்ள உயிர் கருவி கரணதிகளின் உதவியையின்றி வேறு வித்ததாலும் அறியமுடியுமா என்பதை ஆராய்வாம்.

¹, ² கு IV. பா. 1

³, கு 1 பா. 2

மல மறைபுள்ள உயிரகள் கருவி கரணதிகளோடு கூடியிருப்பினும் ஒரோ காலத்து யாதொரு பொருளையும் அறியாதிருப்பதுண்டு இந்நிலை யோக நிலை யெனப்படும். இந்நிலையிலிருப்பார தம் கண்ணுக்கெதிர்ப்படும் பொருளைக் காணுவதில்லை தம்முடைய மறறைக் கரணங்கட்கு எதிர்ப்படும் பொருள்களை அறிவதுமில்லை இவா அந்நிலையில் தம்முடைய எல்லாக் கருவிகளையும் கரணங்களையும் தம்கீழ் அடக்கியுள்ளார இவா அக்கருவி கரணதிகளைக் கொண்டு அறிகிறுரென இடமில்லை யாதொன்றையும் அறியாமலிருக்கின்றாரெனவும் இடமில்லை இவா மூன்று உலக முக்கால வாததமானங்களையும் அறிகின்றாரென்று நூல்கள் கூறும் நாமும் நேரில் அறிந்தாலோம் எனவே, இவா கருவி கரணதிகளின் உதவியின்றியும் அறிகிறுரென்பதிற சந்தேகமில்லை ஆனால் இவா எவ்வாறு அறிகின்றாரென்பதே நாம் ஆராயவேண்டுவது இவா கண்கொண்டு காணவில்லை யென்றாலும், எந்தக் கருவியைக் கொண்டும் அறியவில்லை யென்றாலும், இவா அறிவிலும், காண்டலறிவு கேட்டலறிவு முதலிய பேதங்கள் காணப்படுகின்றன. அதாவது கருவிகொண்டறிந்தாறபோலறி கின்றார இவாக்குக் கருவி கரணதிகள் உதவவில்லை யென்றாலும், அவற்றின் வாசனை உதவுகின்றது. என்றால், கருவிகளைக் கொண்டும் அறியமுடியாத மூன்று உலக வாத தமானங்களையும் அவற்றின் வாசனைகொண்டறிவது எப்படியெனில் கூறுதும் இவா தமது யோக நிலையில், கருவி கரணதிகளை யடக்குவதோடு, தம் அறிவை மறைத்துள்ள ஆணவ முனைப்பினையும் ஒருவாறு அந்நிலையில் அடக்கியுள்ளார் இவரது சாதாரண நிலையில், இவரது

அறிவில், செயதிகள் படிதற்கு ஆணவத் தடையிருப்பது போல. இவரது யோக நிலையில் அதத்தை அத்துணையிலலை நீண்ட தூரத்துக்கு அப்பாலுள்ள செயதிகளும், இவரறிவில் எளிதிற சோதல்கூடும் அச்செயதிகள் சோதற்குக் கருவி கரணதிகளின் வாசனை யுதவியே போதும். இதுதான் இவா தமது யோக நிலையில் மூன்று உலக முக்கால வாததமானங்களை யறிதற்குக் காரணம். என்றாலும் இந்நிலையிலும் இவா அறிவு வரம்பினறி யாண்டும் பரநதுசெல்லவிலலை இவ்வறிவும் சுட்டறிவே. இவ்வறிவுக்குக் கருவி கரணதிகள் உதவவிலலையாதலால், இது 'பாசஞானம்' ஆகாது. ஆயினும், இவ்வறிவு பாசத்தோடு கூடியுள்ள உயிரின் அறிவேயாதலால் பசுஞான மெனப்படும். பாசத்தோடு கூடிய உயிரே பசு எனப்படும் இப்பசுஞான நிகழ்ச்சியில் உயிரா கருவி கரணதிகள் அறிய மாட்டாவென உணர்நதாலும், தான அவற்றின் உதவியின்றியும் அறியலாமென உணர்நதாலும், முதலவன் தனக்கு அறிவிககவே தானறிவதை யுணராத தானே அறிவதாய உணர்நது நிற்பதால், இது 'நான் பிரம்மம் என னும் 'ஞானம்' என்றுஞ் சொல்லப்படும்' எனவே இப்பாச ஞான பசு ஞானங்களிரண்டும் சுட்டறிவே, இவ்விரண்டினாலும் முதலவன் அறியப்படான என முடியும். இம்முடிபையும் உள்ளடக்கியே, இசகுத்திரம் 'இருதிந்நலலது' என்றுணராததும் இவ்வாக்கியத்திற கூறப்பட்ட இருதிநன்கள், உணருருவாநதன்மை, உணரப்படாத தன்மை எவ்பனவாம். இவ்விரு தன்மைகளுள், உணருரு

¹ சிவஞானசித்தி அளவைத் திருவிருதகம் 7, 9-ம் கு திருவிருதகம் 2 பார்க்க

வாந் தனமை முதலவறகிலலை யென்பது இப்பாடத்தில் உணராததப்பட்டது 'வாககு மனாதீதம்' என்பதின கருத தும் இதுவே வாககு எனபது கேவலம் சொல்லையன்று. வாககு அலலது நாதம் முதலிய தத்துவங்களையும் குறிக கும இவற்றைக் கொண்டறியும் அறிவு பாசஞானமே. இப்பாச ஞானத்தாலுணரப்படாத தனமையையே, 'வாகக தீதம்' என்பதுணராததும் அப்படியே 'மனம்' என்றது அநதக்கரணங்களிலொன்றாகிய மனதையன்று. அதனகண விளங்க நிறகும் பசு அறிவை அதாவது பசு ஞானத்தை முதலவன் வாககு மனாதீதன் என்பதன் கருத்து இதுவே.

நான்காம் பாடம்

முதலவன் எவ்வாறானும் அறியப்படாமலவன்

வியாபக அறிவினால அறியப்படாத பொருள் இல்லை யென்றோம்¹ முதலவன் எககாலத்தும் உள்ளபொருள் எனோம்.² ஆதலால், முதலவன் வியாபக அறிவினால அறியப்படுவன எனபதாய முடியும் இவ்வியாபக அறிவு யாண்டுள்ளது? அதனால் அறிவது எது? எனபதோண்டு ஆராயவேண்டுவன முதலவன் அறிவு, வியாபக அறிவென்றாலும், தனனைத்தானே அறிவதில் யாதோராயினும். அறிவானும் அறியப்படுபொருளும், இருவேறு பொருளாதல வேண்டும் முதலவனையறி அறிதற்குரிய பொருள்கள் உயிராகளே உயிரின அறிவோ, மலமறைப்புகளாவரை, கருவிகளைக் கொண்டறியும்போதும், அவற்றின் வாசனையைக் கொண்டறியும்போதும் சுட்டறிவேயென்றோம்³ வியாபகனாகிய முதலவன் இவ்வுயிராககு உணரத்தினும், வியாபகமாய நின்றணராததவிலலை இவ்வுயிரோடு உயிரே

¹ கு VI பா 2 ² கு I பா 8 ³ கு VI பா. 3

யாய் நின்றுணராததுவான் எனேறும். அதாவது ஏகதேசமாய் நின்றுணராததுவான். ஆதலால் இவவுயிரினிறிவு, இக்காலத்துச் சுட்டறிவாய் நின்றது என்றால் எக்காலத்தேனும், முதலவன் வியாபகமாய் நின்றுணராததுவானா? எக்காலத்து அவொறுணராததுவான்? எனபதை யாராய்வாம் உயிரியாபகமாய் நின்றாலன்றி, அதற்குணராததும் முதலவனும், வியாபகமாய் நின்றுணராததல்லிலை உயிரின் வியாபகத்தைத் தடுப்பது ஆணவமலமேயாதலால், அதத்தை நீங்கினதும், உயிரியாபகமாய் நிற்கும், இவவுயிராககு உணராததும் முதலவனும் வியாபகமாய் நின்றுணராததுவன் இவவுயிரும் வியாபகமாய் நின்றுணரும். வியாபகமாகிய முதலவனையும் உணரும் இவவுயிரா அறிதற்குக் கருவிகரணதிகளின் உதவி வேண்டுவதின முதலால், இதன்றிவு பாசஞானமாகாது இவவுயிரா மலமறைப்பு நீங்கப் பெற்றதாதலால் இது 'பசு' எனப்படாது இதன்றிவும் 'பசு ஞானம்' ஆவதில்லை இவவுயிரா முதலவனேயாய் நின்றறிவதால் இக்காலத்து விளங்குவது முதலவன்றிவு ஒன்றே. இதனாலேயே இதன்றிவு 'பதிஞானம்' எனப்படும் இப்பதி ஞானத்தாலேயே முதலவன் உணரப்படுவன் எனபது கருதது இக்கருதத்தையும் உள்ளடக்கியே இச்சுகத்திரம் 'இருதிறனல்லது' என்றுணராததும் இவ்விருதிறன்கள் யாவை எனபது முதற்பாடத்தில விளக்கப்பட்டது அவற்றுள் இப்பாடத்திலுணராததப்படுவது, முதலவன் ஒருவாற்றினும் அறியப்படாதவன் அல்லன் என்பது. அதாவது முதலவன் பதிஞானத்தாலறியப்படுபவனே எனபது உணர்த்தப்பட்டது இதனாலேயே முதல

வன வாககு மனாதிதனயினும், கோசரன் என்றுஞ் சொல
லப்படுவன

ஐந்தாம பாடம்

முதலவன் சிவசத்தாம்

முதலவன் சுட்டறிவின லறியப்படுவனலல னென
றோம இவவறிவினலறியப்படுவனேல, தோற்றககேடு
களையுடையனாய் சடமாய் முடிவன முதலவனோ, எவ்வாற
றானும் எததுணையேனும் சடததனமையிலலாத சிதது
அசிததுருசசிதது இதுவனறி, முதலவன் எவ்வாறறானும்
அறியப்படாதவனும்லலன எனறோம அறியப்படாதவன
யிருப்பனேல, குனயமாய் முடிவன என்றுஞ் சொன
னோம முதலவனோ என்றும் உள்ளபொருள் என்றும்
ஒருபடி ததாயுள்ளபொருள் இவனிடதது எவ்வாறறானும்
அசததுததனமையிலலை. உயிரகளபோல சதசத்ததன்று.
முற்றும் சதது. எவ்வாறறானும் சதது எவ்வாறறானும்
சிதது என்றுஞ் சொனனோம எனவே முதலவன் 'சிததுச
சதது' என முடிவன 'சிதது' என்றாலும் சிவன் என்று
லும் ஒன்றே. உயிரகள சிததெனறாலும் ஒருவாறறால
மாததிரம சிததாதலால, சிவம் எனனும் பெயாககு உரிமை
யுடையனவல்ல. ஆதலால முதலவன் 'சிவசதது' என்று
சொல்லப்படுவன. இக்கருததுககளையுணாததவே இச
குத்திரம் 'சிவசததாமென. இரணடுவகையினிசைககும்
மன்னுலகே' எனறோதியது. ஆராய்ச்சியறிவுடையோ,
முதலவனை, அவனது அறியப்படாததன்மையால 'சிவம்'
எனவும் அறியப்படுததன்மையால 'சதது' எனவும்
இரண்டு வகையாகக் கூறுவா என்பது கருதது

ஆறாம் குத்திரம் முற்றிறு

எழாம் சூத்திரம்

யாவையுஞ் சூனியம் சததெதிர் ஆகலின
சத்தே அறியாது, அசத்திலது அறியாது,
இருதின அறிவுளது, இரண்டலா ஆனமா

முதற் பாடம்

சிவம் அசத்தினை அறியாது

சிவத்தின அறிவு வியாபக அறிவென்றோம்.¹ இவ வியாபக அறிவு எல்லாப் பொருள்களையும் ஒரே காலத்து ஒரு சேர அறியும் அறிவு இவ்வறிவு ஒருகாலத்து ஒன்றனை மாததிரம் அறியாது இவ்வறிவு எதையும் தனித்தறியாது. எதையுஞ் சுட்டியறியாது சுட்டிறந்து நின்றே யறியும் சுட்டுப் பொருள்களையுஞ் சுட்டிறந்து நின்றே அறியும் அப்பொருள்களை, இது குடம் இஃது ஆடையென்றறபோலச் சுட்டியறியாது அப்பொருள்கள் இதன் முன விளங்கித் தோன்ற அப்பிரகாசமாய் நிற்கும் இவ்வறிவின முன சுட்டுப் பொருள்கள் சூனயமே சூனயமென ருல இனமை யெனப்பதன்று விளங்கித் தோன்றாமையே உலகிலுள்ள எல்லாப் பொருள்களும் சுட்டுப் பொருள்களே யென்றோம்² எல்லாம் 'அசத்து' என்றொரு சொன்னோம்³ எனவே, வியாபக அறிவின்முன அசத்துப் பொருள்கள யாவும் சூனயமாய் முடியும் இக்கருத்தையே இச்சூத்திரம் 'யாவையுஞ் சூனியம் சததெதிராகலின' என்றுணர்த்தும். ஈண்டுச் 'சதத்து' என்றது சத்தாகிய சிவத்தை இச்சததே முற்குத்திரத்தில், 'சிவசத்து' என்று சொல

¹ கு. II பா 5

² கு I பா 4

³ கு VI பா. 1

லபபட்டது. இது சடப்பொருள வியாபகப் பொருள ஆகிய எல்லாப் பொருள்களிலும் வியாபிதது நிறபது. இனி இததகைய வியாபக அறிவையுடைய சிவம் எவற றையும் அறியமுடியுமா? எனபதை யாராய்வாம்

சிவத்தின அறிவை நோக்க, எல்லாப் பொருள்களும் சுட்டுப்பொருள்கள எதுவும் அதனமுன விளங்கித் தோன்றது. எதன்பாலும் அதற்கு அனுபவ அறிவிலலை. வியாபக அறிவே யுண்டு இவ்வனுபவ அறிவின்மையையே இசகுத்திரம் 'சத்தே அறியாது' என்றுணராததும். ஆனால் சிவத்தால்றியப்படாத பொருள உண்டெனில் அச்சிவத்திற கிழுககன்றோவெனின, அன்று சுட்டுப் பொருள்களையும் சிவம் அறிவதானால், ஒருகாலதது ஒன்றனையே அறிய வேண்டும அதாவது ஒன்றனை யறியும்போது, மறறைய வறறை மறத்தலவேண்டும இவ்வாறறிதல சிவத்திற கிழுக காவதன்றி, இவ்வாறறியாமை இழுககாகாது மேம்பாடேயாகும் இதுவன்றிச் சிவத்தினறிவு பேரறிவாக, சுட்டறிவு சிறற்றிவாக, சுட்டறிவாலறியப்படுவதைச் சிவம் அறியாதென்றல் பொருநதுமாவெனின? பொருநதும் வியாபக அறிவிற்கும் சுட்டறிவிற்கும் அளவில் மாத திரம் வித்தியாசமெனபதன்று. தனமையிலும் வித்தியாசமே. ஒன்று வியாபிததன்றி அறியாது. மறறென்று சுட்டியன்றி அறியாது இவ்விரண்டும் ஒன்று அறிவதை மறறென்று அறியவேண்டுமெனபதின்று. சிவம் அசத்துப் பொருள்களை அறியாதெனபது எவ்வாறறும் பொருநதும். இக்கருத்துக்களையெல்லாம் தொகுத்தே இசகுத்திரம் 'யாவையுஞ் சூனியம் சத்தெதிராகவின, சத்தே அறியாது' என்றுணராததும்

இரண்டாம் பாடம்

அசத்துப் பொருள்கள் ஒன்றையும் அறியா

அசத்துப் பொருள்கள் யாவும் சடமென்றேம ¹ அவற்றிற்கு அறிவிலலை. அவைகள் ஒரு பொருளையும் அறியா சத்தாகிய சிவத்தினையும் அறியா ஆனால், உயிரால் இயக்கப்பட்ட கருவிகள் அறியுமென்றேமே யெனின? ² கூறுவோம் அதன் கருத்து, கருவிகளே அறியுமென்பதன்று. அவற்றைக்கொண்டு உயிரறியுமென்பதும், அதுவும் உயிராவற்றை இயக்கினால்மாதிரி மென்பதுமே. ஆனால், உயிராக கருவிகளைக் கொண்டறிவதைப் பாசஞானமென்றேமே யெனின ³ அதனையுங் கூறுவோம் பாசஞானமென்றதனால், பாசப் பொருள்கட்கு அறிவுண்டென்பதின்று பாசப் பொருள்களின் சகாயத்தால் உயிராறியும் அறிவே பாசஞானமென்பபடுமே மேற்கூறிய கருவிகள் சுட்டறிவோடுகூடிய உயிரால் இயக்கப்பட்ட காலத்து அறியாவென்றாலும், சுட்டறிவினின்றும் நீங்கி வியாபகமாய் நின்று அறியும் உயிரால் இயக்கப்படுங் காலத்தும் அறியாவா எனின? அறியா. சடப்பொருள்கள் என்றும் சடமே எககாலத்தும் சித்தாக மாறா என்றும் அறியா. இச்சங்கைகளை நீக்கவே இசகுத்திரம் 'அசத்து இலது அறியாது' என்றுணர்த்தது. ஈண்டு 'இலது' என்பதன்முன் 'அறிவு' என்னுஞ் சொல் தொக்குநின்றது. 'அசத்து அறிவு இலது, ஆதலின் அறியாது' என்பது கருத்து.

¹ கு VI பா 1

² கு. V பா 2,

³ கு, VI பா 3.

மூன்றாம் பாடம்

உயிர் சதது அசத்துக்களாகிய இருவகைப் பொருள்களையும் அறியும்

சதது அசத்தினை அறியாதென்றோம் ¹ அசதது ஒன்றையும் அறியாதென்றோம் ² இசசதது அசததுக்கள யாதானுமொன்றாலறியப்படவேண்டுமென்றுஞ் சொன்னோம். ³ ஆகவே இவ்விரண்டையும் அறிவது எது? எனபதை யாராயவாம் உயிர் அசததுப்பொருள்களை யறிவதை அனுபவத்திலறிவோம். அதைப்பற்றிய ஆராய்ச்சி வேண்டுவதில்லை. சததினை யறிவது எது? எனபதே நாம் ஆராயவேண்டுவது இவ்வுயிரே சததினை அறியுமா? எனபதைக் கவனிப்பாம் இவ்வுயிரினறிவு பெத்தகாலத்துச் சுட்டறிவென்றோம் ⁴ சதது வியாபகப் பொருளென்றுஞ் சொன்னோம் ⁵ எனவே உயிர் பெத்தகாலத்துச் சததினை அறிய முடியாதென்பது பெறப்படும் என்றாலும் உயிர் எக்காலத்தும் சததினை யறிய முடியாதென்பதில்லை பெத்தத்தினின்றும் நீங்கிய உயிர் சிவத்தோடு சிவமாய் நின்றறியுமென்றும், அவ்வாறறியும்போது வியாபகமாய் நின்றறியுமென்றுஞ் சொன்னோம் ⁶ இவ்வாறறியும்போது, வியாபகப்பொருளாகிய சிவத்தினையும் அறிதல்கூடுமென்று முடியும். இம்முடிபையே இசகுத்திரம் 'இருதிநன்றிவுளது.... ஆனமா' என்றுணரத்தாம் ஈண்டு 'இருதிநன்றிவுளது' எனனும் வாககியம், மூன்று வேறு வேற்றுமைத் தொகைகளாக நின்று மூன்று வேறு பொருள்களைத் தரும் இப்பாடத்தில் இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகையாக நின்று இருதிநன்

¹ கு. II பா 1 ² கு. VII பா 2 ³ கு VI பா 2 ⁴ கு V பா 3

⁵ கு II பா 5 ⁶ கு VI பா 4

களாகிய சத்து அசதது இரணடியும் அறியும் அறிவையுடையது என்னும் பொருள் தந்தது

நான்காம் பாடம்

உயிர் சத்து அசத்துக்களின் உதவியால் அறியும்

உயிரின் அறிவு தானாயறியும் அறிவனறு. சிவம் உணாததினால் மாததிரம் உணரும் அறிவென்றோம்.¹ இச சிவம் எல்லா உயிராகட்கும் உணாததும். பெத்த உயிராகட்கும் உணாததும். பெத்தம் நீங்கிய முதத உயிராகட்கும் உணாததும் ஆனால் பெத்த உயிராகளால் சிவம் அறியப்படுவதில்லையாதலால், அவ்வுயிராகட்குச் சிவம் வெளிப்பட்டு நின்றுணாததாது மறைநது நின்றே யுணாததும் முதத உயிராகட்கு அதுபோலனறு அவ்வுயிராகள் சிவமாயே நின்றுணருமாதலால், அவைகட்குணாததச சிவமனறி வேறு கருவிகள் உதவுதலில்லை அவைகளின் அறிவு சிவம் ஒன்றாலே விளக்கப்படும் சிவம் ஒன்றே அவற்றினறிவை விளக்குவது அஃதொன்றே முதத் உயிராக்கு வியஞ்சகம் எனவே முதத உயிர் சிவமாகிய சத்தினுதவியாலறியுமென முடியும் இது நிறக, பெத்த உயிராக்கோ சிவம் மறைநது நின்றுணாததுமென்றோம் இவ்வுயிராக்கு வெளிப்படையாய் நின்று உதவ வேறு பொருளும் வேண்டப்படும் இவ்வாறு உதவ அசததனறி வேறில்லை பெத்த உயிராக்கு அமைக்கப்பட்டுள்ள கருவி கரணதிகள் யாவும் அசத்துப்பொருள்களே. இவ்வசத்துப் பொருள்களின் உதவியைக் கொண்டே பெத்த உயிர் அறிகின்றது கண்ணின் உதவியைக்கொண்டே காணும் அப்படியே யாதானுமோர்

¹ சூ. III பா 7

கருவியைக் கொண்டே இவவுயிரா அறியும் இக்கருவிகள் யாவற்றையும் தனக்கீழ் டுக்குகிறதும் நிலையிலும், 'இவவுயிரா அவற்றின் வாசனையொண்ட டறியுமென்றோம்' ¹ என்றால் பெத்த உயிராக அசத்ததுப் பொருள்களினுதவியாலறியுமென்பது பெறப்படும் முதத உயிராக சத்தினுதவியாலறியுமென்று மேலே சொன்னோம் எனவே உயிராக சத்தது அல்லது அசத்தின உதவியாலேயே அறியுமெனமுடியும் இம்முடிபையே இசகுத்திரம் 'இருதிற்றனறிவுளது ஆனமா' என்றுணராததும் ஈண்டு 'இருதிற்றனறிவுளது' எனனும் வாககியம் மூன்றாம் வேற்றுமைத் தொகையாக நின்று, இருதிற்றன்களாகிய சத்தது அசத்ததுகளினுதவியாலறியும் அறிவினையுடையது எனனும் பொருள் தந்தது

ஐந்தாம் பாடம்

உயிரா சத்தின்பாலநின்றும் அசத்தின்பாலநின்றும் அறியும்

உயிரா அசத்தினுதவியால் அசத்தினையும், சத்தினுதவியால் சத்தினையும் அறியுமென்றோம். ¹ அவ்வாறறியும் போது எவ்வாறு நிற்கும் என்பதை யாராயவாம் அசத்தினுதவியாலறியும்போது, உயிரா அவ்வசத்தாய நின்று அறியும் என்பது நம்முடைய அனுபவம் கண்ணினுற காணும் போது அக்கண்ணாகவே நிற்கும் காதினுற கேட்கும் போது அக்காதாகவே நிற்கும். கண்ணெனத் தானென வேறு நிற்குமாறில்லை. காதெனத் தானென வேறுநிற்குமாறுமில்லை. உயிரா மறறைக் கருவிகளைக் கொண்டறியும் போதும் இவ்வாறே. இனிச் சத்தினுதவியைக் கொண்ட

¹ கு VI பா 3 ² கு VII, பா 4

டறியும்போது எவ்வாறு நிறகுமென்பதைச் சற்றுக கவனிப்பாம். உயிர சதது இரண்டும் அறிவாகாரப் பொருள்கள். இவற்றுள் உயிரறிவு, சததறிவினைக்கொண டறியும் போது சததறிவாயே நிறகுமென்று சொன்னோம் ¹ என ரூல உயிர தானாக நின்றறிதலிலலை அசததோடு அசததாக நின்றறியும் சததோடு சததாக நின்றறியும் அதாவது எந்தக்காலத்து எதனை அறியுமோ, அதனோடு அதுவாக நின்றறியும் தனமை உயிரக்குண்டு இதுதான் 'சாந்ததன் வண்ணமாந தனமை' யெனப்படும் இததன்மையையே யிசகுத்திரம் 'இருதிறனறிவுளது ஆனமா' எனவுணராததும் ஈண்டு 'இருதிறனறிவுளது' எனனும் வாககியம், ஏழாம வேற்றுமைத் தொகையாக நின்று, இரு திறன்களாகிய சதது அசதது இரண்டனகண்ணும நின்றறியும் அறிவையுடையது எனனும் பொருள் தந்தது

ஆறும் பாடம்

உயிர சததுமன்று அசததுமன்று

அசததுப் பொருள்கள் யாவும் சடமென்றோம் ² உயிர சித்தாதலின, அசததாகமாட்டாது இனி உயிர சததா குமா? எனபதை யாராய்வாம் உயிரும் அறிவுப் பொருள், சததும் அறிவுப் பொருள். என்றாலும் உயிரும் சததே யெனை இடமில்லை. இவ்விரண்டறிவுகளும் வெவவேறே அன்றியும் சததெனரூல, அறிவென்பதன்று சததென்பது, என்றும் ஒருபடித்தாயிருக்கும் பொருள். சிவத்தினறிவு என்றும் ஒருபடித்தாயிருக்கும்றிவு அவவறிவுக்குக் கூடுதல் குறைதலில்லை. விளங்குதல் மறைதலில்லை. உயிரின

¹ கு VI. பா 4

² கு VI. பா 1.

அறிவு அவ்வாறன்று ஒரு காலத்து அறியாமலே கிடக்கூம். மறறொரு காலத்துக் கருவிகளைக்கொண்டு மறந்து மறந்தறியும் இரீயொரு காலத்துச் சத்தினுதவியால் ஒருபடித்தாய்மறியும். ஆதலால் உயிர சத்தாவதினறு, அசத்தாவதினறென்றுஞ் சொன்னோம் எனவே உயிர சத்துமன்று, அசத்துமன்று என்பதாய் முடியும். இதுபற்றியே இசகுத்திரம், உயிரை 'இரண்டலா ஆனமா' என்றுணர்த்தும் என்றாலும் உயிர ஒரு காலத்து அறியாது கிடத்தலால், அதனை யொருவாறு அசத்து என்னலாம். அதுபோல, மறறொரு காலத்து ஒருபடித்தாய்மறியுந் தன்மை பெறுதலால், ஒருவாறு சத்தென்றுஞ் சொல்லலாம் இதனால் உயிர சத்தத்தென்று சொல்லப்படும்

ஏழாம் சூத்திரம் முற்றிற்று

எட்டாஞ் சூத்திரம்

ஐம்புல வேடரின் அயாந்தனை வளாததெனத்,
தம்முதல, குருவுமாயத், தவத்தினை லுணாததவிட்டு,
அனனிய மினமையின, அரனகமுல செலுமே

முதற் பாடம்

உயிர தனனியலபறியாது கருவிகளால் மயங்கி நிற்கும்

உயிர ஐம்பொறி முதலிய கருவிகளோடு கூடிப் புறத்துப் பொருள்களை அறியுமென்றோம் ¹ அவ்வாறு கூடியறியும் உயிர தனனியலபறியும் அறியுமா எனப்பதை யாராய்வாம் ஓர் அரசகுமாரன தன்னறிவு விளங்கிய கால முதலவேடர் சேரியில வளாநதுவருவனாயின, தனனை வேடனாகவே மயங்கி யுணர்வான தான் அரசகுமாரன எனப்பதையும் உணரான். அவனியலபும் வேடரியலபாகவே காணப்படும் அரச உதிரம் அவனிடத்திருநதாலும், அரச இயலபு அவனிடத்துக் காணப்படாது உயிர கருவிகளின் கூட்டுறவில வளரும்போதும் அப்படியே அககாலத்ததுத தனனியலபறியாது, கருவிகளினியலபையே தனனியலபென மயங்கி நிற்கும். தனக்கு வியாபக அறிவு உண்டென அறியமாட்டாது அது வியாபித்தறிதலுமில்லை. கண்காணுநதூரத்திலுள்ள பொருளையே உயிர கண்டறியும். காது கேட்குந தூரத்திலுள்ள செயதியையே உயிர கேட்டறியும் அப்படியே மற்றக் கருவிகள் அறியும் அளவிலேயே உயிர அறியும். அக்கருவிகள் அறியும் அளவிற

கதிகமாகத் தனக்கு அறியுஞ் சகதி யுண்டென்பதை உயிராறியாது மயங்கி நிற்கும் இக்கருத்தையே, இசகுத்திரம் 'ஐம்புல லோடரின் அயாந்தனை வளாநது' என்றுணாத் தும ஈண்டு 'ஐம்புலன' என்றது, ஐம்பொறி முதலிய கருவிகளைத் ததையும் 'அயாந்தனை' என மாற்றிப் பொருள் கொள்ளலவேண்டும்

இரண்டாம் பாடம்

சிவம் உயிரைக்கு அதனியலபை உணர்த்தும்

உயிரா கருவிகளினியலபைத் தன்னியலபென மயங்கி நிற்குமென்று சொன்னோம் ¹ இவவுயிரா தன்னுணமை யியலபை எதனால் அறியுமென்பதை யாராய்வாம். உயிரா யாதானுமொன்றா லுணாததப்படினன்றி உணராநென றோம் ² அசத்ததுப் பொருள்களாகிய கருவிகள் உணாத் தும, அல்லது சத்தாகிய சிவம் உணர்த்தும் கருவிகளோ உயிராகளைத் தமமியலபறியாது மயங்கச் செய்யுமென றோம் ³ இக்கருவிகள் மாயாகாரியமாதலால் மயக்கத்தை யுண்டாக்குவதாகும் இவைகள் உயிரைக்கு அதன் உணமை யியலபை உணர்த்தமாட்டா இவையன்றி உயிரைக்குணாத் துவது சிவமே யெனறோம் அச்சிவமும் உயிரைக்கு உணமை யியலபை யுணர்த்துமா என்பதை யாராய்வாம் சிவம் மாயாகாரியமன்று மயக்க உணாவைத் தராது. கருவிகள் டீபாலசு சுட்டுப் பொருளுமன்று சுட்டுப் பொருள்களால் உயிரின அறிவு விளங்குமபோது ஏகதேசமாய் விளங்கு வதுபோல, இச்சிவத்தால் விளக்கப்படும் உயிரின அறிவு ஏகதேசமாதலிலலை இச்சிவத்தோடு சிவமாய் நின்றறியு

¹ கு VIII. பா 1 ² கு III பா 3 ³ கு VIII பா 1

முயிர வியாபகமாயறியும் விளக்கொளியால் ஏகதேசமாயறிந்த கண அதனை விட்டு நீங்கிச் சூரியனொளியால் வியாபகமாயறிதலுபோல உயிர சிவத்தினறிவால் வியாபகமாயறியும்போது அதனால் தன்னுண்மையியல்பினையுமறிபும். வேடா சேரியில் வளநதவந்த அரச குமாரனுக்கு 'நீ அரச குமாரன்' அரச வாழ்வு யாவும் உன்னுடையதே' என்று அவன் பிதா உணராத அக்குமாரன் உணர்வதுபோல, உயிராகும் 'நீ கருவிகளபோல சடமலலை நீ சித்தது' என பாலுள்ள பேரினபமுற்றும் உன்னுடையதாதற்குரியதே' என்று, அதன் முதலவனாகிய சிவம் உணராத, உயிரும அதனையுணர்வதாகும் இவ்வுணர்ச்சியால், உயிர தத்துவங்களாகிய கருவிகளிரியலபையும் தன்னியலபையும் பிரித்து உணர்வதால், இது தத்துவஞானமென்று சொல்லப்படும். இக்கருதையே இசகுத்திரம், 'எனத்தம் முதல . உணராத' என்றோதியது

மூன்றாம் பாடம்

சிவம் உயிரக்கு அதனியலபைக் குருவுமாயுணர்த்தும்

சிவம் உயிரக்கு அதனியலபை யுணர்த்துமென்றோம்¹ என்காலத்தும் எல்லா உயிரகட்கும், உள்நின்றுணர்த்துமென்றுஞ் சொன்னோம்² உயிரக்கு அதனியலபையுணர்த்துவதும் அவ்வாறு? அன்றி வேறுவிதமா? என்பதையாராய்வாம் சிவம் உயிரக்கு உள்நின்றுணர்த்துவது அவ்வுயிரின் பொதுவியலபே, அதாவது உயிர கருவியோடு கூடியறியும்போது அதன்பாற காணப்படுமியலபே ஈண்டுச் சிவம் உணராததுவதாய்க் கூறுமியலபு அக்கருவிகளினின்றும்

¹ கு VIII பா. 2 ² கு. II பா 5

அவற்றினை வாசனையினின்றும நீங்கியபோது, உயிரின்பிடத்துக் காணப்படுமியலபு அதாவது அதன சிறப்பியலபாம். இச்சிறப்பியலபையும் சிவம் உளநின்றுணாததினால் எல்லா உயிராகளும் உணரா அன்றியும், இவ்வியலபை எல்லா உயிராகளும் ஒன்றுபோலுணரா ஒரு பள்ளியிற கற்கும் பலதிறத்து மாணவாகளும் ஓர் ஆசானாலுணாததப்பட்ட வழியும், ஒன்றுபோல எல்லா விஷயங்களை யு முணரார் சில சாதாரணச் செய்திகளையே அவ்வாறுணாவார் அரிய பெரிய செய்திகளை அவ்வாறுணரார். அச்செய்திகளை அவாகட்குப் படிக்கிரமமா யுணாததவேண்டும். அமமாண வாகளைச் சில வகுப்பினராகப் பிரித்து, ஒரு வகுப்பினர்க்கு ஒரு சேர உணாததப்படும் மற்றொரு வகுப்பினர்க்குத் தனித்தனி எளிதாயுணாததப்படும் வேறு ஒரு வகுப்பினர்க்குத் தனித்தனி யழுத்தியு முணாததப்படும். சிவம் உயிராக் குச் சிறப்பியலபை யுணாததுவதும் இவ்வாறே உயிராகளும் அறியாமைத்திடபத்திறகேற்ப மூன்றுபிரிவி லடங்கும் அவைகளின் அறியாமைக்குக் காரணம் ஆணவ மலமென்று சொன்னோம். இவ்வாணவம் ஒரு வகுப்புயிர களைச் சொற்பமாய், அதாவது குக்குமமாயப் பிணித்து நிற்கும் இவ்வகுப்புயிராகளே விஞ்ஞானகலா எனப்படு வா இவ்வுயிராகட்கு மாயா கனம்ங்களின் பந்தமில்லை மற்றொரு வகுப்புயிராகளை இவ்வாணவம் சிறிது அதிகமாய், அதாவது தூலமாயப் பிணித்துநிற்கும் இவ்வகுப்புயிர களே பிரளயாகலரெனப்படுவா இவ்வுயிராகட்கு மாயை யின் பந்தமில்லை வேறொரு வகுப்புயிராகளை இவ்வாணவம் மிக அதிகமாய், அதாவது தூலதரமாயப் பிணித்து நிற்கும். இவ்வகுப்புயிராகள் சகலரெனப்படுவா. இவ்வகுப்பினையே

நாம சோநதுளோம நமக்கு ஆணவமாயா கனமங்களாகிய
 மூன்றின் பந்தமுமுண்டு இவ்வாறு மூன்றுவிதமான அறி
 யாமைத் திடப்பதையுடைய உயிரகட்கும் சிவம் ஒன்று
 போலுணராததின் அவவுயிரகள் யாவும் அறியமாட்டா.
 அதனாலேயே, சிவம் உயிரகட்கு மூன்று வேறு விதங்களா
 யுணராததும் விஞ்ஞானாகலாகுப் பொதுவியல்பையுணராத
 துவதுபோல, சிவம் உள்நின்றுணரத்திறை போதும் பிர
 ளயாகலாகு அது போதாது அவவுயிரகட்கு உபதேச
 முகத்தாலு முணராததவேண்டும் அவவாறுணராததுதற்கே
 சிவம் தன்னியற்கை வடிவாகிய நாற்றோள முதலியவற்
 றோடுகூடி அவவுயிரகளின் முன தோன்றியும் உணராததும்.
 இவவுபதேசமும், சகல வாககத்தவராகிய நமக்குப்
 போதாது நமக்கு நூலமுகமாயும் அனுபவமுகமாயும்
 உணராததவேண்டும். இவ்வாறுணராததற்குச் சிவம் தன்
 னியற்கை வடிவிறோன்றி உணராததினால் மட்டும
 போதாது ஒரு குருவடிவிறறங்கி நின்று நூலமுகத்தாலும்,
 அனுபவமுகத்தாலும் உணராத, நாமும் அவவுபதேச
 மொழிகளைக் கேட்டுச் சிந்தித்துத் தெளிநதுணரவேண்
 டும் இவ்வாறு சிவம் நமக்கு உணராததுதலையே இசுகுத்
 திரம் 'தமமுதல குருவுமாயுணராத' என்றோதியது ஈண்
 டுக் 'குருவுமாய' என்பதிலுள்ள உமமைச் சொல்லால்,
 நமக்கு இதுகாறும் உளநின்றுணரத்தியதுமன்றிக் குருவு
 மாய முன்னின்று முணராததுமென்பது பெறப்படும்.

நான்காம் பாடம்

சிவம் தவம் முற்றிய உயிரகே அதன சிறப்பியலபை யுணாததும்

சிவம் மூன்று வாககததயிராகடகும் மூன்று வேறு விதங்களாக அவற்றின சிறப்பியலபை யுணாததுமென றோம் ¹ எனறால், இவவுயிரகளைத் ததிறகும் எககாலததும் அவற்றின சிறப்பியலபை யுணாததுமா? அன்றி உயிரகடகு, அவவியலபினை அறிதற்குரிய பக்குவம் வந்தகாலதது மாததிரம் உணாததுமா அப்பக்குவமதான யாது? எனபதை யாராயவாம் உயிரகள தனிததனி முறபிறவிகளிற செயத வினைக்கேற்பச சிவம் அவைகடகு இனபதுனபங்களைத் தருமெனறோம் ² நலவினைக்கேற்ப இனபததையும், தீவினைக்கேற்பத துன்பததையும் தருமெனறோம். இநநலவினையே புண்ணியம் அல்லது தவம் எனப்படும. இததவததிறகேற்பவே உயிர எவவகை யினபததினையும் அடையும் நிலையுறுதலிலலாத சிறற்றினபங்களாகிய போககியங்கடகும், நிலையுறுதலையுடைய பேரின்பமாகிய முத்திககும் காரணம் இததவமே இததவமும், செயபவருடைய கருததிறகேற்ப, பசு புண்ணியம் சிவ புண்ணியம் என இருவகைப்படும இவற்றுள், பசு புண்ணியமாவது, உலக போகங்களைத் தருவது இவைகளே, வேதாதிகளிற கூறப்படும வேளவி யாதி காமங்கள் இவைகளைக் கூறும் நூல்களே இவற்றுற்றரப்படும போககியங்களை யும் உடனகூறும். இக்காமங்களும் அவற்றுற்றரப்படும பலனகளும் சிறிது காலத்தில அழிவெயதும். இததவமியற்றுவார, பசித்துண்டு பினனும் பசிததாரை யொப்பார. இதுவன

¹ கு VIII. பா 3

² கு II பா 3

றிச சிவ புண்ணியமாவது, சிவாகமங்களிற் கூறப்படும் சரியை கிரியாயோகங்கள் இவற்றற்றரப்படும் பலன்கள், சாலோகாதி சிவபதங்கள் இச்சிவபதங்களாகிய பலன்களும் மேற்கூறிய சரியையாதி தவங்களால் இடையிற் றரப்படுவனவே இப்பலன்களை யன்றி இததவங்கள் வேறு பலன்களையுநதரும் சரியை கிரியையையும், கிரியை யோகத்தையும், யோகம் ஞானத்தையுந தரும் இநத ஞானமே, சிவத்தாலுணராததப்படுமென்று மேலே கூறிய ஞானம். இநத ஞானத்தை யுணராதற் றிரியார சரியை கிரியா யோகங்களில் முற்றியவரே அதனாலேயே சிவம் இநத ஞானத்தைச் சரியை கிரியா யோகங்களில் முற்றிய உயிராகட்கேயுணராததும் இக்கருதத்தையே இசகுத்திரம் 'தவத்திலுணராதத' என்றோதியது ஈண்டுத 'தவம்' என றது சரியையாதி சிவ தாமங்கள் எனபதை இசகுத்திரத்திறுதியிலுள்ள 'அரன' என னுஞ்சோல குறிப்பாலுணராத தும்.

ஐந்தாம் பாடம்

தன சிறப்பியலபுணர்நத உயிர், கருவிகளைநீங்கிச் சிவத்தை நாடிச்சேலலும்

தவம் முற்றிய உயிராககே சிவம் அதன சிறப்பியலபை உபதேசித்ததுணராதது மென்றோம்¹ இவ்வுபதேசத்தால் உயிராககு வரும் பலன யாது எனபதை யாராய்வாம். வேடா சேரியில் வளரநது தன்னியல பறியாது மயங்கிநின்ற அரச குமாரன் 'நானவேடனலலன அரசகுமாரன், என் பிதாவா கிய அரசனபாலுள்ள ஐசுவரிய முழுமையும் யான அனுப வித்ததற்குரியதே' என்றுணரநததும், அவவேடா கூட்டுற

வினின்றும நீங்கி அவவரசனை நாடிச்செலவன அது போலவே, கருவிகளின கூட்டுறஃற்றங்கித தன னியலபறியாது மயங்கி நினை உயிரும சிவத்தினுபதேசத்தால 'நான சடமலலன், சிதது. என முதலவனபாலுள்ள பேரினப முழுமையும் யான் அனுபவித்தற குரியதே' யென்றுணாந ததும், அககருவிகள் கூட்டுறவினின்றும நீங்கி அம்முதல வனை நாடிச்செல்லும். ஆனால், அரசகுமாரன வேடா சேரியினின்றும நீங்கி, 'அரசன மாளிகையை நோக்கிச் செலலவேண்டுமாபோல, உயிர ஓரிடம நீங்கி ஓரிடம செலலவேண்டுவதில்லை. உயிர பெத்தத்திலும் வசித்திடவரும் வியாபகப்பொருள என்றோம் அது கருவிகளோடு நிறகுமபோதும் அககருவிகளினியலபு தன்னியல பனறென உணாநது கழித்தலே அவறறைவிட்டு நீங்குதலாம். அதுபோலவே, உயிரசிவத்தின இருபபிடமநோக்கிச் செலலவேண்டுதுமில்லை. சிவம எல்லாப பொருளகளிலும் வியாபித்தது நிறபது ஓவ்வொரு பெத்த உயிரோடும் அவ வுயிரேயாய நிறகும என்றுஞ சொன்னோம் இச்சிவம இவ வாறு அநநியமின்றி நிறறலை யுணாதலே அதனைக காணுதலாம். இவவுணாச்சி பெறுதற்கான சாதகங்களைச் செய்தலே அதனை நாடிச்செல்லுதலாம். இச்சாதகங்கள் சரியை கிரியாயோகங்களில முற்றி, ஞான நெறியின நடப்போராற செய்யக்கிடப்பன இச்சாதகங்கள் வருஞ சூத்திரங்களில விளக்கப்படும இக்கருத்தகங்கையே இச்சூத்திரம், 'விட்டு அநநியமினமையின அரனகழலசெலுமே' என்றுணாததும்.

எட்டாம் சூத்திரம் முற்றம்

ஒன்பதாம் சூத்திரம்

ஊனக்கண் பாசம் உணராய் பதியை
ஞானக் கண்ணினிற சிந்தை நாடி,
உராத்துனைத் தேர்த்துளனப் புசம் ஒருவத்
தண்ணிழ லம்பதி, விதியெண்ணும் அஞ்செழுத்தே

முதற் பாடம்

தன்னியலபு உணாததபபெற்ற உயிர, சிவத்தைத் தன்னுள்ளே சிவோகம்
பாவனை செயது நாடும்

தன்னியலபு உணாததபபெற்ற உயிர சிவத்தை நாடு
மென்றோம்¹ எங்கே? எவ்வாறு? நாடுமெனப்பதை
ஆராய்வாம் சிவம் சிததுப்பொருள். அதனைப் பசுஞான
பாச ஞானங்களால் அறிய முடியாதென்றோம்.² பாச
ஞானமெனப்பது கருவிகளினுதவியாலறிதலென்றும், பசு
ஞானமெனப்பது அககருவிகளின் வாசனை யுதவியாலறித
லென்றுஞ் சொன்னோம்.³ எனவே, சிவத்தை அறிதற்கண்
பாசஞான பசு ஞானங்களிரண்டும் பயன்படாவென முடி
யும். 'ஊனக்கண் பாசமுணராப்பதி' என இச்சூத்திரம்
கூறியதன் கருத்து இதுவே. ஈண்டு 'ஊனக்கண்' என
றது குறைவினையுடைய அறிவாகிய பசுஞானத்தையும்,
'பாசம்' என்றது பாசஞானத்தையும் உணராததின். 'கண்'
என்பதற்கு 'அறிவு' எனப்பது பொருள் 'பதி' என்பது
சிவத்தை உணராததாயது இப்பதி, பசுஞான பாசஞானங்

¹சூ. VIII பா. 5. ², ³ சூ. VI. பா. 3.

களானறியப்படாணாக, வேறெந்த ஞானத்தாலறியப்படுவன எனபதை அடுத்து ஆராயவாம்

உயிர தன்னியலபையும் அறியாது நின்றது. அதனை அறிதற்கண்ணும், மேற்கூறிய பாசஞான பசுஞானங்கள பயன்படவில்லை அதனை உயிரக்குபதேசித்துணராததுதற் பொருட்டே, சிவம் குருவுமாய வந்துதவியதென்றோம்.¹ இவவுபதேச ஞானத்தால், உயிர, தன்னியலபை யுணாவதோடு, தானும் சிவமும் ஒரு சாதிச சித்துப பொருளெனவும் உணருமென்றோம்² அதாவது, சிவத்தின் தன்மையை ஒரு சிறிதும் அறியாது நின்ற உயிரக்கு, அச்சிவத்தை அறிதற்கு, முதல முதல வழிகாட்டி உதவியது, இவவுபதேச ஞானமே என முடியும்³. இவவுபதேச ஞானத்தாலுணராத தப்பபட்ட வழியிலேயே, சிவத்தை நாடவேண்டுமெனவும் முடியும். இம்முடிபையே இசகுத்திரம், 'ஞானககண்ணினில நாடி' என்றுணராததியது. ஈண்டு 'ஞானக'கண எனறது சிவஞானத்தை. இதுநிற்க, இச்சிவ ஞானத்தை உதவியாகக்கொண்ட உயிர அவவுதவிகொண்டு சிவத்தை எங்கே? எவ்வாறு? நாடுவது என்பதையும் ஆராயவாம்.

தான வேடனல்லன், தானும் தன பிதாவும் அரச சாதி என்று தெரிநதுகொண்ட அரசகுமாரன் தன பிதாவை வேடா சேரியிறேறேடான. அரசன் மாளிகையிலேயே தேடுவான். அப்படியே, தான சடமனறு, தானும் சிவமும் சித்து சாதிப பொருள்கள் என்றுணரநதுகொண்ட

¹ கு VIII பா. 3. ² கு VIII பா 2. ³ சிவஞான சித்தியார் 8 கு. 35-ம் திருவிருத்தத்திற்குச் சிவஞான சுவாமிகள் உரையையு'பரர்க்க,

உயிரா அசிசிவத்தைச் சடப்பொருள்களுள்ளே தேடாது, சித்துப் பொருள்களுள்ளேயே தேடும். ஆனால், வேடா சேரியும் அரசன மாளிகையும் வெவவேறிடங்களிலிருப்பனபோல, சடப் பொருள்களும் சித்துப் பொருள்களும் வெவவேறிடங்களிலிருப்பனவல்ல. சித்துப் பொருள்கள் யாவும் அறிவாகாரப் பொருள்கள் அவைகளின் இருப்பைச் சடப் பொருள்களின் இருப்பு ஒரு சிறிதும் பாதிப்பது அவைகள் சடப் பொருள்களினூடெல்லாம் வியாபித்து நிற்கும் பொருள்கள். இவ்வாறு வியாபித்து நிற்கும் எல்லாச் சித்துப் பொருள்களினுள்ளும் சிவத்தைத் தேடவேண்டுமெனில், யாதானும் ஓர் சித்துப் பொருளினுள்ளே தேடுவதே போதும் தன்னுள்ளே தேடுவதே போதும் தன்னியலபிணையே சிவத்தினுபதேசத்தால் உயிரா அறிந்துள்ளதென்றோம்.¹ எனவே இவ்வாறு தன்னியல்பற்றிநுள்ள உயிரா சிவத்தைத் தன்னுள்ளேயே நாடும் என்பது பெறப்படும். இக்கருத்தை யுணரத்தவே இசகுத்திரம் 'சிவதை நாடி' என்றோதியது இனி இவ்வுயிரா தன்னுள்ளேயும் எவ்வாறு நாடும்? என்பதை ஆராய்வாம்

உயிரறிவின் வியாபகம் ஆணவ முனைப்பாற்றடைபடாது சுட்டுத் தன்மையடைநதுள்ளதென்றோம்,² சிவத்தின் அறிவு அவ்வாறன்று. அவ்வறிவுக்கு ஆணவத்தடை எக்காலத்தும எத்துணையுமில்லை. அவ்வறிவு எக்காலத்தும் வியாபகமாயுள்ள அறிவு இவ்வாறு வியாபகமாயுள்ள சிவத்தை மேற்கூறியவாறு சுட்டுத் தன்மையடைநதுள்ள உயிரா எவ்வாறு நாடுவது? என்பதை ஈண்டு ஆராய

¹. கு.VIII பா 2. ² கு.I பா. 11.

வேணடுவது இசுசுடடுத தனமையுளவரை உயிர சிவத்தை அறிய முடியாதென்பது எல்லாராலும் ஒப்புக் கொள்ளப்படும். ஆணவ முனைப்பு நீங்குமவரை இசு சுடடுத தனமையும் உயிரை விட்டு நீங்குமாறிலலை என றுலும், யாதானும் உபாயத்தால் ஒரு சிறு பொழுதேனும் இவ்வாணவ முனைப்பை யடக்க முடியுமேல், அப்பொழுது அதனையடக்கிய உயிர சுடடுதத்தன்மையினின்றும் நீங்கிச் சிவத்தை ஒருவாறு அறியும் என்பதாய முடியும். இத்த கைய உபாயம் உண்டா? என்பதை யாராயவரம் விட முனைப்பை யடக்குஞ் சக்தி, மாந்திரிகனிடத்து இயற்கை யில் இல்லை கருட தெய்வத்தினிடமேயுண்டு. என்றாலும், அமமாந்திரிகனும் தன்னைக் கருடனாகப் பாவித்துத் தியா னிக்க, அவனிடத்தும் ஒரு சிறுபொழுது விட முனைப்பை யடக்குஞ் சக்தியுண்டாவதை யறிவோம் ஆனால் அம் மாந்திரிகனிடத்து அச்சகதி எககாலத்தும் நிலைத்திருப்ப தில்லை எப்பொழுது அச்சகதி வேண்டுமோ அப்பொழுது தன்னைக் கருடனாகப் பாவித்துத் தியானித்து அச்சகதி யைப் பெறுகின்றன இப்பாவனை கருடோகம் பாவனை யெனப்படும். இதுபோன்ற பாவனையாலும் தியானத்தா லும், ஆணவ முனைப்பையடக்குஞ் சக்தியினையும் பெற லாம். இச்சகதி சிவத்தினிடத்து மாதிரிமுளதேனும், உயிரும் தன்னைச் சிவமாகப் பாவித்துத் தியானிக்க, அத தியான காலத்து அச்சகதியினைப் பெறுதல் கூடும் இப் பாவனை சிவோகம் பாவனையெனப்படும் இப்பாவனையால் ஆணவ முனைப்பு உயிரின்கண் மீளக் கிளம்பாதபடி அடங்கி விடுமென்பதன்று இப்பாவனைக்காலத்து அடங்கி நிற்பதிற றடையிலலை. இக்காலத்து உயிர சுடடுத்தன்மை

யோடு கூடி நிலலாது இககாலதது இவவுயிர வியாபக மாயுள்ள சிவத்தினை யறிதற்குரியதாகும். என்றால், இச சிவோகம பாவனையே சிவத்தைத் தன்னுள்ளே நாடும் விதமாம் என முடியும் இம்முடிபையே இசகுத்திரம் 'சிறதை நாடி' என்றோதியது ஈண்டு 'நாடி' என்றது பரநது திரிநது தேடுதலையன்று வியாபக சிவத்தை அவ வாறு தேட வேண்டுவதில்லை. பாவிததுத் தேடுதலே போதும் இததனமைத்தான தேடுதலையே, இசகுத்திரத்து 'நாடி' எனனுஞ் சொல் உணர்த்தும்.

இரண்டாம் பாடம்

சிவோகமபாவனை செய்யும் உயிரக்குப் பாசப்பொருள்கள் விரைந்து
மறையும்

உயிர சிவோகம பாவனையால் ஆணவ முனைப்பினை யடக்குஞ் சகதியினைப் பெறுமென்றோம்.¹ அம்முனைப்புக் குறையக் குறைய உயிரறிவின சுட்டுத்தன்மையும் குறைநது, அவவறிவின வியாபகத் தன்மையும் அதிகரித்து வருமெனப்பதாய் முடியும்² ஆனால் இசசிவோகம பாவனை ஒரே பொழுதில் செய்து முடிக்கப்படுவதன்று. சிறிது சிறிதாய் பழகிவர வேண்டுவது இப்பாவனையின் பழக கம் பெருகப்பெருக, இப்பாவனைக் காலத்தில உயிரறிவின வியாபகத்தன்மையும் உடன் பெருகுவதாகும் என்றால் இப்பாவனையிற் பழகிவரும் உயிரக்குப் பாசப்பொருள்கள் எவ்வாறு விளங்குமென்பதை யாராய்வாம் இப்பாவனை செய்யும் உயிரறிவின வியாபகத்தன்மை படிப்படியாய்

¹ கு. IX. பா. 1. ² கு. IX பா. 11,

அதிகரிதது வருமென்றோம்.¹ பாசப் பொருள்கள யாவும் சுட்டுப் பொருள்களென்றும், அவை சுட்டறிவிறகே விளங்குமென்றுஞ் சொன்னோம்² எனவே, உயிர சிவோகம பாவனையிற பழகப் பழக, அவவுயிரக்கு விளங்கி நின்ற பாசப் பொருள்களும் மேலும் மேலும் விரைவாய மறையுமென முடியும். இம்முடிபையே இசகுத்திரம் 'உராத் துனைத் தோத்தென்ப பாசமொருவ' என உணர்த்தும் அதாவது பாசப்பொருள்கள பேயத்தோபோல ஓடி மறையுமென்பது கருத்தது. ஈண்டு 'உராத் துனைத்தோத்தது என' என்ற வாககியத்திலுள்ள 'உரா' எனனுஞ் சொல, ஓடித் திரிதலையும், 'துனை' எனபது வேகத்தினையும், 'தோ' எனபது பேயத்தோ எனபபடும் கானல சலத்தையும் உணர்த்தும் இவ்வாககியத்தின பொருள் 'ஓடித் திரிதற்கண் வேகத்தையுடைய பேயத்தேரின் இயல்புடையது என' எனபது.

மூன்றாம் பாடம்

சிவோகம பாவனையில முற்றிய உயிர சிவத்தின்

ஞான சொருபத்தைக் காணும்

சிவோகம பாவனையில உறைதது நிற்கும் உயிரமுன பாசப் பொருள்கள விரைந்து மறையுமென்றோம்³ என்றால் அவவுயிரமுன அப்பாவனையினபோது விளங்கித் தோன்றுவது எது? எனபதை யாராயவாம். படிக்கத்திற கென்று ஓர் சொருபமிருப்பினும் அதனை அடுத்தது நிற்கும் பொருள்களின் நிறங்கள அச்சொருபத்தினை விளங்க வெவ்வேறுபாது மறைக்கும் எனபதை அறிவோம் ஆனால்

¹. கு. IX. பா. 1. ². கு. VI. பா. 1. ³ கு. IX பா. 2.

அவ்வேற்று நிறங்களைப் படிக்கத்தின் நிறமல்லவென்று கண்டு அவ்வேற்று நிறப்பொருள்களை அகற்றிய ஒருவனுக்கு விளங்கித் தோன்றுவது அப்படிக்கச் சொரூபமே. அதுபோல, உயிரறிவின்கண் வியாபித்துள்ள சிவசொரூபம் உயிராகவு விளங்கவொட்டாது மறைத்து நிறபன் அவ்வுயிரை அடுத்து நிற்கும் பாசப் பொருள்களீரியல்புகளே இப்பாசப் பொருள்கள் சிவோகம் பாவனையால் உயிராகவு விளங்கித் தோன்றுது மறைய, அப்பாவனையினபோது அதனறிவில விளங்கித் தோன்றுவது சிவத்தின் ஞான சொரூபமே அதாவது சிவத்தினருள் வடிவே இவ்வடிவம் விளங்குமவரை உயிர்பாசப்பொருள்களால் வரும் துயரப் பெபத்திலழுநதிக டிடக்கும் அவ்வுயிராகவு சிவோகம் பாவனையினபோது இந்த ஞான வடிவமே தண்ணிழல போல உதவிப் பாசப்பொருள்களால் வருநதுயரத்தை மாற்றும் இக்கருத்தையே இசகுத்திரம் 'தண்ணிழலாம்பதி' எனுணாததும் ஈண்டுப் 'பதி' என்றது பதியின் ஞான சொரூபத்தை உணாததும்.

நான்காம் பாடம்

சிவத்தின் ஞான சொரூபத்தைக் கண்ட உயிரே, அக்காட்சியிலுறைத்து நிறறகு முத்தி பஞ்சாக்ரத்தை யுச்சரிக்க வேண்டும்

சிவோகம் பாவனையிலுறைத்துநிற்கும் உயிராகவுச் சிவ ஞான உருவம் விளங்கித் தோன்றுமென்றோம்¹ என்றால், அச்சொரூபக் காட்சியில் உயிர்பிறழாதிருத்தலுமவேண்டும். அவ்வுயிரே சிவோகம் பாவனையிற் சிறிது குன்றுமேல், மீளவும் அதற்கு ஆணவ மறைப்பு மேற்பட்டு, பாசப்

¹. கு IX பா 3.

பொருள விளங்கிச், சிவஞான உருவமும் விளங்காது மறையும். இவ்வாறன்றி, அவவுருவக காட்சியில் உயிரினை நிறைந்த யாது உபாயம் என்பதை யாராய்வாம். ஓர் நூலை நாம் படிக்கும்போது அந்நூலிலுள்ள செய்திகளில் நம் சிந்தனையை நிறுத்த விரும்புகின்றோம். நம் சிந்தனையோ எதனினும் இடையீடின்றி நிறைவிலலை ஒரோ வேளை திடீரென மாறுவதுமுண்டு. அவ்வாறு மாறவொட்டாது தடுப்பதற்கான சில உபாயங்களை யுஞ் செய்கின்றோம் அவுபாயங்களிற் சிறந்தது படிக்கும் செய்திகளைச் சரிவர உணராததுஞ் சொல்லாத தன் மனதினுள்ளே சொல்லாதல், அதாவது, எந்தச் செய்தி நம் சிந்தனையில் நிலைபெற வேண்டுமோ அந்தச் செய்தியைச் சரிவர உணர்த்துஞ் சொல்லாத நம் மனதினுள்ளே சொல்லாதலாம். சிவோகம் பாவனை செய்யும் உயிரும், அப்பாவனையிலும் அதன்கண் விளங்கும் சிவஞானக காட்சியிலும் நிலைநிறைந்தது, இவவுபாயத்தைப் போன்றதோர் உபாயத்தைச் செய்துகொள்வது அவசியம். அதாவது உயிரைப் பாசப்பொருள்கள் விளங்காது மறைந்தொதுங்க, அவுயிரி சிவஞானக காட்சியைப் பெறும் எனும் உண்மையை விளக்குஞ் சொல்லாத தன்னறிவினுள்ளே கணிததல் வேண்டும் இச்சொல் 'முத்தி ஐந்தெழுத்து' எனப்படும். இம்மந்திரத்தின் உருவத்தையும் பொருளையும் அனுபவத்தில் உணராததுளளார் சிவோகம் பாவனையில் மிகப்பழகிச் சிவஞானக காட்சியில் அமுந்தி நிற்கும் ஞானசாரியரே இதற்கைய ஆசிரியரிடத்தே அம்மந்திரத்தை முறைப்படி கேட்டுத் தெரிந்ததுகொள்ளல வேண்டும். இக்கருத்துக்களையெல்லாம் உணராதவே இசுஞத்திரம் 'விதியெண்ணு மஞ்

செழுததே' எனேருதியது. ஈண்டுள்ள 'விதி' எனபதற்கு விதிப்படி என்பது பொருள். அதாவது எந்த வரிசையில் இமமந்திரத்திலுள்ள ஐந்து எழுத்துக்களும் தொடுக்கப் பட்டால் அமமந்திரம் மேலே விளக்கப்பட்ட பொருளைத் தருமோ அந்த வரிசையில் எனபது பொருள் 'எண்ணும்' எனனுஞ் சொற்கு 'எண்ணுக' அதாவது அறிவினுள்ளே உச்சரிக்க எனபது பொருள்.

ஒன்பதாம் சூத்திரம் முற்றிற்று

பத்தாஞ் சூத்திரம்

அவனே தானே யாகிய அந்நெறி
ஏகனுகி, இறைபணி நிரக,
மலமாயை தனனெடு வல்வினை யினறே

முதற்பாடம்

சிவஞான உருவம் விளங்கப்பெற்ற உயிர் அசசிவத்தோடு ஒற்றித்து
நிறைவேனெனும்;

சிவோகம் பாவனை செய்யும் உயிராககு அப்பாவனைக்
காலத்துச் சிவம் விளங்குமென்றோம்¹ அககாலத்து அதற்
குப் பாசப்பொருள்களிலெதுவும் விளங்காதென்றுஞ்
சொன்னோம்,² உயிர் பாசப்பொருளன்று ஆதலால் சிவோ
கம் பாவனை செய்யும் உயிராககுத் தனக்குத்தானும் விளங்
காது மறையுமென்பதன்று. அதாவது சிவோகம் பாவனைக்
காலத்து இவவுயிராககுத் தானெனும் அறிவும் உடன்
விளங்குவதாகும் எல்லாம் தானென நிற்கும் உயிராககுப்
போலத் தனனை வேறுகாணும் உயிராகும் உயிருணாவே
முனைத்து நிற்கும் இவவுயிருணாவும் சுட்டுணாவே யென
றோம்³ இச்சுட்டுணாவு முனைத்து நிற்கும்வரை உயிர்
வியாபகமாயுள்ள சிவத்தை அறிதல் முடியாது ஆனால்,
சிவோகம் பாவனையினபோது உயிராககுச் சிவம் விளங்கு
மென்றோமேயெனின? ' கூறுவோம் இப்பாவனையின்
போது கிடைத்த சிவ விளக்கம் ஏகதேச விளக்கமேயன்றி

¹ கு IX பா 3. ² கு IX, பா. 2. ³ கு VI, பா. 3.

⁴ கு. IX, பா. 3.

வேறிலலை. எனறாலும் இப்பாவனையினறி, உயிராகுச சிவம ஒரு சிறிதும் விளங்காதாதலால், இப்பாவனை அவசியம் செய்துமுடிக்கறபாலதே ஆனால் இப்பாவனை முற்றிய உயிராவவளவில நின்றறபோதாது. இப்பாவனையினின்றும் நீங்கி, அதனகண் விளங்கிய சிவத்தினைத் தனக்கு வேறு காணாதிருத்தறகான உபாயத்தைச் செய்தலும் வேண்டும் இவவுபாயம் யாது? எனபதையாராயவாம் உயிராகருவிகளோடுகூடி அறியுங்காலத்தும் சிவம் அவவுயிரினை இயக்கி நிறகுமென்றோம்¹ ஆனால் அக்காலத்துச் சிவம் சிறிதும் உயிராகு விளங்கவில்லை சிவம் அவவுயிரேயாய் நின்றது. சிவோகம் பாவனையினாற் சிவ விளக்கம்பெற்ற உயிரும் அவ்வாறு நிறறலவேண்டும் அதாவது தானெனச் சிவமென வேறு விளங்குமாறினறி அச்சிவமேயாய் நிறறலவேண்டும் அதாவது சிவோகம் பாவனையில் விளங்கிய சிவம் ஒன்றனையே சிந்தித்து வேறொன்றனையும் சிந்தியா திருத்தல வேண்டும். இக்கருத்தையே இசகுத்திரம் 'அவனே தானே யாகிய அந்நெறி, ஏகனாகி.. நிறக' என்றாணாததும் ஈண்டு 'அவன்' என்றது சிவத்தையும் 'தான்' என்றது உயிரையும் உணாததும், 'நெறி' உவம் உருபாயப் 'போல' எனனும் பொருளைத்தரும். 'ஏகனாகுதல்' எனபதற்கு ஒற்றித்தது நிறறல எனபது பொருள். உயிரின ப்ேத்தகாலத்துச் சிவம் அவவுயிரேயாய் நிறறல போல, சிவோகம் பாவனையாற் சிவ விளக்கம்பெற்ற உயிரும் அச்சிவமேயாய் நிறறலவேண்டும்

இரண்டாம் பாடம்

சிவஞான உருவம் விளங்கப்பெற்ற உயிர, சிவ பணியில வழுவாது
நிறறலும் வேண்டும்.

சிவஞான உருவம் விளங்கப்பெற்ற உயிர சிவத்தோ
டொற்றித்து நின்று சிவ விளக்கத்தினை முழுதும் பெறுதல்
வேண்டுமென்றோம்¹ ஆனால் இவவுயிராகும் உடம்புள
ளதே. இவவுடம்போடு கூடியுள்ள உயிர சிவத்தோடேக
மாய நிறறல் எப்படி? என்பதை யாராய்வாம் உயிர சிவத்
தோடொற்றித்து நிறறற்கு உடம்பினைவிட்டு நீங்கவேண்டு
மென்பதில்லை அதன் பொருட்டுச் செய்யுந் தன் பணியி
னின்றும நீங்கிற்றோபோதும் அப்பணியினின்றும் நீங்கல்
எவ்வாறு என்பதே நாம் ஆராய வேண்டுவது. உயிர ஒரு
காலத்து ஒன்றையே அறியுமென்றோம்² ஒன்றை அறி
தலே மறறொன்றை மறத்தற்கு உபாயமாமென்றுஞ்
சொன்னோம். அதுபோலவே, உயிர ஒருகாலத்து ஒன்றன்
பணியில நிற்பது, மறறொன்றன் பணியினின்றும் நீங்கற்கு
பாயமாம் எனவே, உயிர பாசப்பொருள்களின் பணியி
னின்றும தன் பணியினின்றும் நீங்குதற்குபாயம் சிவபணி
யில நிறறலேயாகும் ஆனால் சிவம் தொழிற்படு பொரு
ளன்றாதலால், அதன் பணியினிறறல் எவ்வாறெனில்? கூறு
தும். அது தொழிற்படவில்லை யென்றாலும் மறறெல்லாப
பொருள்களையுந் தொழிற்படுத்துவது அதுவே. சேதன்
அசேதனப் பொருள்கள் யாவும் சிவத்தினருள் வழியே
தொழிற்படும் எனனும் உண்மையை அனுபவத்திலுணா
தலே, அதன் பணியினிறறல் எனப்படும். இவ்வாறு சிவ

¹ கு. X. பர. 1. ² கு. VII. பர. 1

பணி நிறைவே தலைக்கூடப்பெற்ற உயிரா, மற்றப் பொருள்களின் பணியினின்றும் நீங்குதல் மாததிரமன்றி, அப் பொருள்களைத் தன பணியில் நிறுத்தாதுதலுங்கூடும். எது போலெனில், குற்றஞ்செய்தாரைக் காவலாளர் தண்டஞ் செய்வது, அரசன் ஏவல் வழியே இவ்வுண்மையை யுணர்ந்து குற்றவாளிகள் அரசன் பணியிறைக்கூடப்பெறுவரேல், அக்காவலாளர் பணியினின்றும் நீங்குவதோடு, அவரைத் தன பணியின்றித்ததுஞ் சுதந்திரத்தையும் பெறுவார் சிவபணியின்றும் உயிரும் இததகைய சுதந்திரத்தினைப் பெறும் இக்கருத்தையே இச்சகுத்திரம் 'இறைபணி நிறை' என்றுணர்த்தும்.

மூன்றாம் பாடம்

சிவதோடேகமாய் நிற்கும் உயிரை ஆணவமலம் தாக்காது

ஆணவம் உயிரினறிவைத் தடுத்தது நிறபதோர் தடையென்றோம்¹ இததடை சிவத்தினறிவைத் தடுக்காதெனறுஞ் சொன்னோம்.² இனி யிவ்வாணவம் சிவததோடொற்றித்தது நிற்கும் உயிரினறிவைத் தடுக்குமா? என்பதையாராய்வாம். உயிரா சிவததோடேகமாய் நிற்கும்போது, அதனறிவு முனைப்பின்றிக் கீழடங்குமென்றோம், உயிரினறிவு முனைத்து நின்றாலமடும் ஆணவம் அதனைப் பந்தித்தல்கூடும். அம்முனைப்பிலலாத உயிரறிவின்பால், ஆணவத்தாற் செய்யக்கிடப்பதொன்றுமில்லை. அவவறிவை அது தாக்குதலுமில்லை. எனறால் சிவததோடேகமாய் நின்றறியும் உயிரை அவ்வாணவம் தாக்காதென முடியும் இம்

¹ கு. I. பா. 10. ² கு. II. பா. 5

முடிபையே யிசகுத்திரம் 'மலம்.....இன்று' என்றியை புற உணர்த்தும்.

நான்காம் பாடம்

சிவத்தோடேகமாய நின்று சிவபணி இயற்றும் உயிரை
மாயா கனமங்களுமில்லை

சிவத்தோடேகமாய நிற்கும் உயிரை ஆணவமலம் தாக்காதென்றோம்¹ என்றாலும், அவவுயிரா உடலோடும் அதன கூறுகளாகிய இந்திரியங்கள் முதலியவற்றோடுங்கூடியுள்ளதே அவைகள் யாவும் மாயா காரியங்களாதலால், அம்மாயையும் அவவுயிரினைத் தாக்காதா? இதுவன்றி, அவவுடலிந்திரியங்கள் யாவும் தத்தம் தொழில்களிற குறைவின்றி நிற்பதால், அதனறிவை, அதனமுனவினை மேலவினைகளாகிய கனமமும் தாக்காவா? இவற்றை யாராயவாம் இவவுயிரா சிவத்தோடேகமாயநிறறலமாததிரமின்றி, அதன் பணியில வழுவாதும் நிறகுமென்றோம்.² அதாவது பாசப்பொருள்களாகிய உடம்பு முதலியவற்றின் தொழில்கள் யாவும் சிவத்தின் தொழிலேயென வுணர்நது நிறகுமென்றுஞ் சொன்னோம்.³ இவவுயிரா இந்திரியங்களின் வழிநிலலாமையால், அவலிந்திரியங்களின் முதற்காரணமாகிய மாயையாற்றுகுதலில்லை யென்பது பெறப்படும் இனிக் கனமத்தாலும் தாக்குறுமா? என்பதைக் கவனிப்பாம் இவவுயிரா தனனோடு கூடியுள்ள இந்திரிய முதலியவற்றின் தொழில்களைச் சிவத்தின் தொழிலென உணர்வதால், எததொழிலையும் விருப்பு வெறுப்போடு செய்யாது விருப்பு

¹ கு. X. பர 3

² கு. X. பர 2.

வெறுப்பினறிச செயப்பபடும் தொழில்கள யாவும் உடவி
 னைத தாக்ருவதனறி உயிரினைத் தாக்காவென்றுஞ் சொன்
 னோம்¹ எனவே இவவுயிராகக் மேல வினையேறுமாறிலலை
 யென முடியும் முனவினைப் பயனும், மேலவினையை
 உடன்கொண்டு நிகழ்வதனறி வேறிலலையாதலால் அதுவும்
 உயிரினைத் தாக்காது என்றால், கனம்பநதமும் இவவுயிராக
 கிலலையென முடியும். இக்கருத்தையே இசகுத்திரம்
 'மாயை தன்னொடு வலவினை யினதே' என்றுணராததும்
 முற்பாடத்தில் இவவுயிரை ஆணவமலம் தாக்காதென
 றோம் ஆதலால் சிவத்தோடே கமாய் நின்று சிவப்பணியி
 யற்றும் உயிரை மூவகைப் பாசங்களுமே தாக்காது நீங்கு
 மெனப்பதாயிற்று. இதுவே பாச நீக்கமெனப்பபடும். இது
 முன மூன்று குத்திரங்களிற் கூறப்பட்ட சாதகங்களாலெய
 தும் பயன்களில் முதலாவதாகவுள்ளது

பதங்கு குத்திரம் முற்றிற்று.

பதினொராம் சூத்திரம்

காணுங் கண்ணுக்குக் காட்டும் உளம்போல்
காண உளததைக் கண்டு காட்டலின்,
அயரா அனபின், அரனகழல் செலுமே

முதற்பாடம்

சிவம் உயிராக அநிந்தம் அநிவித்தம் உபகரிக்கும்.

சிவோகம்பாவனையிலும் உயிருணர்வு முனைத்து நிற்பதால், அப்பாவனையாற்ற கிடைக்கும் சிவவிளக்கம் ஏகதேச விளக்கமென்றோம்¹ இவவுயிருணர்வு நீங்குதறபொருட்டு உயிரா அப்பாவனையாற்ற கிடைத்த சிவத்தோடேகமாய்ச் சிவபணியில் வழுவாது நிறகுமென்றுஞ் சொன்னோம்.² இவ்வாறு நிறற்றலின் பலன மலமாயா கனமங்களின் நீக்கமாகிய பாசநீக்கமென்றுஞ் சொன்னோம்³ இப்பாச நீக்கமொன்றே சிவவிளக்கத்தைப் பூர்த்திசெய்தற்குப் போதுமா? அன்றிப் பாசம் நீங்கிய உயிராலும் மேலுஞ் செயயக்கிடப்பதுண்டா? என்பதையு மாராயவாம். இப்பாசத்தைக் கண்ணோய்க்கு ஒப்பிடலாம் கண்ணோய் நீங்கியதும், அக்கண்ணுக்கு ஆதித்தன விளங்குவதில்லை. அதன ஒளியே விளங்கும். அவ்வொளியைக்கொண்டே கண் ஆதித்தனைக் காணும் அதுபோல, பாசம் நீங்கினதும் உயிராகுச சிவம் விளங்குவதில்லை அச்சிவத்தினருளே விளங்கும் இவ்வருள விளக்கத்தாலேயே உயிராகுச சிவம் விளங்கும். இவ்வருள யாது? அது விளங்குமாறெனனை

¹ கு. X. பா. 1 ² கு X பா 1, 2. ³ கு X, பா 3

யெனபதே ஈண்டாராயவேண்டுவது சிவம் உயிரகளபாலவைத்துள்ள கருணையே 'அருள்' எனப்படும் இக்கருணையாலேயே சிவம் உயிரகளபால அததுவிதமாயக கலநதுநின்று உபகரிக்கும் பெத்தவுயிரகளபால அததுவிதமாயக கலநதுநின்று உபகரிப்பதை முன்னரே விளக்கினோம்¹ இவவுயிரகட்கு உலகப்பொருளகளை அறிதற்கண முதலவனது அததுவித உபகாரம் வேண்டப்படுமாறு போல, பாசம் நீங்கிய முதத உயிரகட்கும் சிவத்தை அறிதற்கண அசசிவத்தினது அததுவித உபகாரம் வேண்டப்படும் இவவுபகாரத்தாலேயே உயிரகள எவ்வகைப் பொருளையும் அறிகின்றன இதுவே சிவத்தின அறிவிக்கும் உபகாரம். இனி யாண்டும் வியாபகமாயுள்ள சிவம் உயிரகள்பாலமடடும் அததுவிதமாயக கலநதுள்ளதா? அன்றிப் பாசப் பொருளகளின பாலும் அவவாறு கலநதுள்ளதா? அவவாறு கலத்தலினால் உயிரகக்கு கிடைக்கும் உபகாரம் யாது? எனபதையும் ஆராய்வாம்.

கண ஒரு பொருளைக் காணுதற்கு ஆதித்தனொளி அல்லது விளக்கொளி அக்கணணில மாததிரமன்றி, அதனாற காணப்படும பொருளிலும் கலத்தலவேண்டும் இன்றேல, இருட்டறையிலுள்ள பொருளையும் ஒளி கலநத கண காணலவேண்டும். அஃதினருதலால், காணப்படு பொருளிலும் ஒளி கலத்தல வேண்டுமென்பது பெறப்படும். அப்படியே, கண ஒரு பொருளைக் காணுதற்கு அக்கணணில உயிர உணாவு மாததிரமன்றி, அக்கணனாற காணப்படு பொருளின ஒளியும் உடன கலத்தலவேண்டும். உயிருணாவு அக்கணணிற கலத்தலினால், அக்கண காண்டற

சத்தியைப்பெறும் அவவுயிர உணர்வு அககண்ணறை காணப்படு பொருளொளியிற கலத்தலினால் அப்பொருளைக் காணுவதாகும். உயிர கண்ணிற கலத்தல அதன காட்ட லுபகாரம் அவவுயிர அககண்ணறை காணப்படு பொரு ளொளியிற கலத்தல அதன காண்டலுபகாரம் அது போல, உயிர ஒரு பொருளை யறிதற்கும் சிவம் அவவுயிரின பால் மாததிரமன்றி, அவவுயிராலறியப்படு பொருளிலும் கலத்தலவேண்டும் உயிரினபால் சிவம் கலத்தலினால் உயிர அறியுமென்றோட¹ அச்சிவம் உயிரால் அறியப்படு பொருளிலும் கலத்தலினால் அப்பொருளை உயிர அறியும். எனவே உயிரினபால் கலத்தலாகிய சிவ உபகாரம் அறிவிக் கும் உபகாரம் எனப்படுவதுபோல, உயிராலறியப்படு பொருளினபாற கலத்தலாகிய சிவ உபகாரம் அறியும் உப காரம் எனப்படும் ஆனால் சிவம், அசததுப பொருளை அறியாதென்றோமேயெனின,² கூறுதும் அதன் கருத்து, சிவத்துக்கு அசததுப்பொருள்களில் யாதோ அறிவும் நிகழ்வதில்லை யென்பதன்று, அவற்றில் அனுபவ அறி வில்லை யென்பதே என்றால், சிவம் உயிராக்குப பொருள களை அறிவித்தலோடு தானும் அறியுமென்பதாய முடியும். இவ்விருவகை யுபகாரங்களையும் சிவம் உயிராக்குச செய யும் இக்கருத்தையே இசஞ்சுத்திரம் 'காணுங் கண்ணுக்குக் காட்டும் உளம்போற, காண உள்ளத்தைத் கண்டு காட்ட லின' என்றுணர்த்தும். ஈண்டு 'உளம்' என்றது உயிரை. இவ்வாக்கியம் 'காணுங் கண்ணுக்குக் கண்டு காட்டும் உளம்போல, உள்ளத்தைச் சிவம் கண்டு காட்டலின' என்றியையும் இதன் கருத்து, காணுகிற கண்ணுக்கு

உயிரா காட்டித் தானும் காணுவதுபோல, சிவம் உயிராககு அறிவித்தது தானும் அறியும் எனபதாம்.

இரண்டாம் பாடம்

பாசம் நீங்கிய உயிரா சிவதரி லிருவித் உபகாரங்களையும் அறிந்து மறவாது அன்பு மீதூதல வேண்டும்.

சிவம் உயிராககு அறிவித்ததும் அறிந்தும் உபகரித்தது வருமென்றோம்¹ இவவுபகாரங்களை எல்லாவுயிராககுஞ் செய்துவரும். பாசம் நீங்காத உயிராகும் அது நீங்கிய உயிராககுஞ் செய்துவரும் பாசம் நீங்காத உயிராககு அப்பாசப் பொருள்களை யறிவித்ததும், அறிந்தும் உபகரிக்கும் பாசம் நீங்கிய உயிராககோ, அப்பாசப்பொருள்கள் விடயமாகர்², அவைகளை இவவுயிராகளும் அறியா இவவுயிராகளின் பொருட்டுச் சிவமும் அறியாது இவவுயிராகள்தம் மையும் அறியாவென்றோம்.³ என்றால் இவைகளின் பொருட்டுச் சிவமும் இவற்றினை யறியாதென்பது பெறப்படும். இனி இவவுயிராகளாலறிய நிற்பதுதான் எது? சிவம் ஒன்றே. இச்சிவம் உயிராககுத் தன்னை யறிவிப்பதோடு தானும் தன்னை யறியுமென்றால், தன்னைப் பற்றாத லாகிய குற்றம் வருமன்றோ? எனின், அன்று. தன்னையே தானறிதல் எக்காலத்தும் குற்றமன்று, அசாததியமான விடத்தே, குற்றமாய முடியும் இதுவன்றி எதனாலும் எக்காலத்தும் தன்னை அறியமுடியா தென்பதன்று நமமுடைய கண்ணின் விமபத்தைக கண்ணாடியினுதவியின்றி நமமாற சிறிதுங் காணமுடியாது. எனராலும் அக்கண்ணாடியினுதவி கிடைத்தபோது,

¹ கு. XI, பா. 1. ² கு. X பா. 1 ³ கு. XI பா. 1

நமமுடைய படிமத்தையே நம்முடைய கண காணுகின்றது. அப்படி கண்ணுவது நமமுடைய உடம்பிலுள்ள கண படிமமே. வேறோ படிமமன்று. வெறுநதோற்றமுமன்று கண்ணாடியிலலாதபோது நம்முடைய கண படிமம் நமமுடைய கண்ணிநதிரியத்திற்கு எதிர்ப்படுவதில்லையாதலால்; அப்படிமத்தினொளி நமமுடைய கண்ணிநதிரியத்திற்கு கூடுமாறில்லை அவ்வொளி, நமமுடைய கண்ணிநதிரியத்திற்கு கூடுமபொருட்டே கண்ணாடியினுதவி வேண்டப்படுகின்றது இவ்வுதவி கிடைத்ததும் நமமுடைய கண படிமத்தின் ஒளியானது, அக்கண்ணாடியிற்பட்டுத் திருமபி நமது கண்ணிநதிரியத்தில வந்து கூடுகின்றது. எனவே, ஒரு கண தன்னையும் காணுதல் கூடுமென்பதாய முடியும். அப்படியே சிவமும் தன்னையறிதல் கூடும அப்படியறிவதில் தன்னை அறியும் குற்றமில்லை. ஆகவே, உயிர்பாசப்பொருள்களை யறிதற்கண சிவம் அறிவித்தல் அறிதலாகிய இருவித உபகாரங்களைச் செயதலபோல, அச்சிவம் தன்னை யறிதற்கண்ணும் உயிராகது அவ்விருவித உபகாரங்களைச் செய்யும் இவ்விருவித உபகாரங்களையும் சிவம் எல்லா உயிராகட்கும் செய்து வருதலைப் பாசநீக்கம் பெற்றுச் சிவத்தினருள் விளங்கிய உயிராகள யாவும் உணருமென்றோம்¹ ஆனால் இவ்வுபகாரங்களை ஒரோ ஒருபொழுது அறிந்தாலமடடும் போதாது. இவற்றை மறக்கும் உயிராகட்கு இவற்றின் காரணமாகிய அருள் விளக்கமும் இன்றாய முடியும் ஆதலால் இவ்வுபகாரங்களைப் பாசம் நீங்கிய உயிராகள அறிந்து மறவாதிருத்தல் வேண்டும். இதுவன்றி இவ்வுபகாரங்களை யறிந்த

உயிராகள் அவவறிதலின் பலனாக அவற்றினைச் செய்த சிவத்தின்பால் இசை மீதூரதலும் வேண்டும் யாரானும் ஒருவனால் நமக்குச் செய்யப்படும் உபகாரத்தை நாம் உண்மையிலறிவோமானால், நமக்கு அவன்பால் இசையுண்டாவது நிச்சயம் அப்படியே, சிவத்தின் இருவித உபகாரங்களையும் உண்மையிலறியும் உயிரகட்கு, அச்சிவத்தினமீது இசை மெனமேலும் பெருகுவதும் வேண்டும். பாசம் நீங்கிய உயிர், இவ்வாறு சிவத்தினிருவித உபகாரங்களை யறிந்து, மறவாது அதன்பால் லிசை பெருகி, மீதூர நிற்கும் நிலையே 'சிவநிடை' எனப்படும் இந்நிடடையில் நிற்பார்க்கு உடம்பிருப்பதால், இவா 'சீவன் முததா' எனப்படுவா பாசம் நீங்கிய உயிராகள் இந்நிலையில் நிறகவேண்டுமென்னுங் கருத்தையே, இசுகுத்திரம், 'அயரா அன்பிற செல்லும்' என உணர்த்தும் ஈண்டு 'அயராமை'யாவது மறவாதிருத்தல். அன்பிற செல்லுதலாவது, இசை மீதூரதல், அதாவது பத்தி செய்தலநிடை - நில என்னும் பகுதி அடியாகப் பிறந்த சொல், மனதை ஓரிடத்தில் நிறுத்துதல் நிடை.

மூன்றாம் பாடம்

சிவநிடடையில் உறைத்து நிற்பவரே சிவத்தின் திருவடி அடைவா

பாசம் நீங்கிய உயிராகள் சிவத்தின் இருவித உபகாரங்களை யறிந்து, மறவாது, அதன்பால் இசை மீதூர நிறநிலே சிவநிடை என்கோம்.¹ இனி இச்சிவநிடடையின் பலன்தான் யாது? எனபதை யாராய்வாம் எல்லா உயிர்களபாலும் அன்னியமின்றிக் கலந்து நிற்கும் சிவம் இந்

¹. கு. XI பா 2.

நிடடையில் உறைதது நிறகும் உயிரகளபாலும் அவவாறு கலநது நிறகும் ஆனால் மற்ற உயிரகளுக்கு அச்சிவத்தின பால இசசை இனருதலால் அவவுயிரகள சிவத்தை அனுப வித்தலிலலை. ஒருவன நாவில சாககரையிருப்பினும், அவ னுக்கு அநநாவிலுள்ள நோய முதலிய காரணத்தால் அதன்பால இசசையினறேல, அவன அதன் இரசத்தை அனுபவியான அதுபோல, சிவம் ஓர் உயிர்பால கலந திருப்பினும், அவவுயிரககு அச்சிவத்தினபால இசசை மீதூராதவரை சிவானுபவம் எயதாது. சிவானுபவத்திற குச சிவத்தினபாலுள்ள இசசையின பெருக்கமே காரண மாம இவவிசசைப் பெருக்கத்திலமுநதி நிறபவரே சிவா னுபவத்தைப் பெறுவா (இச்சிவானுபவமே சிவ விளக்க மாம இதுவன்றிச் சிவத்தை வசன மாததிரையால் அறி தல சிவ விளக்கமன்று இதுவே சிவப்பேறு என்று சொல்லப்படும் சிவம் யாண்டும் வியாபிதது நிறகும் பொருளாதலால் அதனைத் தன அனுபவத்தில் விளங்கப் பெறுதலே அதனைப் பெறுதலாம் இச்சிவ விளக்கமே சிவத்தின திருவடி அடைதலுமாகும், ஈண்டு திருவடி என்றது சிவத்தாலெய்தும் பரமசுகம் இச்சிவப்பேறு டையார அதனால் வரும் சுகப்பேறுமுடையார ஆதலால், இப்பேறு திருவடிப்பேறு எனப்படும். இப்பேறு உடம் புள்ளபோதே அடையப் பெறுதலால், சீவன முததி என்று சொல்லப்படும் இக்கருத்துக்களையே, இசகுத்திரம் 'அரனகழல செலுமே' என்றுணாததும். ஈண்டுத் உணாத் தப்படும் 'அரனகழல செலுமே' என்பதற்கும், எட்டாரு குத்திரத்தது உணாததிய 'அரன் கழல செலுமே' என்பதற் கும் பேதமுண்டு. அசகுத்திரத்தது 'அரன கழல செலுமே'

எனபதற்கு, அன்னிய மின்மையின எனபது ஏதுவாய் நிறைது அதாவது சிவம் த்ருவுமாய் உணாததக கருவி களைவிட்டு நீங்கிய உயிரால நாட நிறபது, அதனோடு அன்னியமின்றி நிறகும் 'அரன கழல்' எனபது கருதது. இசகுத்திரதது 'அரனகழல் செலுமே' எனபதற்கு ஏது வாய் நிறபது 'அயரா அனபின' என்பது அதாவது சிவத தின உபகாரங்களை அறிநது மறவாது அதனமீது காதல பெருக நிறகுமுயிரா அச்சிவத்தினை அடைநது அனுபவிககு மெனபது கருதது. அதாவது எட்டாரு குத்திரததுக கூறப்படும 'அரன கழல்' சிவ உருவத்தினையும, ஈண்டுக் கூறப்படும 'அரனகழல்' சிவபோகத்தினையும உணர்த்தும.

பதினொரம் குத்திரம் முற்றிற்று

பன்னிரண்டாம் சூத்திரம்

செம்மலர் நோனருள் சேரல் ஒட்டா
அம்மலம் கழிஇ, அனபரோடு மரீஇ.
மாறற நேய மலித்தவர் வேடமும்
ஆலயத் தானும் அரனெனத் தொழுமே

முதற் பாடம்

சிவப்பேற்றினை யடைந்த சீவனமுத்தன முமமலங்களையும் அறக்களைவன

சிவத்தோடு ஏகமாய நின்று சிவபணி இயற்று முயிர்
கள முமமலங்களினின்றும் நீங்குவரென்றோம்.¹ என்றாலும்
அவாகடகு உடம்பிருப்பதால், பரமுத்தரெனப்படாது
சீவனமுத்தரெனப்படுவரென்றும் சொன்னோம்.² இவாககு
உடம்பிருப்பதால் வரும் கேடென்னை? அக்கேட்டை நீக்கு
மாறெங்ஙனம்? எனபதையும் ஆராயவது அவசியம் ஒரு
கலத்தில காயம் வைக்கப்பட்டிருப்பின், அது நீக்கப்பட்ட
பின்னும் அக்கலத்தில ஒரோவழி அக்காய வாசனை கலந
திப்பதை நாம் அறிவோம் அதுபோலவே உடம்புள்ளள
வும் பிராரத்தவினை அவவுடம்பினை ஓட்டி நிற்பதால் அவ
வுடம்பினையுடைய சீவன முத்தன அவவினையினின்றும்
நீங்கினனாயினும், அவனையும் ஒரோவழி அவவினைவாதனை
வயத்தால் தாக்கலாமெனபது பெறப்படும். இதுவுமன்றி

¹ சூ X பா. 4. ² சூ. XI பா 3.

முன்வினை அனுபவத்தினகண தறபோதமும கூடுமேல
 விருப்பு வெறுப்புக்களுண்டாகி ஆகாமிய வினையும் தாககு
 வதாகும். அக்காலத்தில் நிலமுதலாம் பொருள்கள அச
 சீவன் முதத்தனுக்குக் காட்சியாகி மாயையால் தாககுறுத
 லும், அக்காட்சியால் சுட்டறிவு மேறப்பட்டு வியாபக அறிவு
 கீழ்ப்பட்டு ஆணவமலத்தால் தாககுறுதலும் கூடுமென்ப
 தும் பெறப்படும் பெறப்படவே, இச்சீவன முததன சிவ
 போகவாழவை ஒரோவழி இழக்க நேருமாதலால், இம்
 முன்று மலங்களில் எதுவும் தனனை ஒரு காலத்தும் தாககு
 ருதவாறு, அவற்றை அறக்களைவதற்கான உபாயத்தை
 இச்சீவனமுததன தேடிக்கொள்ளல வேண்டும் அவவுபா
 யம் யாது? என்பதை யாராய்வாம்

நான முன கூறியபடி இச்சீவன்முததனை இம்மலங்கள்
 தாககுவதற்குக் காரணமாய நிற்பது இவனது தறபோதமே.
 இததறபோதமே இவனபால் விருப்பு வெறுப்புக்களையும்
 அதுபற்றிப் பிராரத்த ஆகாமிய வினைகளையும் அதுபற்றி
 மாயை ஆணவங்களையும் ஒரோவழி தாககுமபடி செய்யும்.
 இதனையே சீவனமுததன தனக்கு மேறகூறியபடி கிடைத்
 துள்ள சிவஞானத்தினால் களைவன அதாவது காயமிருந்த
 கலத்தைச் சுத்தநீரால் கழுவக் கழுவு, அக்காயவாதனை
 ஒருகாலத்தும் கிளம்பாது அடங்குதல் போல இச்சீவன
 முதத்தனும் தன்மாட்டுண்டாந தறபோதத்தைச் சிவஞானம்
 எனனும் நீரால் சுத்திகரிககச சுத்திகரிகக, அததறபோதம்
 ஒருகாலத்தும் கிளம்பாதபடி அடங்கும் சிவஞானத்தால்
 சுத்திகரித்தலாவது அதனகண உறைத்து நிறறலேயாகும்.
 இவ்வாறு சீவன முததன முமமலங்களையும் களைவன என்

ஹும் கருததையே 'செம்மலாநோன்றாள் சேரலொட்டா அம்மலம் கழிஇ' என்று இசகுத்திரம் உணரத்தும். ஈண்டு 'நோனாருள்' என்றதற்கு நோற்கும் அல்லது பொறுக்குந தாள அதாவது சகல சராசரங்களையும் தாங்கும் திருவடியென்பது பொருள். அம்மலம் என்பதற்கு அவவியலபிணையுடைய மலம் அதாவது செம்மலாநோனாருளைச் சேரலொட்டாத வியலபிணையுடைய மலம் என்பது பொருள்

இரண்டாம் பாடம்

சீவனமுத்தன சிவபதநாகனோடு இணங்கி நிற்பன

சீவன் முததன தனனை முமமலங்களும் ஒரோவழித் தாககாதபடி அவற்றை அறக்களைவன என்றோம்.¹ ஆனால், இம்மலங்கள் ஒரோவழித் தாகக்குதல் அதற்குரிய இலக்கு வாயத்தழி ஏதுவாதல் மாததிரையாம் இதுவன்றில்ககு இல்லாதவழியும் தாககா. சிவபததரலலாத அஞ்ஞானிகளின் கூட்டம் இவ்வாறன்று. இலக்குவாயாதவழியும் அவ்வஞ்ஞானிகள் இலக்குவாயக்குமாறு செயதுகொண்டு பல உபாயங்களாலும் தம்முடைய விபரீத உணாவைச் சீவன் முததாபால செலுத்தி அவரை மலங்களானாய பிறவிககுழியில் வீழ்த்தித் துயருறுத்துவா ஆதலால் சீவன் முததன இவரது இணக்கம் முமமலங்களினும் மிக்ககொடிய தென்றுணாநது அதனினின்றும அஞ்சி ஒதுங்குவன. ஆனால், பரமுத்தனையும் இவரது இணக்கம் பாதிக்குமோ வெனின், அன்று. இவனுக்கு அறிவு தொழில்கள் புறத்தே வியாபரியாதாதலால் அஞ்ஞானிகளின் கூட்டுறவு இவனை

¹ கு. XII. பா. 1

ஒரு சிறிதும் பாதி யாது ஆகவே சீவன முததரே இவ வஞ்ஞானிகளின் கூட்டத்தினின்றும ஒதுங்குவா ஆனால் இவரது இணக்கத்தினின்று ஒதுங்குதலமாததிரம போதாது அககூட்டத்தில் தொன்றுதொட்டு வந்த பயிற்சியும் இச்சீவன முததனை விட்டொழியவேண்டும். இன்றேல இச்சீவன முத்தன இவரது கூட்டத்தினின்று எததுணை ஒதுங்கினும், அவராகவலிந்துகூடின, பண்டைப் பயிற்சி வயத்தால அவரது கூட்டத்திலிணங்கநேரும் அக காலத்தும் அவரது கூட்டத்தைத் தவிராததற்கான உபாயத் தைச் செய்வன. இவ்வுபாயம் சிவபத்தாகளாகிய மெயஞ்ஞானிகளின் இணக்கமே தீயாரிணக்கத்தைத் தவிராததற்கு நல்லாரிணக்கம் உபாயமாவதுபோல அஞ்ஞானிக ளின் இணக்கத்தைத் தவிராததற்கு மெயஞ்ஞானிகளாகிய சிவபத்தாரிணக்கம் உபாயமாம் கழி காமத்தன் ஒருவ னுக்கு அததொடாபுடையா ரிணக்கம் காமப்பயிரை வளாதது அததொடாபற்றா இணக்கத்தைப் பாறச்செய வதுபோல, சிவத்தின்பால இச்சைமீதூராத சீவன முதத னுக்கு அச்சிவத்தின்பால தொடாபுடைய சிவபத்தர திணக்கம் சிவானுபவமாகிய பயிரை வளாதது அஞ்ஞானி களின் இணக்கத்தைப் பாறச் செய்யும் இதுபற்றியே சீவன முததன சிவபத்தரோடு எஞ்ஞானமும் இணங்கி அவர்பால மிகுந்த அன்புடையனாய ஒழுகுவன இக்கருத தையே இசுகுத்திரம் 'அனபரோடு மரீஇ' என்றுணாத்தும். ஈண்டு 'மரீஇ' எனபதற்கு இணங்கி எனபது பொருள.

மூன்றாம் பாடம்

சீவனமுத்தன் அடியாரது வேடத்தைச் சிவமெனக்கண்டு வழிபடுவன

சீவன்முததன் அடியாரகளோடிணங்கி அடியாரல
லாத அருஞானிகளிணக்கததையும் அதுபற்றிவரும் மும்
மல வாத்நையையும் ஒழிப்பனென்றோம்.¹ அடியாரிணக்கம்
சீவன் முததனுக்கு எல்லா இடங்களினும் எல்லாக் காலங்
களினும் கிடைக்கற்பாலதன்று. ஆதலால் சீவன்முததன்
வேறோ உபாயத்தாலும் மலவாத்நையை ஒழிப்பன அவ
வுபாயம் யாது? என்பதையு மாராயவாம் அடியாரகள்
தமது திருமேனிகளில் சிவத்தின் அருடகுணங்களைச் சிந
தநையுறுத்தும் சிவசின்னங்களாகிய விபூதி உருத்திராக்
முதலிய சிவவேடங்களைத் தரித்துக்கொள்ளுவா. இவ்
வேடங்கள் அவற்றைத் தரித்துக்கொள்ளுவார்க்கும் பிறாக்
கும் சிவசிநதநையைப் பயப்பித்துச் சிவஞானப்பயிரை
வளாக்குமென்பதை நாமனுபவத்திலறிவோம். இவ்வேடங்
கள் யாவர்மாட்டுக் காணப்படினும் அததன்மைத்தேயாம்
சிவன் அடியாரகள் மாட்டுக் காணப்படினும் அல்லாதார
மாட்டுக் காணப்படினும் அததன்மைத்தேயாம். இவ்
வேடத்தைச் சிவன் அடியாரலலாதார சிலரும், சிவன் அடி
யார்போலக் காணப்படுமாறு தரித்துலவுவதை அறிவோம்.
ஆனால் இவரதிணக்கம் முன்னாக கூறியாங்குத் தள்ளறபா
லதேயாயினும். இவரது வேடம் சிவசிநதனை உறுத்து
தற்கு உதவுதலால் கொள்ளறபாலதேயாம் இவ்வேடங்
களைச் சிநதிப்பார்க்கும் மெய்வேடங்களைச் சிநதிப்பார்க்குப்

போலச சிவமவிளங்கி அவரது முமமலவாதனை நீங்குவதிற றடையிலலை இதனாலேயே சீவனமுததன எவரிடத்தே னும இலாடத்திட்ட திருநீறு சாதனம முதலிய சிவவேடங் களைக காண்புழி அவரைச சிவமெனவே வழிபட்டுச சிவ ஞானத்தை வளர்ப்பன இககருதத்தையே இசகுத்திரம 'மாலறநேயம் மலிந்தவா வேடமும ...அரனெனத தொழுமே' என்றுணாததும் மயக்கமற்றுச சிவபத்தி மலிந தவாகளது வேடத்தைத தாங்கிய சீவாகளைச சீவனமுததன சிவமெனவே பாவித்தது வழிபடுவெனென்பது இவ்வாககியத தின கருத்து. இவ்வழிபாடு சிவாகமங்களில் கூறப்படும் மூவகை வழிபாடுகளில் குருசங்கம வழிபாடுகளாம். இது சீவன முததாகளுக்குமாததிரம் பயன தருமெனபது அன்று. சீவன் முததாக்கும் பயன்தரும இவ்வழிபாடு ஏனையோகும் பயன்தருமெனபது சொல்லாமலே விளங்கும் ஆனால் இவ்வழிபாட்டின் ஒரு சிறிதே, சீவன்முததனுக்குப் பெரிதும பயனைத்தரும ஏனையோககு அதுபோலன்று. அவா இவ்வழிபாட்டில் நெடுங்காலம் பயின்றுவரவே, படிக்கிரமமாய்ச சிறிது சிறிதாயப பாசம் நீங்கப்பெற்று, சீவன முத்தராகி, மலவாதனையும் அறநீங்கிச சிவனது சீபா தத்தை அணைவரெனபது கருத்து

நான்காம் பாடம்

சீவன்முத்தன் சிவவிங்கங்களையும் சிவமென வழிபடுவன

சீவனமுததன் சிவவேடங்களைச சிவமென வழிபட்டு மலவாதனையை ஒழிப்பெனன்றோம்.¹ சிவபத்தரிணக்கம்

¹, கு. XII, பா. 3

எககாலத்தும் கிடையாதாதலால் அவரது வேடங்களைவழி
பட்டு மலவாதனை நீங்கப்பெறுவனென்றும் சொன்னோம்.¹
என்றால், சிவபத்தா ஒரோவொரு காலத்துக்கிடையாது
போவதுபோல சிவவேடமுடையாரும் கிடையாது போக
லாம் ஆதலால் சிவன்முத்தன மற்றுமோர் உபாயத்தாலும்
மலவாதனையை ஒழிப்பன அவவுபாயம் யாது? என்பதை
யும் ஆராய்வாம் இச்சிவன்முத்தனபால் சிவஞானத்தை
வளர்த்து மலவாதனையை நீக்கி உதவுவது சிவவேடமுடை
யார் மாட்டுள்ள வேடமன்றி அவவேடமுடைய சிவனே
யன்று என்றால், அவவேடம் சித்ததுப்பொருள்களினபால்
காணப்பட்டால் மாததிரம், அவவாறுதவுமென்பதன்று.
சடப பொருள்களினபால் காணப்படினும் அவவாறுதவு
வதிற றடையிலலை இச்சிவவேடங்களையுடைய சடப்
பொருள்களே சிவலிங்கங்களென்பபபடும் இச்சிவவேடங்
களை ஒவ்வொருவரும் தத்தம் மனம்போனவாறு எண்ணாத
படி அவவேடங்கள் யாவை? அவற்றால் உணராததபபடும்
சிவகுணங்கள் யாவை? என்பதைச் சிவாகமங்கள் செவ
வனே விளக்கியுள்ளன அவற்றில் சொல்லியபடி சிவன்
முத்தன தாவரசங்கமங்களில், சிவவடிவங்களாகிய சிவ
வேடங்களை அமைத்துக்கொண்டு அவற்றைச் சிவ
மெனவேபாவித்து வழிபட்டு மலவாதனையினின்றும் நீங்கு
வன. இக்கருத்தையே இசகுத்திரம் 'ஆலயந தானும் அர
னெனத தொழுமே' என்றுணராததும். ஈண்டு ஆலயமென
றது ஏறபுழிககோடலால், சிவாலயத்தை யுணரத்தி ஆகு
பெயராய நின்று சிவாலயங்களில் அமைக்கப்பட்ட சிவ
மூர்த்தங்களை யுணராததும். இவ்வழிபாடு இலிங்க வழிபாடு

¹ கு XII பா. 3.

அல்லது சிவலிங்க வழிபாடு எனப்படும். குருசங்கம வழிபாடுகளைப்போலவே இவ்வழிபாடும், சீவனமுத்தாகக் குமாததிரமனறி ஏனை எததிறத்தோராக்கும பயன் தருவதாகும். இவ்வழிபாட்டில் நாம ஒரு சிறிதும் சலிப்பினை நின்று எவ்வகைப் பாசங்களினின்றும் நீங்கிச் சிவபோக வாழவுபெற்று இன்புறுவோம்.

திருச்சிறுமபலம்

பனவிரண்டீம் சூத்திரம் முற்றிற்று.
